

# Cung Nghiệt

## Contents

|                                   |          |
|-----------------------------------|----------|
| <b>Cung Nghiệt</b>                | <b>3</b> |
| 1. Quyển 1 - Chương 1 . . . . .   | 3        |
| 2. Quyển 1 - Chương 2 . . . . .   | 5        |
| 3. Quyển 1 - Chương 3 . . . . .   | 7        |
| 4. Quyển 1 - Chương 4 . . . . .   | 9        |
| 5. Quyển 1 - Chương 5 . . . . .   | 11       |
| 6. Quyển 1 - Chương 6 . . . . .   | 14       |
| 7. Quyển 1 - Chương 7 . . . . .   | 17       |
| 8. Quyển 1 - Chương 8 . . . . .   | 20       |
| 9. Quyển 1 - Chương 9 . . . . .   | 22       |
| 10. Quyển 1 - Chương 10 . . . . . | 24       |
| 11. Quyển 1 - Chương 11 . . . . . | 26       |
| 12. Quyển 1 - Chương 12 . . . . . | 27       |
| 13. Quyển 1 - Chương 13 . . . . . | 29       |
| 14. Quyển 1 - Chương 14 . . . . . | 30       |
| 15. Quyển 1 - Chương 15 . . . . . | 30       |
| 16. Quyển 1 - Chương 16 . . . . . | 32       |
| 17. Quyển 1 - Chương 17 . . . . . | 33       |
| 18. Quyển 1 - Chương 18 . . . . . | 34       |
| 19. Quyển 1 - Chương 19 . . . . . | 35       |
| 20. Quyển 1 - Chương 20 . . . . . | 37       |
| 21. Quyển 1 - Chương 21 . . . . . | 38       |
| 22. Quyển 1 - Chương 22 . . . . . | 39       |
| 23. Quyển 1 - Chương 23 . . . . . | 41       |
| 24. Quyển 1 - Chương 24 . . . . . | 42       |
| 25. Quyển 1 - Chương 25 . . . . . | 43       |
| 26. Quyển 1 - Chương 26 . . . . . | 45       |
| 27. Quyển 1 - Chương 27 . . . . . | 46       |
| 28. Quyển 1 - Chương 28 . . . . . | 48       |
| 29. Quyển 1 - Chương 29 . . . . . | 49       |
| 30. Quyển 1 - Chương 30 . . . . . | 51       |
| 31. Quyển 1 - Chương 31 . . . . . | 52       |
| 32. Quyển 1 - Chương 32 . . . . . | 53       |
| 33. Quyển 1 - Chương 33 . . . . . | 55       |
| 34. Quyển 2 - Chương 34 . . . . . | 57       |
| 35. Quyển 2 - Chương 35 . . . . . | 59       |
| 36. Quyển 2 - Chương 36 . . . . . | 61       |
| 37. Quyển 2 - Chương 37 . . . . . | 62       |
| 38. Quyển 2 - Chương 38 . . . . . | 63       |
| 39. Quyển 2 - Chương 39 . . . . . | 64       |
| 40. Quyển 2 - Chương 40 . . . . . | 65       |
| 41. Quyển 2 - Chương 41 . . . . . | 67       |

|                         |     |
|-------------------------|-----|
| 42. Quyển 2 - Chương 42 | 68  |
| 43. Quyển 2 - Chương 43 | 69  |
| 44. Quyển 2 - Chương 44 | 70  |
| 45. Quyển 2 - Chương 45 | 72  |
| 46. Quyển 2 - Chương 46 | 73  |
| 47. Quyển 2 - Chương 47 | 74  |
| 48. Quyển 2 - Chương 48 | 76  |
| 49. Quyển 2 - Chương 49 | 78  |
| 50. Quyển 2 - Chương 50 | 79  |
| 51. Quyển 2 - Chương 51 | 80  |
| 52. Quyển 2 - Chương 52 | 82  |
| 53. Quyển 2 - Chương 53 | 83  |
| 54. Quyển 2 - Chương 54 | 84  |
| 55. Quyển 2 - Chương 55 | 85  |
| 56. Quyển 2 - Chương 56 | 86  |
| 57. Quyển 2 - Chương 57 | 87  |
| 58. Quyển 2 - Chương 58 | 89  |
| 59. Quyển 2 - Chương 59 | 91  |
| 60. Quyển 2 - Chương 60 | 92  |
| 61. Quyển 2 - Chương 61 | 94  |
| 62. Quyển 2 - Chương 62 | 96  |
| 63. Quyển 2 - Chương 63 | 97  |
| 64. Quyển 2 - Chương 64 | 98  |
| 65. Quyển 2 - Chương 65 | 100 |
| 66. Quyển 2 - Chương 66 | 101 |
| 67. Quyển 2 - Chương 67 | 102 |
| 68. Quyển 2 - Chương 68 | 104 |
| 69. Quyển 2 - Chương 69 | 105 |
| 70. Quyển 2 - Chương 70 | 106 |
| 71. Quyển 2 - Chương 71 | 107 |
| 72. Quyển 2 - Chương 72 | 109 |
| 73. Quyển 2 - Chương 73 | 110 |
| 74. Quyển 2 - Chương 74 | 112 |
| 75. Quyển 2 - Chương 75 | 113 |
| 76. Quyển 2 - Chương 76 | 114 |
| 77. Quyển 2 - Chương 77 | 115 |
| 78. Quyển 2 - Chương 78 | 116 |
| 79. Quyển 2 - Chương 79 | 117 |
| 80. Quyển 2 - Chương 80 | 119 |
| 81. Quyển 2 - Chương 81 | 121 |
| 82. Quyển 2 - Chương 82 | 122 |
| 83. Quyển 2 - Chương 83 | 123 |
| 84. Quyển 2 - Chương 84 | 124 |
| 85. Quyển 2 - Chương 85 | 125 |
| 86. Quyển 2 - Chương 86 | 126 |
| 87. Quyển 2 - Chương 87 | 127 |
| 88. Quyển 2 - Chương 88 | 129 |
| 89. Quyển 2 - Chương 89 | 131 |
| 90. Quyển 2 - Chương 90 | 132 |
| 91. Quyển 2 - Chương 91 | 133 |
| 92. Quyển 2 - Chương 92 | 135 |
| 93. Quyển 2 - Chương 93 | 136 |
| 94. Quyển 2 - Chương 94 | 137 |
| 95. Quyển 2 - Chương 95 | 138 |

|                                                                                                                    |     |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| 96. Quyển 2 - Chương 96 . . . . .                                                                                  | 139 |
| 97. Quyển 2 - Chương 97 . . . . .                                                                                  | 140 |
| 98. Quyển 2 - Chương 98: Phiên Ngoại 1: Hình Tròn Phong Ba . . . . .                                               | 141 |
| 99. Quyển 2 - Chương 99: Phiên Ngoại 2: Quân Ân Như Thủy Hương Đông Lưu, Đắc Sủng Ưu<br>Di Thất Sủng Sầu . . . . . | 142 |
| 100. Quyển 2 - Chương 100: Phiên Ngoại 3: Ngọt Ngào? Thống Khổ? . . . . .                                          | 144 |
| 101. Quyển 2 - Chương 101: Phiên Ngoại 4: Đặt Tên . . . . .                                                        | 145 |

## Cung Nghiệt

### Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang cung đình, nhất thụ lưỡng công, huynh đệ, thụ song tính, nam nam sinh tử, ngược luyện tàn tâm. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-nghiyet>

### 1. Quyển 1 - Chương 1

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Fuyu, Băng Tiêu

“Khụ khụ khụ” – Nữ nhân đáng người mảnh khảnh ho liên hồi không ngừng.

“Nàng mệt mỗi lần sao, Liễu nhi!” – Nam nhân đứng bên cạnh vẻ mặt lo lắng chạy lại đỡ lấy nàng.

“Có lẽ đây vốn là báo ứng của thiếp đi! Hy sinh cả đệ đệ của ngài bất quá cũng chỉ kéo dài cái thân thể bệnh tật này thêm mấy năm mà thôi. Nếu như không phải vì thiếp thì Lận vương gia cũng không bị...”

“Không phải là lỗi của người!” Nam nhân lên tiếng cắt đứt lời nàng.

“Nhưng hẳn là đệ đệ ruột thịt duy nhất của ngài mà!” – Nữ nhân thống khổ nói.

“Vì người, trẫm hy sinh cả tính mạng của mình của không sao, huống chi chỉ là một người đệ đệ! Đối với trẫm mà nói mười người đệ đệ cũng không bằng một may so sánh được với người!” Ái phi của trẫm! Cũng đã năm năm rồi mà người vẫn còn canh cánh trong lòng như vậy sao! Liễu Nhi của trẫm thuần khiết như vậy! Chẳng lẽ trời xanh muốn bắt hồng nhan phải bạc phận? Đáng giận! Trẫm tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra!

\*\*\*\*\*

Trên long sàng xa hoa có hai bóng người đang dây dưa quấn quýt lấy nhau, có điều đôi mắt của nữ nhân lại bị che bằng một miếng vải đen, chỉ cần là phi tử của Kỳ đều biết đây là thói quen của hắn, một sở thích kì quái của bậc đế vương!

“A a .... ân a a....! Hoàng thượng, ngài đừng trêu chọc Ngọc nhi nữa

a a a....!”

“Sao vậy?! Chỉ như thế đã không chịu được rồi sao?!” Kỳ vừa đùa cợt vừa bắt đầu lấy tay dò xét hướng xuống hạ chi của nữ nhân, làm cho dục hỏa sớm đã khó nhịn Ngọc phi càng thêm dâm dâng.

“A a a ~ A a a

Hoàng thượng, thần thiếp không được!” Bị người hung mãnh thẳng tiến vào khiến Ngọc phi ý loạn tình mê, nếu là nam nhân khác chứng kiến bộ dạng Ngọc phi thế này sợ rằng ngay cả trái tim cũng mềm nhũn ra rồi,

nhưng Kỳ dù sao cũng không phải người bình thường mà là cứu ngũ chí tôn! Cho dù đang hoan ái vẫn có thể không chế được bản thân như bình thường!”

\*\*\*\*\*

Ăn ái trôi qua, Kỳ nằm ở trên trường kỷ tùy ý để Ngọc phi đút hoa quả, những ngày gần đây do nước láng giềng – Tề Vân quốc tại biên cảnh đóng quân, công việc chính sự của Kỳ càng thêm bận rộn hơn! Ép hẳn cơ hồ sắp chết vì mệt mỏi! Hẳn là thuộc số ít hoàng đế chưa từng tập võ trong lịch sử! Khi còn bé, thân thể của Kỳ phi thường yếu ớt! Cho nên chỉ có thể cố hết sức đọc sách học hành, do đó xét binh pháp bày trận chính là không người nào có thể vượt qua hẳn, cuối cùng vì thế mà lấy được đế vị. Bất quá hẳn mặc dù chưa từng tập võ, nhưng cũng đã từng trải qua chinh chiến sa trường, đối với quyền cước cùng thể lực cũng đã được huấn luyện vô cùng gian khổ! Dù sao một đế vương cũng không thể không có năng lực tự bảo vệ chính mình được. Bản tính trời sinh lãnh khốc của hẳn đến bảy năm trước gặp được Liễu phi mới xuất hiện một chút tình cảm, nhưng cũng chỉ giới hạn mỗi Liễu phi mà thôi!

“Hoàng thượng, ngài lại thất thần rồi!”

“Vậy sao?!” Nuốt quả nho do bàn tay trắng trẻo đưa tới, đây cũng là thứ quả mà hẳn thích ăn nhất.

“Hoàng thượng ~~” Thân thể đầy đà bắt đầu hướng sát lại gần Kỳ, “Da của ngài không ngờ mịn màng như vậy a — a a a ~~ xin thứ cho thần thiếp vô lễ!”

“Đứng lên đi!” Hôm nay Kỳ thật sự không có tâm tình so đo với nàng.

“Được rồi! Trẫm cũng nên đi xem Liễu phi một chút!” Nói xong Kỳ nhân tiện đứng dậy nhưng lại bị một đôi tay kéo lại! “Hoàng thượng

bây giờ cũng đã muộn, ngài lưu lại đi! Nữ nhân bệnh tật kia đâu có gì tốt chứ ....”

Bốp!!!

Không thèm nhìn Ngọc phi bị đánh ngã trên mặt đất, Kỳ không chút lưu tình mà ra lệnh: “Kéo xuống dưới đánh chết cho trẫm!”

“Hoàng thượng!!! Tha mạng!!!”

Tiếng kêu của Ngọc phi đối với Kỳ mà nói căn bản không hề có ý nghĩa gì, nữ nhân không có đầu óc này, tự mình làm vậy thì không thể sống, nếu không phải Liễu Nhi ngọc thể không tốt, hẳn cũng chẳng muốn chạm vào nàng!

\*\*\*\*\*

Ngự thư phòng

“Hoàng thượng, đây là mật hàm khẩn cấp mà Tề Nam quốc quân chủ Tề Thị Vân chấp bút, xin mời ngài xem qua!”

“Hảo! Hà thượng thư, người lui ra đi!” Cho thần tử đẩy trách nhiệm thối lui, hoàng đế nhẹ nhàng mở thư ra “Này ... Đây là!” Nam nhân tôn quý kích động, thanh âm cũng bắt đầu run rẩy! Trên đó viết chính là ... chỉ cần có cái này thì Liễu Phi ... có thể bình phục vĩnh viễn rồi!!!

\*\*\*\*\*

Đến khi Kỳ đi tới Liễu Hòa Cung thì trời cũng đã tối. Liễu phi vì thân thể bất hảo đã dựa vào giường ngủ say!

“Liễu nhi!” Nhẹ nhàng gọi một tiếng, Kỳ phát hiện ra người yêu dấu đã ngủ liền nhẹ nhàng ôm Liễu phi lên, lại không nghĩ rằng Liễu phi đã bị bưng tỉnh khỏi giấc ngủ!

“Hoàng thượng, hôm nay có nhiều chuyện quan trọng sao?~” Liễu phi tựa đầu vào vai Kỳ. Bởi vì thân thể của Liễu phi không tốt, cho nên bình thường Kỳ không đến muộn như vậy, trừ phi có chuyện rất trọng yếu cần giải quyết!

“Liều phi, nếu như ta không còn là hoàng đế nữa, ngươi còn có thể yêu ta sao?!” Hoàng đế bất an ôm sát người trong lòng!

“Ngài đang nói chuyện vớ vẩn gì thế! Thần thiếp yêu chính là con người của ngài, không quan hệ đến thân phận của ngài, vô luận ngài là thương nhân hay là bình dân, thần thiếp vĩnh viễn đều là người của ngài!” Liều phi khẽ vuốt sống lưng run rẩy của Kỳ, một lúc sau Kỳ mới bình tĩnh nói với người trong lòng:

“Chúng ra xuất cung đi!”

\*\*\*\*\*

Đi tới cái thị trấn tầm thường này đã hơn 1 năm, Kỳ cũng dần dần thích ứng cuộc sống yên bình này. Ở đây không có tranh quyền đoạt lợi, không có các thế lực tranh đấu lẫn nhau, cũng không có chính sự nặng nề. Chỉ có người mà mình yêu thương cùng với phong cảnh sơn thủy hữu tình. Mặc dù có chút cảm giác là lạ mà chính mình cũng không rõ nhưng cuộc sống thế này thật sự cũng không tệ. Đứng ở trước cửa Lâm Thủy sơn trang vốn là nơi để cho Liều nhi tĩnh dưỡng, Kỳ không kiềm chế được xúc động bồi ngùi. Lại đột nhiên bị tâm ý của mình làm càng hoảng sợ [chẳng lẽ ta hiện tại còn lưu luyến cái gì sao?]. Kỳ đột nhiên có chút khó chịu “Hóa ra Trầm cũng không thoải mái như trong tưởng tượng.”

Nhưng nửa năm trôi qua, cuộc sống ngày qua ngày, Liều nhi dần dần bình phục cùng với cốt nhục sắp được sinh ra của mình, Kỳ cũng dần dần mà quên đi.

Mà đất nước của Kỳ bị công chiếm cũng đã một năm – Tổ Trữ Quốc mặc dù không có đổi tên nhưng cũng đã chính thức trở thành nước chư hầu của Tề Văn Quốc.

Kỳ cùng thê tử mang thai đang ngắm hoa trong hoa viên rực rỡ thì bị một trận ầm ĩ lớn cắt ngang. Gia phó vội vã chạy từ đại sảnh vào đình viện.

“Chủ nhân, không tốt rồi. Có người tới gây sự.”

Kỳ bị cắt ngang hứng thú, không để ý đến gia phó đang luống cuống, xoay người nói với thê tử xinh đẹp:

“Liều nhi, ta ra ngoài xem một chút, nàng đi nghỉ ngơi đi. Lý Tầm! Đỡ phu nhân vào phòng.”

“Vâng, chủ nhân.”

Thoạt nhìn như không có chuyện gì nhưng khi đi ngang qua người đầy tớ trung thành, Kỳ nhỏ giọng nói:

“Ngộ nhỡ có gì xảy ra, phải lấy an toàn của phu nhân làm trọng.”

Trên đường tới đại sảnh, tự dưng Kỳ cảm thấy rất bất an, chẳng lẽ là người của Tề Văn Quốc? Nhưng đồng thời cảm thấy rằng chính mình đã không còn là hoàng đế, giang sơn cũng đã bị chiếm từ mấy tháng trước, quân địch hẳn là không có lý do gì quấy rầy mình chứ? Mang theo tâm trạng phức tạp đi tới đại sảnh, nhìn thấy người ở đó làm mặt Kỳ trắng bệch không còn chút máu. Đứng ở trước mặt hẳn quả nhiên là người của Tề Văn Quốc, không, phải nói là Hoàng đế của Tề Văn Quốc và Tổ Trữ Quốc. Nhưng điều làm hắn càng bất ngờ hơn chính là người đứng cạnh vị hoàng đế kia. Không sai, mặc dù vóc dáng cao hơn, cũng không mảnh khảnh như trước kia, nhưng hẳn quyết không nhận lầm, bởi vì người đó là đệ đệ ruột thịt duy nhất của hắn, cho dù hắn đã 6 năm không gặp.

## 2. Quyển 1 - Chương 2

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Fuyu, Băng Tiêu

“Lâu rồi không gặp! Hoàng huynh!” Người trước mặt giống như lúc xưa điềm tĩnh nở nụ cười, nhưng trong mắt rõ ràng không có một chút ấm áp nào.

“Lận ~ người ~ người ~ người không phải ...?!” Cho dù vốn là kinh nghiệm sóng to gió lớn nhưng Kỳ đối mặt với trường hợp như vậy cũng không khỏi cảm thấy căng thẳng. Đối với việc hấn kinh ngạc, Lận chỉ là thần nhiên tươi cười như trước. Đến cùng hấn là Tề Thị Vân – quốc vương của Tề Vân quốc như giáng cho Kỳ một đòn nghiêm trọng.

“Không đúng a, hấn bây giờ là trấn quốc tướng quân Tề Vân quốc ta, phong hào hiện tại là Tổ Trữ vương!”

“Ách ...” Kỳ không khỏi khẩu khí lão đảo, cả giận nói “Các người rốt cuộc muốn làm cái gì?! Tề Thị Vân, không phải ta đem giang sơn tặng cho người, người sau này sẽ không quấy rầy cuộc sống của ta sao?!”

“Ta có nói sao? Ta vốn chỉ nói là cho người cùng vị kiều thê ở cùng nhau mà thôi!” Nói xong liền cười rồi vỗ vỗ tay “Đem người dẫn tới!”

Bị mang ra chính là người đầy tớ trung thành của mình đang hôn mê bất tỉnh, hay nói đúng hơn là bị đánh ngất đi, từng là thiếp thân hộ vệ Lý Tần, ngay cả hộ vệ võ nghệ cao cường cũng không thể chạy thoát sao? Như vậy ..... Liều nhi?!

“Tề Thị Vân! Thê tử của ta ở đâu?”

“Đừng lo lắng, nàng lập tức đi ra ngay!” Nam nhân không nhìn tới sự căm tức của Kỳ, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, cùng vị Tổ Trữ vương kia giống nhau dùng ánh mắt kì quái nhìn hấn.

Trong nhất thời, cả ba người cứ như vậy quỳ dị mà đứng yên, cho đến khi một người đi vào, không ai khác chính là vị thê tử mà kỳ quan tâm,

“Liều nhi!!!” Nhìn thấy thê tử bình an vô sự, hấn mừng rỡ đang muốn tiến lên thì đã thấy thê tử như chim nhỏ nép vào trong lòng Tề Thị Vân.

“Vương gia, Liều cơ đã hoàn thành nhiệm vụ của ngài rồi!” Thanh âm ngọt ngào, ánh mắt hấp dẫn ... Còn có cái bóng dáng ôn nhu hiền thực trước kia! Nam nhân hơi thô bạo giật bàn tay đang khê vuốt ve của nàng ra, thần nhiên nói “Lui ra!”

“Vâng, bệ hạ” nàng không cam lòng cắn cắn môi, nhưng cũng bất đắc dĩ! Biết rõ tính tình của hấn, nàng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn rời đi, lúc đi qua liếc mắt một cái với ‘tướng công’ của mình đang mặt mũi xanh lè.

“Người rốt cuộc có chỗ nào tốt? So với phụ nữ còn ghê tởm hơn! ...” Rốt cuộc Liều Cơ vẫn không nhịn được mà quay sang Kỳ phát tiết ra bất mãn của chính mình.

” ... ” Những lời này nếu là mắng nam nhân bình thường khác thì không sao, có thể nói vốn chẳng là gì, nhưng đối với Kỳ mà nói thì lại là đả kích vô cùng lớn, Kỳ không cách nào mở miệng phản bác, chỉ có thể xanh mặt không động đậy.

“Đủ rồi!”

Hai người nam nhân bên cạnh cơ hồ cùng đồng thời phát ra tiếng quát bảo ngưng lại, đối với loại người đang ở đỉnh cao quyền lực như bọn họ thế này thì Liều cơ chỉ đành oán hận cắn răng lui ra ngoài.

“Hảo! Liều cơ đã hồi cung rồi, nếu người là tướng công gắn bó với nàng như hình với bóng thì hấn sẽ theo nàng cùng quay về đi! Hoàng huynh.”

” ... ” Kỳ không nói gì.

“Không sai, nếu như người đồng ý ngoan ngoãn nghe lời, sau này cuộc sống sẽ khá giả một chút! Nếu không ... ” Không hổ là đế vương, lời uy hiếp mà nói ra cũng cực kỳ trôi chảy.

” ... Không có nếu không, vì bây giờ ta sẽ giết người!” Dứt lời, Kỳ lập tức xuất ra đoản kiếm hộ thân mà hướng hấn đâm tới, Tề Thị Vân nhanh mắt tránh thoát công kích, mà Lận đứng ở ngoài thuận thế đánh vào sau gáy của Kỳ, đoản kiếm nhất thời rơi xuống đất, người cũng ngã vào trong lòng Tề Thị Vân.

\*\*\*\*\*

“Thuận lợi rồi — nhưng người chớ quên khế ước của chúng ta!” Lận nhúu mày nhắc nhở hấn.

“Yên tâm, ta nói sao cũng là vua một nước, hần là vật sở hữu chung của chúng ta, điểm này ta sẽ không quên đâu!”

\*\*\*\*\*

Lúc Kỳ tỉnh lại, mơ hồ cảm giác tất cả đều quen thuộc như xưa, giường lớn xa hoa, màn trướng tinh xảo, trưng bày hoa lệ ... Hết thấy mọi thứ, cứ như thể một năm nay sự tình gì cũng chưa từng phát sinh ra, chính mình vẫn còn là đế vương của nơi này.

“Cuối cùng cũng tỉnh dậy rồi hả! Ta đợi thời khắc này cũng đã hơn một năm rồi!”

Người đứng ở bên giường chính là Tề Thị Vân, Kỳ bây giờ đã hoàn toàn thanh tỉnh, ý thức được chính mình đã bị bắt!!! Đang lo lắng không biết ứng phó thế nào cho nên Kỳ hoàn toàn không có chú ý tới nam nhân đang thò tay vuốt ve mặt hần, cho đến khi cái tay kia đem vật áo Kỳ cởi xuống, hần mới cuống quýt quát to:

“Dừng tay! Người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Ta nghĩ làm gì không phải rất rõ ràng sao? Ta muốn thượng người a!”

Chứng kiến bộ dáng như thể đương nhiên của hần, Kỳ trong cơn giận dữ lập tức vung tay tát vào gương mặt sắp hôn mình của hần.

!!! Chát!!! Thanh âm lạnh lạnh của cái tát vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

“Dám ... Đồ tiện nhân nhà ngươi! Đừng tưởng rằng chính mình bây giờ vẫn còn là hoàng đế, ta giữ thể diện cho ngươi mà còn không biết xấu hổ dám đánh ta?! Xem ra ta không thao chết ngươi không được!” Một tay đẩy ngã Kỳ xuống giường đồng thời xé nát quần áo của hần ra, Kỳ còn chưa kịp phản kháng thì đã bị ép chặt xuống phía dưới, Kỳ mặc dù không kém cỏi nhưng so ra vẫn kém Tề Vân quốc chủ, Tề Vân quốc xưa nay vốn nổi tiếng võ lực cường đại, nam tử từ bé đã được rèn luyện, vua của một nước như Tề Thị Vân lại càng được danh sư chỉ dạy ngay từ lúc còn thơ.

— Chát! Chát —

Biết rõ dù giấy dựa hay mảnh liệt phản kháng đều vô dụng, cuối cùng Kỳ hung hăng bị cho ăn hai cái tát khiến hần đầu óc choáng váng, hai mắt trũng lún, khoe miệng cũng lưu lại tơ máu, nam nhân tàn nhẫn bóp cằm hần nâng lên khe liếm.

“Gái điểm, chẳng phải giờ ngươi cũng ngoan ngoãn cho ta hôn sao.”

### 3. Quyển 1 - Chương 3

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Fuyu, Băng Tiêu

Hôn môi kịch liệt làm cho Kỳ hô hấp khó khăn, nghĩ muốn phản kháng nhưng thân thể lại trở nên vô lực, hàm dưới bị gắt gao nắm lấy khiến cho đôi môi mở ra, nước miếng trong miệng Tề Thị Vân thuận lợi chảy vào trong miệng hần. Không cách nào tiếp nhận nụ hôn của nam nhân làm cho dạ dày Kỳ một trận quay cuồng muốn nôn, lúc này bỗng dưng Tề Thị Vân buông hần ra, làm cho hần bò đến bên giường phun liên tục.

Qua một hồi lâu... Kỳ thở hổn hển nghĩ: ghê tởm! Sớm biết vậy lúc này nhân tiện nôn trong miệng hần cho rồi.

Mà Tề Thị Vân dường như nhìn thấu suy nghĩ của hần, cố sức tóm lấy mái tóc đã sớm bừa bộn của Kỳ, đem hần kéo trở về giường “Ngươi thật to gan! Nôn, ta cho ngươi nôn!” Nói xong liền dùng dây trói hai tay hần lại, đồng thời dùng hai chân của mình đè lên hai chân Kỳ.

“Người muốn làm gì? Tên khốn nạn!” Chúng kiến nam nhân ngồi trước mặt mình để lộ ra côn thịt cực lớn, hai tay bị trói ở trên đầu, hai chân cũng không cách nào giãy giụa làm Kỳ hoảng sợ la to.

“Người nếu không thích hôn, ta nhân tiện cho người thứ tốt hơn!” Nam nhân phun ra lời nói tàn khốc rồi nâng cằm của Kỳ lên, đem phân thân sớm đã trưởng lớn không kiềm chế được hướng tới gần hắn.

“Người! Người nếu có dũng khí làm như vậy, ta tuyệt đối sẽ cắn đứt cái thứ xấu xa kia ngay lập tức!”

“Xấu xa? Hừ! Rất nhanh người sẽ yêu nó, đến lúc đó đừng hấp trụ nó không tha, mặt khác, nếu người có thể cắn thì cứ thử xem!”

” \_\_\_\_\_” Kỳ không cách nào nhúc nhích, hai mắt đỏ lên trợn mắt nhìn hắn.

” ... Vừa nhìn thấy ánh mắt đầy nhiệt tình của người như vậy làm ta càng muốn thương người, còn muốn bắt đầy tinh dịch vào khuôn mặt cao quý của người, làm cho người ở dưới thân ta kêu khóc thành tiếng ...” Nam nhân hai mắt đăm đăm lâm vào ảo tưởng.

“Vì cái gì lại là ta?! Hai quốc gia chúng ta luôn luôn chung sống hòa bình, vì cái gì muốn phá vỡ Liễn phi, không, Liễn cơ tới nơi này?! Vì cái gì muốn làm ra loại sự tình này?!” Kỳ bị nam nhân cột vào trên giường, còn hơn tôn nghiêm bị chà đạp, Kỳ càng muốn biết vì sao chính mình lại rơi vào loại tình cảnh như thế này, mà không phải là bị giết chết để diệt trừ hậu họa.

(Diễn Y: Tiểu Kỳ Kỳ, người cuối cùng cũng nhớ tới mà hỏi rồi a!

Kỳ: Cũng không phải là do cái hạng phụ nữ đầu óc đơn bào không logic nhà người sao!

Diễn Y:!!! Tức giận!!! Người chết chắc rồi! He he he [cười âm hiểm])

” ... ” Sau một khắc lặng yên ngẩn ngui, nam nhân cuối cùng cũng mở miệng: “Bảy năm trước ta 14 tuổi, chỉ là một người trong số rất nhiều hoàng tử của Tề Văn quốc. So với ta lớn hơn 2 tuổi, người đã là một vị hoàng đế trẻ tuổi không ai không biết! 16 tuổi, người đi chinh phạt rồi bắt được ‘Cầm Long’, thủ lĩnh của mấy bộ tộc man rợ, sau đó đã mở tiệc mời sứ giả các nước đến tham gia, ta cũng có trong số đó. Lúc ấy, dựa theo quy định, mỗi vị sứ giả đều phải tiến đến kính rượu người, ta mặc dù khinh thường nhưng vẫn tiến lên chúc mừng người. Nhưng người lại ở trước mặt mọi người nói ‘Ánh mắt đó của người ý là gì? Mặc kệ người là sứ giả nước nào, có dũng khí dùng ánh mắt khinh thường nhìn ta là phải chết! Nhưng hôm nay trong lòng ta đang vui, cúi xuống dưới đi! Còn nữa, nếu không phục cứ việc trở về khóc lóc báo cáo, ta Tổ Kỳ bất cứ lúc nào cũng xin đợi!’ ... Người có biết tâm tình của một kẻ không quyền không thế như ta lúc ấy thế nào không?!” Nói đến đây, khẩu khí của nam nhân đột nhiên hung bạo hẳn lên.

“Ta không nhớ mình đã nói như thế.” Kỳ ngắt lời hắn.

“Người đương nhiên không nhớ rõ, năm đó người được mọi người thần phục, đối mặt với những lời châm chọc của sứ giả các nước lúc ấy, ta đã thề nhất định phải giết người!”

“Vậy thì người giết ta đi!” Bị người khác đặt ở dưới thân cũng không làm Kỳ cảm thấy nao núng mà kiên quyết trả lời.

“Nếu như không nhìn thấy một màn như thế, ta nhất định sẽ giết người ...” Nam nhân cúi xuống liếm dọc cổ của Kỳ.

“\_\_\_\_\_” Sắc mặt Kỳ hơi biến.

“Buổi tối trước ngày chuẩn bị về nước, ta đi vào một hành lang. Đi ngang qua một đình viện, ta nhất thời tò mò bước vào, sau đó ta nghe thấy tiếng nước, người đang ở trong ao sen tắm rửa, mặc dù chỉ thấy lưng nhưng cũng vô cùng xinh đẹp! Thân thể không có chút thịt dư thừa nào, cơ bắp cứng rắn mà có độ co giãn, không thô ráp như nam nhân, lại cũng không có vẻ mềm mại yếu ớt của phụ nữ. Thoạt nhìn giống như là một con thú dâm đang phóng túng nhưng lại cao quý xinh đẹp, khiêu khích dục vọng của nam nhân! Thế là ta thay đổi chủ ý, ta muốn đem người dưỡng bên người ...”

“Ta tốn thời gian nửa năm để cướp lấy ngôi vị hoàng đế và củng cố chính quyền — nhưng nếu dùng vũ lực đánh chiếm Tổ Trữ quốc đang cường thịnh, kết quả chỉ có thể là lưỡng bại câu thương. Cho dù không tiếc hết thấy tấn công, nhưng mất nước thì hẳn người cũng không chịu sống tạm bợ qua ngày! Đến lúc đó, nếu

có nước khác đánh chiếm, nước ta cũng không có cách chống đỡ! ... Vốn ta chỉ định đem Liễu cơ để ở bên cạnh người làm nội gián, sau này sẽ tùy theo hoàn cảnh mà hành sự, ha ha~ không nghĩ tới người lại yêu nàng! Đương nhiên bệnh của Liễu cơ cũng là ta tận lực an bài. Khi ta biết người vì một viên hộ mạng đàn mà bỏ rơi đệ đệ ruột thịt của mình, ta cũng hiểu rằng người sẽ vì nàng mà mất nước, thế là ta bắt đầu từng bước bố trí, sau liên hợp với vị Lận Vương gia bị người phản bội kia. Có hần, cùng với việc người tự nguyện rời đi thì công phá Tổ Trữ quốc quả thực là dễ như trở bàn tay! Những chuyện sau này thì hần không cần ta nói nữa! — Hảo, đừng nói nhảm nữa! Thừa dịp Lận không có ở đây, người tốt nhất nên hầu hạ ta đi!”

Dứt lời liền không chờ đợi được mà dùng sức đem côn thịt nổi đầy gân xanh hung hăng cắm vào miệng Kỳ, làm cho hần không kịp phản ứng. Nhất thời trong miệng tràn ngập mùi vị của nam nhân, cảm giác dị vật chậm chạp cọ xát trong miệng làm cho Kỳ muốn liêu mạng khép đôi môi lại mà cắn, chỉ có điều côn thịt kia thực sự rất lớn, cắn bản không cách nào ngậm miệng chứ đừng nói là cắn đứt nó! Giấy giũa ngược lại càng làm cho miệng cùng đầu lưỡi thêm gần sát dị vật đang hưng phấn mà trương to của nam nhân, khiến nam nhân càng thêm khoái cảm.

“Ừ ... Quá tuyệt vời! A a a ...! So với tưởng tượng của ta còn muốn sáng hơn!” Nam nhân trên mặt đầy mồ hôi, để khoái cảm kéo dài, hần tập trung tinh thần khắc chế ý muốn bắn tinh. Sau đó hần nắm tóc của Kỳ làm cho mặt Kỳ vùi vào hạ thân của chính mình, tìm một tư thế thuận lợi mà quất xuyên vào, rồi hần hướng yết hầu của Kỳ mà di chuyển thật nhanh, côn thịt nóng rực thuận theo khoang miệng nuốt xuống, khiến cho Kỳ cảm thấy vô cùng buồn nôn. Chưa bao giờ bị người khác đối xử thế này, trong lòng Kỳ trào dâng phần nộ cùng cảm giác bị lăng nhục, tâm tư rất không cam lòng. Hai tay bị trói, trong miệng lại bị nhét hạ thể của người khác, ngay cả phương pháp tự vẫn đơn giản nhất cũng không làm được khiến Kỳ càng thêm bi thảm! Vốn là đế vương cao cao tại thượng lại bị người khác đối đãi như thế, Kỳ cuối cùng nhin không được mà hốc mắt đỏ lên.

## 4. Quyển 1 - Chương 4

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Dane, Băng Tiêu

Nam nhân không để ý đến ánh mắt khó chịu của Kỳ mà tiếp tục quất xuyên vào, ước chừng nửa nén nhang sau, gương mặt Kỳ đỏ bừng, vì để lúc bị xuyên vào cổ hít thêm chút không khí làm cho Kỳ không thể làm gì khác hơn ngoài nhúc nhích đôi môi, nhưng cách này lại làm cho nam nhân kia càng thêm sáng khoái. Cuối cùng, nam nhân kịch liệt đâm một lần nữa rồi phóng xuất ra tinh hoa của chính mình, sau đó ngay lập tức chế trụ cảm của Kỳ phòng ngừa hần đem tinh dịch phun ra.

“Khụ — khụ — khụ”

Mùi của thứ chất dịch vừa được phun vào tựa hồ sặc vào phế quản khiến cho Kỳ mãnh liệt ho khan một trận, quá trình khẩu giao thiếu dưỡng khí làm cho Kỳ chỉ muốn phát ngất. Hơn nữa, phải nuốt vào tinh dịch của nam nhân làm cho dạ dày của Kỳ có cảm giác bốc lên, hai mắt bắt đầu mất đi tiêu cự, ý thức trở nên mơ hồ, đôi môi vô thức hé mở mà thở dồn dập. Kỳ cũng không biết rằng đáng về suy yếu của mình đã kích thích sâu sắc đến ý muốn ngược đãi của nam nhân, bằng chứng rõ ràng nhất chính là hạ thân của nam nhân vừa mới phát tiết qua đã bắt đầu rục rịch ngẩng đầu.

“Phía trên bộ dáng dường như rất suy yếu, kế tiếp hay là dùng phía dưới của người đi!” Nam nhân trêu đùa đôi môi của Kỳ, bắt đầu cởi quần áo Kỳ ra, trong lúc bị cởi quần áo, Kỳ dường như không ý thức được nam nhân kia đang làm gì, mãi cho đến khi quần áo ở nửa người dưới sắp bị lột ra Kỳ mới đột nhiên kêu lên:

“Đừng! — Đừng tay! Không cho phép người tới gần ta, rút ngay cho ta!” hai chân bị đè cũng bắt đầu giãy giụa, khiến cho quần áo của Kỳ nhanh chóng bị thoát ra hơn, để lộ ra bắp đùi trắng nõn.

” ... ” Nam nhân hít sâu, tựa hồ như bị một màn bùa bộn này hấp dẫn, “Bổn vương hôm nay không chỉ muốn chạm người mà còn muốn đem người chơi đùa đến nát vụn, ta muốn nhìn xem có cái gì không được

xem mà người khấn trương đến như thế!”

“Đừng mà!!!” Lúc Kỳ kêu to cũng là lúc bắp đùi bị tách ra. Giờ phút này, nơi tư mật của Kỳ đã hoàn toàn phơi bày trước mắt nam nhân.

“Chẳng có cái gì cả — hình dáng phía trước cũng rất hoàn mỹ, người thẹn thùng cũng quá khoa trương rồi đấy!”

Hô! Hô! Hình như vẫn chưa bị phát hiện! Kỳ thở dài một hơi rồi mới hé mở đôi mắt lúc này do quá khấn trương mà khép chặt. Nếu cái bí mật kia bị phát hiện dưới loại tình huống này, nhất định sẽ... chỉ nghĩ đến thôi mà đã kinh hoàng thế này.

“Mặc kệ người bây giờ đang lo sợ chuyện gì, đời này người cũng đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi nơi đây!” Nam nhân một bên bá đạo tuyên cáo vận mệnh tương lai của Kỳ, một bên đem hai chân hấn tách ra rồi gác lên vai mình, sau đó thuận tay rút ra một cái gối đặt dưới thắt lưng nâng cao mông Kỳ lên, hết thấy đã chuẩn bị xong xuôi.

Vào lúc này, thừa dịp nam nhân chuẩn bị tiến vào mà lơ đãng, Kỳ rút nhanh hai chân về, sau đó dùng sức co chân đá vào bụng nam nhân. Nhận một cước của hấn khiến cho nam nhân ôm bụng nằm trên giường. Kỳ lập tức trở mình đứng dậy, nắm chặt vạt áo của mình, phủ vệt thêm một lớp áo rồi chạy ra bên ngoài.

Ai ngờ vừa rời giường chưa quá ba bước đã bị một cổ khí lực cường đại kéo ngược trở về, nam nhân vừa mới bị đá dường như không hề hấn gì mà lập tức đem hấn đặt bên cạnh. Từng chinh chiến sa trường, Kỳ đối với cước lực của mình rất tự tin, cứ nghĩ rằng nam nhân này đã trúng một cước thì ít nhất cũng phải một lúc không động đậy được, không nghĩ tới ... quốc vương của Tề Văn quốc quả nhiên không phải hạng tầm thường!

“Tổ Kỳ! Đúng là một khắc cũng không nên khinh suất người được!”

Nam nhân nghiêng rằng nghiêng lợi nói, tình huống này muốn trốn có lẽ càng khó rồi! Bất quá mặc dù tâm tư nghĩ như thế nhưng Kỳ ngoài miệng không có ý định yếu thế hơn “Trừ phi người giết ta, nếu không đừng mơ ta khuất phục!”

“Ta sẽ không giết người.... Bất quá, muốn đánh ngã ta ít nhất phải có trình độ cao hơn một chút!” Theo sau một tiếng hừ lạnh, nắm tay không một chút lưu tình hướng tới bụng của Kỳ, so với lực đạo hơn hấn Kỳ vài phần, Kỳ sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh đầm đìa, xem ra tạm thời không cách nào di chuyển được nữa!

“Ngay từ đầu đáng lẽ ra phải dùng vũ lực mới đúng, không để cho người ném mùi đau đớn thì người sẽ không chịu nghe lời.”

Bụng bị đánh ngay cả tứ chi cũng trở nên tê dại, Kỳ cắn răng chịu đau, cắn bản không để ý lời hấn nói. Nam nhân thoáng liếc mắt nhìn hấn, sau đó trực tiếp xé rách áo ngoài của hấn, giờ hai chân hấn lên cao rồi đem côn thịt cứng rắn như sắt đâm vào bên trong bông hoa bí mật chưa khai phá kia. Âm thanh như tiếng cầm y bị xé rách truyền từ hạ thân của Kỳ, xem ra cái động phía dưới đã nứt ra rồi.

“Thật sự là chặt mà! ... ” Nam nhân không để ý tới vẻ khó chịu của Kỳ, bởi vì hạ thể bị chế trụ cảm giác không thoải mái mà nhú nhú mảy.

” A a a! A a a ...!” Cơ đau ở hạ thân đã vượt qua sức chịu đựng của người bình thường, nội bích bị phân thân cực đại công kích mãnh liệt liên chảy ra máu tươi, bên trong đang khô ráo chợt có máu bôi trơn càng dễ dàng quất tống. Máu tươi ở chỗ giao hợp chảy ra thuận theo huyết khẩu mà chảy xuống bắp đùi, làm cho bắp đùi trắng nõn tản mát ra một mùi vị đậm mĩ. Cho dù có chất lỏng làm ẩm ướt nhưng hậu huyết lại theo bản năng kháng cự mà mãnh liệt co rút lại! Phân thân bị nội bích âm áp bao quanh làm cho nam nhân trong cơn khoái cảm đánh vào mông Kỳ, theo từng cú đánh mà nội bích sẽ mở rộng ra rồi gấp rút co lại. Lo ngại không dễ dàng chơi đùa, nam nhân liền nắm lấy hai bắp chân Kỳ, uốn thân thể hấn thành hình chữ U. Động tác này làm cho nam nhân có thể nhìn rõ nơi bị chính mình xỏ xuyên qua.

“Đừng ... Đừng xuyên vào nữa! A a a ... Sẽ rách mất...” Phía sau bị bắt buộc duy trì tư thế khó khăn như phụ nữ, tư thế này đến nội tạng cũng bị đảo lộn khiến cho nỗi sợ hãi khắc sâu vào trong tâm Kỳ, thân thể dường như cũng bị xé thành hai nửa.

“Tiện hóa! Dám phản kháng hả! Ta là muốn đem người chơi đùa đến rách ra đấy!” Nam nhân động tác càng lúc càng nhanh hơn ” ... Đâm chết người, đồ tiện nhân! Ta muốn đâm người đến nát vụn ... Cho người không còn cách nào bước đi, không còn cách nào né tránh!” Mong muốn hoan ái được đền bù làm cho tính độc chiếm của Tề Thị Vân vốn bị chôn dấu nay bộc phát ra.

“Có phải người thường xuyên thao nữ nhân đúng không? Nội bích bao chặt dương khối rất sáng nhỉ? ... Đáng tiếc, từ giờ nơi này của người nếu muốn đứng lên đều phải dựa vào nam nhân thương người rồi! ... Chắc người đã vô số lần xuyên qua thứ kỹ nữ Liễu cơ mà cao trào!” Nghĩ đến Kỳ từng cùng Liễu cơ thân mật khiến cho Tề Thị Vân không khỏi phẫn nộ, thốt ra “Vì để phòng ngừa người đi ăn vụng, ta có nên nhổ tận gốc cái này không đây?!”

“Buông ta ra ...!” Bị lời nói của nam nhân làm cho kích động, Kỳ giãy giụa thân thể muốn né tránh, đáng tiếc đùi bị giữ chặt, tư thế giống như tận lực nghênh hợp, đem cơn thịnh nộ cọ xát vào sâu thêm nữa tấc, loại kích thích này khiến nam nhân kêu lên một tiếng, thiếu chút nữa đã bắn ra! Để ổn định tiết tấu, nam nhân không thể làm gì khác hơn là đem cơn thịnh nộ rút nhanh ra rồi một lần nữa cắm vào.

“Không hổ là một dâm hoả! Thực biết cách dùng cái mông áp chế nam nhân...” Tề Thị Vân ngạo mạn tưởng rằng khả năng tự chủ của mình rất cao, nhưng đối phương chỉ nhẹ nhàng giãy giụa hân đã cảm thấy chuyện không chế quả thực rất gian nan. Đối với Kỳ mà nói, nếu như người bị đặt dưới thân không phải là chính mình, thì có lẽ lúc này hân đã vì thế mà châm biếm rồi. Nhưng giờ phút này, cảm giác bị xuyên qua còn đau đớn hơn so với trước kia chịu đao kiếm đâm thương, Kỳ không chỉ cảm thấy nam kham mà còn đan xen cả cảm giác xấu hổ cùng khuất nhục! Nào còn tâm tình chú ý nam nhân kia vì sao mà tức giận! Nhưng nam nhân dường như muốn vãn hồi thể diện nên càng tàn nhẫn hưởng nội bích non nớt mà dâm, còn dùng một ngón tay chơi đùa nếp nhăn ở huyệt khẩu, thậm chí liên thủ xuyên vào rồi đi ra, một bên lấy tay mở rộng cửa huyệt, một bên hướng chỗ sâu bên trong mà đào bới. Kỳ co rút đau đớn, không chống đỡ nổi mà dần dần hôn mê!

Không biết qua bao lâu, Tề Thị Vân rời khỏi thân thể của Kỳ. Cảm thấy phần eo hơi tê tê, xem ra sau này còn phải dạy dỗ một thời gian nữa rồi. Tinh dịch hỗn loạn theo máu từ nơi bị xuyên cũng thuận theo bắp đùi chảy xuống đầu gối rồi đọng lại trên giường. Cảm giác dính dính làm cho Kỳ yếu ớt tỉnh lại, mông lưng nghe thấy một đạo âm thanh quen thuộc phẳng phất chút bực mình ...

“Không ngờ lại đến chậm .... Quả nhiên là cố ý làm cho chúng thần phái ta đi thị sát quân binh! ... Ngài cũng thật nhanh chân a, bệ hạ tôn kính Tề Thị Vân!”

“Thái độ của Tổ Lận người cũng không có nửa điểm tôn kính nhỉ ?!” Nam nhân nhún nhún vai nói

— Hai người bước tới trước mặt Kỳ, Lận thân thủ dò xét hân, tức giận nói “Còn chưa thấy tỉnh lại, người định chơi đùa chết hân hả ?!”

“Yên tâm đi! Ta có chừng mực, hơn nữa chỉ mới làm hai lần xem như là khai vị đi! Sao? Lo lắng rồi?”

“Sao có thể! Ta vốn chỉ là không muốn trò chơi hơn năm năm chờ đợi lại nhanh chóng kết thúc...” Lận khẽ vuốt sợi tóc ẩm ướt của Kỳ, đem tay còn lại với tới chỗ sưng đỏ mà vuốt ve “Mới làm hai lần thôi mà đã biến thành như vậy. thể lực của đại ca càng ngày càng kém! ...Kiểu này chắc còn đau khổ dài dài!”

## 5. Quyển 1 - Chương 5

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Dane, Băng Tiêu

Kỳ vô thức cảm thấy ngoài miệng truyền đến cảm giác áp bách, vừa mới hé miệng muốn hô hấp, vật thể ẩm áp mềm mại lập tức xâm nhập, bắt đầu ở bên trong khéo léo giảo lộ.

“... Đờng ...” Ý thức của Kỳ dần dần khôi phục.

“Ôi! Cuối cùng cũng tỉnh dậy!” Ngón tay của Lận chậm rãi vuốt ve đôi môi mới bị chính mình hôn qua, cứ như vậy lướt xuống hôn tới cái cổ hoàn mỹ nổi lên xương quai xanh, rồi tới bộ ngực phập phồng và cái bụng bằng phẳng. Ngay lúc tay hắn bắt đầu chạm vào phần tối tăm rậm rạp phía dưới, Kỳ đã khôi phục chút ít khí lực, liền nắm lấy cổ tay ngăn hắn lại.

“Lập tức dừng tay! Người chó quên, ta là... ca ca ruột thịt của người!” Đã bị ép cùng nam nhân phát sinh quan hệ bất thường nhưng Kỳ không có ý định lại phải mang trên lưng trọng tội loạn luân.

” Ha ha

” Tựa hồ nghe được chuyện gì đó buồn cười, Lận nở nụ cười: “Sáu năm trước, người bán đứng ta, hắn cũng không xem ta là ruột thịt của người đi!” Hồi tưởng lại những đả ngộ thống khổ mà mình phải chịu đựng, một tay Lận chế trụ cổ tay Kỳ, tay còn lại mạnh mẽ cầm lấy nam căn của Kỳ.

” A a a! ... A a a!~ ” Phân thân mềm mại truyền đến đau đớn tột cùng kích thích đại não, ý thức của Kỳ lúc này đã hoàn toàn thanh tỉnh. Cẩn rằng, Kỳ trong lòng thở dài, năm đó đích thật chính mình có lỗi với hắn! Nhưng mà, lúc này căn bản vốn là hai việc khác nhau...

“Ai nha! Lận, người lại thừa dịp ta đi tắm mà ăn vụng!” Tề Thị Vân vén bức rèm che bên giường hoa lệ đi đến.

“Rốt cuộc là ai ăn vụng!!!” Lận trừng mắt nhìn hắn một cái, buông tay đặt ở hạ thân Kỳ ra: “Người sáng cũng đã sáng qua, quay trở lại để làm gì hả? Kế tiếp đến lượt ta rồi!”

Nghe được Lận phản kích, Tề Thị Vân xốc quần áo lên, phơi bày nửa người dưới không mặc nội y, phân thân đang trưởng đại đứng thẳng cứng rắn.

“Mới làm hai lần thì sao có thể thỏa mãn được?!” Người nọ chẳng những không khiến cho hắn thỏa mãn, ngược lại càng khiến dục vọng rừng rực mãnh liệt hơn.

“Vậy người bảo ta làm thế nào?” Dục vọng của Lận đã sớm ngắc đầu, chẳng qua là bị quan phục rộng thùng thình che đi.

“Tùy người... Cùng lắm thì cùng nhau làm!”

“...” Kỳ siết chặt nắm đấm “Các người nếu có dũng khí lại đây, ta sẽ tự vận.”

“Tự vận?!” Hai người cư nhiên đồng thời cười cười: “Người đã quên trong bụng Liễu Cơ có cốt nhục của người rồi phải không? Oán hận Liễu Cơ tới mức ngay cả đứa trong bụng nàng cũng không cần sao?”

“Người... các người” Cho dù hận nàng ra sao, nhưng hài tử trong bụng nàng thật sự là cốt nhục huyết mạch tương liên duy nhất của mình. Lúc đầu là nàng khóc lóc cầu xin muốn sinh và nuôi dưỡng đứa con này, bản thân lúc ấy cũng là cảm động vì nàng không để ý thân thể bạc nhược yếu kém...! Khó trách bọn họ để cho hắn tự do rời hậu cung một năm, nguyên lai là vì mong muốn trong bụng nàng lưu lại con tin đáng giá nhất. Âm mưu hoàn toàn không có sơ hở!

“Cho nên, nếu người tự vận hoặc cả gan dám phản kháng, ta khiến cho hài tử của người không cách nào sinh ra!” Ném chiếc chăn mỏng đang đắp trên người Kỳ ra góc phòng, để lộ thân thể bị chà đạp rải rác lẫn lộn hồng ngân cùng thanh ngân, trên cổ còn dấu xanh đen, từ đầu gối kéo dài đến bắp đùi đỏ sẫm vết máu ... Tề Thị Vân chậm rãi chà xát hai cái nhị hoa, đầu vú mẫn cảm cảm nhận được vuốt ve liền lập tức đứng lên ...

“Khoan, người ... không thể ...!”

Kỳ nhắm mắt nhú mày, hai tay vùng vẫy. Tề Thị Vân đứng ở một bên bắt được, liền dùng sức túm chặt.

” ... A a a! ... ” Hai cổ tay cũng trật khớp vô lực buông thõng xuống hai bên hông. Tuy không phải cái gì quá đau đớn nhưng do bất ngờ làm Kỳ không kiềm chế được mà rên rỉ.

“Người làm cái gì thế?” Lận vội vàng lên tiếng.

“Nếu không làm như thế, hấn sớm đã đánh ngươi rồi! Hấn hã, biết rõ mình không thể phản kháng nhưng lúc bị xâm phạm liền vô ý thức phản kích! Mặc dù không phải võ tướng nhưng dù sao cũng từng là đế vương ưu tú! Ngươi cũng không muốn đang làm được một nửa thì thành linh bị cắt đứt đi!”

Dựa theo hiểu biết về cá tính của Kỳ, Lận không nói gì hơn liền cởi quần áo ra, sau đó hôn lên trước ngực Kỳ, đầu lưỡi ẩm áp đảo quanh hai nhị hoa. Tề Thị Vân ngồi một bên cầm lấy nam căn của Kỳ bắt đầu xoa nắn.

Bị trên dưới đồng thời tấn công, khoái cảm ngày càng mãnh liệt “A a a

a ~ ~ ~” Ý thức được bản thân phát ra âm thanh rên rỉ đáng xấu hổ, Kỳ cuống quýt cắn chặt môi dưới, thân thể đã bị đối đãi thô bạo nay lại bị vuốt ve nên đặc biệt mẫn cảm. Nửa người trên bị cắn mút, hạ thân lại được ‘chiếu cố’ bởi bàn tay kỹ xảo điêu luyện, một bên tại gốc nam căn nhẹ nhàng xoa nắn, một bên tại đỉnh khéo léo ấn dè.

“A a a .... a a! Thả ra ... Buông ra!” Phân thân đã bị khiêu khích cực độ muốn giải thoát lại bị gắt gao cô trụ, hai tay không cách nào cử động, Kỳ chỉ có thể giãy giụa thân thể. Trong chốc lát, thân thể của Kỳ đã bao phủ một tầng mỏng mồ hôi, qua hồi lâu...

“A a a ....” Khoái cảm tuôn trào, cảm giác thoải mái được bản tính làm cho Kỳ hai mắt nhắm nghiền, bấp bùi cũng bởi vì dễ chịu cực độ mà có chút rung động.

“Bị nam nhân sờ liền sáng như vậy, quả nhiên ngươi trời sinh là để bị thương mà!” Tề Thị Vân liếm liếm tay, âm thanh khàn khàn vang lên

“...” Kỳ bị vũ nhục nghĩ muốn phản bác, nhưng chính mình bản tính là sự thật, mở miệng chỉ là tự rước lấy nhục!

Lận trước mắt chỉ lo nhắm nháp thân thể của Kỳ, Tề Thị Vân thì dùng tay dính đầy tinh dịch bôi lên mặt Kỳ, sau đó đem ngón tay cắm mạnh vào miệng của hấn chơi đùa. Kỳ nhắm mi lại, mặc dù nó là của mình, nhưng ghê tởm vẫn là ghê tởm, suy nghĩ muốn cắn đứt ngón tay này, nhưng một lần cắn đồng nghĩa với việc cốt nhục bị mất đi, Kỳ đành phải đem xúc động đè ép xuống.

“Ca ca, mặt ngươi dính đầy tinh dịch thực sự rất gợi cảm!” Lận khẽ cắn vành tai Kỳ. Nội tâm xa xôi muốn kháng cự hành vi thân mật này, lập tức đã bị một bạt tai đánh tỉnh.

“Không cho phép ngươi cự tuyệt ta!” Lận nâng mặt của Kỳ lên rồi cắn một cái.

“... Dừng...” Tiếng kêu rên xé gió từ kẽ răng Kỳ truyền ra, mặt rất nhanh bị sưng lên!

“Ta cũng không muốn đánh ngươi, ai bảo ngươi không nghe lời” Lận tựa hồ rất đau lòng, thương tiếc hôn lên vết sưng trên gương mặt.

“Ngươi đối với hấn ôn nhu như vậy, hấn cũng sẽ không cảm kích!” Chịu không được ‘tình nồng ý đậm’ của Lận, Tề Thị Vân một mặt nhắc nhở hấn, một mặt bắt tay đâm vào nhục động còn vương đầy huyết. Mật huyết từng hé ra mà giờ gần như đã hợp lại, chỉ tiến vào một ngón tay đã phi thường chặt, không thể tưởng tượng mới rồi vừa nuốt vào toàn bộ phân thân cực đại của mình. Hấn xoa xoa phân thân vừa phát tiết qua của Kỳ, lưu lại một ít tinh dịch trên ngón tay, một lần nữa cắm vào, lặp đi lặp lại quấy phá. Nhưng ngay cả như vậy cũng chỉ có thể miễn cưỡng xâm nhập được ba đầu ngón tay.

“... Oh ... A a a ... A a a ...” Phía sau một lần nữa bị xé mở, cảm giác bị cắm vào làm cho cơ thể Kỳ banh chặt.

“Ngươi thả lỏng cho ta!” Nói xong liền đem thân thể Kỳ xoay chuyển, làm cho hấn ngã ở trên giường.

“Ngoan ngoan nghe lời đi, ca ca! Ngươi chặt như thế, đến lúc đó đau đớn chính là ngươi!” Lận ôn nhu quan sát nhưng cũng đưa tay vào dò xét.

“A! A! ... Dừng lại ...” Số lượng ngón tay trong cơ thể vừa gia tăng thêm một, bốn ngón tay động đập làm cho Kỳ đau đớn ngẩng đầu hô to, không nhịn được tiếng rên rỉ thoát ra khỏi miệng.

“Ngươi không nên kêu la mê người như vậy!”

“Nhịn không được rồi!” Hai người đồng thời lên tiếng, nghe được từ trong miệng Kỳ rên rỉ thống khổ nỉ non, dục vọng của bọn họ càng trở nên khó nhịn. Nhanh chóng rút ngón tay trong người hắn ra.

“Lận, người tốt nhất tới trước đi, ta trước hết dùng phía trên của hắn một chút!”

“Đa tạ!”

Lận ôm vòng eo của Kỳ, giơ cao cái mông hắn lên. Loại tư thế không thoải mái này làm cho Kỳ muốn chống đỡ, nhưng cổ tay lại bị trật khớp. Trong lúc Kỳ loay hoay lấy khuỷu tay thay thế cho đôi tay bị thương, vòng tay xung quanh hông đã tìm được địa phương mềm mại, đem côn thịt cứng rắn đặt tại động khẩu, hiểu rõ ý đồ của hắn, Kỳ cuống quýt lắc đầu.

“Không thể ... Lận ... chúng ta vốn là huynh đệ ruột thịt! ... A! ... Đau quá ... A! A!” Lận không để ý tới hắn, đem côn thịt theo huyết khẩu đẩy mạnh vào. Trong quá trình tiến vào, nội bích hé ra rồi ngậm lại đè ép côn thịt. Lúc Lận dùng sức xuyên vào bên trong, niêm màng co rút như nghênh đón lại như kháng cự. Dù chưa bắt đầu di chuyển, khoái cảm ngất ngây vẫn không ngừng ào tới!

Lận đem phân thân xuyên vào đến tận cùng, mật huyết của Kỳ một lần nữa rách ra chảy đầy máu tươi. Chất dịch nóng ẩm làm cho phân thân hưng phấn của Lận cảm nhận được kích thích mới mẻ, liền đạt đến giới hạn, tự lực bắt đầu mất khống chế! Lận hiện tại cũng không có cách nào nhẫn nại, động thất lưng hướng mông của Kỳ quất xuyên điên cuồng.

## 6. Quyển 1 - Chương 6

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Dane, Băng Tiêu

Mật huyết bị dừng mãnh xuyên vào mà dần dần mở ra, vốn màu hồng nhạt nay đã chuyển sang đỏ bừng, tương tự cảm thú giao hợp phía sau lưng làm cho Kỳ cảm thấy phi thường gian nan. Đâm vào ngày càng thô bạo, hai khuỷu tay từ từ không có khí lực chống đỡ, Kỳ chỉ còn cách vùi mặt vào giữa gối. Phía sau cơ thể bị kích thích đau đớn khiến cho nội bích co rút lại, cuối cùng, bản thân càng thống khổ lại càng làm khoái cảm của Lận tăng lên.

Bộ phận bí mật bị người chạm vào, không những thế lại là đệ đệ ruột thịt của mình, đối với Kỳ mà nói, đã kích này vượt xa cả khi bị Tề Thị Vân đặt dưới thân!

“Đừng ...!” Tề Thị Vân vẫn đứng ở một bên bỗng nhiên kéo mái tóc dài của Kỳ, buộc hắn phải ngẩng đầu lên, thừa dịp Kỳ rên rỉ liền giật phắt quần áo của mình ra, đem côn thịt trướng đại nhanh chóng ấn vào miệng Kỳ.

Lần trước ân ái vẫn chưa thỏa mãn khiến Tề Thị Vân dục vọng bùng bùng phần chấn. Vật thể cực đại mở rộng hàm dưới, Kỳ có cảm giác miệng sắp toác ra. Muốn nhổ ra, tóc lại bị kéo, phía sau bị quất xuyên làm cho thân thể của hắn ngã về phía trước, cứ thế nam căn của Tề Thị Vân càng sát nhập mà phát tiết.

Kỳ lấy tư thế phủ phục tiếp nhận hai người nam nhân chơi đùa, nội tâm đã chịu tổn thương lớn. Xa xôi trong trí nhớ tựa hồ cũng có một chuyện cũ không thể quên... chỉ là không muốn nhớ tới...

“A ...” Không có dư thời gian cho Kỳ trầm tư, Lận hướng về phía Tề Thị Vân nháy mắt ra dấu rồi đột ngột rút phân thân của mình ra. Ngay lúc Kỳ tưởng rằng dầy vò đã qua đi, Lận lại đột nhiên ôm lấy hắn, làm cho hắn đưa lưng lên, khụy gối về phía trước ngực. Trong lúc này, Kỳ vẫn như trước duy trì tư thế khẩu giao.

Lận rốt cuộc muốn làm gì?!, Kỳ chỉ có thể thối mái trong đầu, không cách nào mở miệng nói chuyện được.

“Ồ... ” Thân thể của hắn bị Lận dùng sức đè xuống, mặt huyết vừa khép lại một lần nữa lại bị tách ra! Tư thế cưỡi này làm cho phân thân của Lận càng dễ dàng xâm nhập bên trong Kỳ, bởi vì quỹ thẳng nên phía sau không cách nào tận lực triển khai, kết quả càng đau đớn đến co quắp ...

“Hảo chặt! ... Thật sự là bồng!” Khoái cảm khi nội bích ép chặt côn thịt làm cho Lận thoải mái mà kêu lớn!

“Không được! ...Ta không thể kém hắn được! ...Như thế nào có thể làm cho Lận một mình sáng! Cái miệng phía trước chuyên tâm một chút cho ta!” Tề Thị Vân bắt mẫn càng thêm dùng sức đẩy đưa.

” A a a ...” Nước miếng theo khoe miệng chưa khép lại mà chảy xuống. Chuyên tâm?! Loại tình huống này làm sao hắn chuyên tâm cho được?! Bọn họ thật đã đem hắn biến thành tính nô sao?

Ý nghĩ của hắn bắt đầu tê dại, cảm giác dưới hạ thân vẫn rõ ràng như cũ. Phần eo bị người liên tục nâng lên rồi buông xuống. Khi hoàn toàn ngồi xuống, trọn một cây côn thịt nhét vào làm Kỳ thống khổ vạn phần, giống như phía sau cắm một cây thương sắt nóng đỏ! Nếu không phải do phần eo tê liệt bị người giữ lấy thì Kỳ đã sớm xụi lơ xuống rồi.

Mỗi khi phân thân tiến vào, cái móng của Kỳ sẽ ma sát đè ép tinh hoàn, làm cho ý chí của Lận như phiến băng mỏng vô cùng căng thẳng.

” ... Ác ...” Đường như đã đạt tới cực hạn, Lận phát ra tiếng rên rỉ, đâm một phát mãnh liệt như muốn phá nát nội tạng của Kỳ, sau đó liền phun ra chất dịch nóng bỏng vào tít sâu trong.

“A a a! ...” Nhiệt lưu lan toả khắp niêm mạc, làm cho Kỳ một trận co quắp, cũng làm cho nam nhân phía trước bắt đầu bất ổn.

Lận cũng không rút phân thân của mình ra, ngay cả chính hắn cũng không ngờ dục vọng vừa mới phát tiết qua vẫn duy trì trạng thái cứng rắn đứng thẳng. Vì vậy, thể lực Kỳ vẫn chưa kịp hồi phục liền bị tiến công một lần nữa —

“Lận, ngươi còn không mau lên! Ta không nhịn được rồi!” Hạ thân của Tề Thị Vân trướng lớn mở rộng cầm của Kỳ ra.

“Không nhịn được thì ngươi cứ bắn đi!” Lận hơi thở dồn dập trả lời.

“Bắn ở bên trong sẽ có cảm giác thành công hơn!” Nam nhân nói.

Cảm giác thành công?! Nam nhân chinh phục nữ nhân chính xác sẽ có cảm giác này, nhưng là đối với một người nam nhân làm ra loại chuyện này mà lại có cái cảm giác thế sao?! — Muốn bắn cũng nhanh bắn đi! — Kỳ trong đầu chỉ nghĩ như vậy...

Lúc khẩu giao, hai vật thể cùng nam căn của nam nhân mỗi lần đều đánh vào mặt làm hắn cảm thấy phi thường gian nan... Kỳ liên tục phải vùi mặt vào lớp lông mao giữa hai chân nam nhân, ngửi thấy mùi vị của nam nhân, so với địa ngục còn muôn phần khó chịu hơn!

...Chỉ cần làm cho hắn bắn thì chính mình có thể được giải thoát rồi! Kỳ mang theo ý nghĩ này cố gắng cử động đầu lưỡi kích thích dục hỏa của hắn.

Bị hắn chủ động, phân thân trong miệng cũng trướng đại lên rất nhiều. Phóng chừng không bao lâu nữa sẽ bộc phát. — Nhưng Tề Thị Vân rút ra phân thân, không bắn trong miệng hắn.

“A!... Không được! ... Lận, ngươi mau tránh ra!”

“Đừng nói giỡn chứ! Như thế này làm sao có thể nhường được!” Chìm đắm trong quan hệ làm thân thể trắng nõn của Lận đầy mồ hôi!

“Phía trước hoạt động mặc dù không tệ, nhưng ta vẫn thích phía sau sát chặt hơn ... Ngươi không muốn nhường lại, vậy chúng ta chỉ còn cách cùng nhau xuyên vào thôi!”

“Đừng... đừng đùa! Chuyện này... không có khả năng đâu!” Kỳ kinh ngạc, không ngờ chuyện lại thành thế này... một người đã muốn cực hạn rồi, càng đừng nói là hai người.

“Đúng vậy! Hắn chặt như vậy! ... Kiên quyết tiến vào sợ rằng sẽ...!”

“Người đừng lo lắng! Hắn không có yếu ớt như vậy đâu! —— Hơn nữa hai người cùng nhau quất tổng sẽ sướng hơn gấp bội đấy! Người không muốn thử xem sao?! ...Vạn nhất không được, cùng lắm thì rút ra! Sẽ không khiến hắn chết! hể nào?!”

“Không được đồng ý! Lận! ...” Kỳ sắc mặt tái nhợt nắm lấy tay Lận ở trên lưng mình.

“Nơi này không đến lượt người nói chuyện!” Tề Thị Vân dùng sức bóp chặt phân thân mềm mại của Kỳ, làm cho thân thể hắn cứng ngắc!

“A! Thả ra... buông tay!” Nhược điểm bị nắm giữ, Kỳ thế nào cũng không có cách tránh được. Lúc này, nãy giờ trầm mặc Lận cũng mở miệng:

“... Nếu thế thì cứ thử xem!”

Những lời này như phán án tử hình cho Kỳ, có thể tưởng tượng việc kinh khủng sắp xảy ra khiến con người kiên cường như hắn phải run rẩy nói không nên lời.

...Lận không đem nam căn rút ra mà trực tiếp ôm Kỳ ngồi trên chính mình, đặt hắn nằm ngửa ở trên giường, sau đó một người kéo đôi chân cứng ngắc không phản kháng của Kỳ lên cao, bắp đùi hoàn toàn bị tách ra, làm lộ rõ nội bích hoàn toàn lồ lộ của Kỳ, lờ mờ thấy được hỗn hợp máu và tinh dịch màu trắng từ đó chảy ra, phân thân vừa rồi bị bóp đã đổ bưng.

“Người, các người ... không phải là người!” Kỳ dùng hết khí lực toàn thân mới phun ra được vài chữ, lúc này, Kỳ tư thế suy yếu, sắc mặt trắng bệch nằm ở trên giường, hoàn toàn không còn bộ dáng cao ngạo coi trời bằng vung nữa.

“Cho dù chúng ta không phải là người, cũng hoàn toàn là vì người!” Lận ưu nhã tươi cười hôn lên bắp đùi của Kỳ, trong khi Tề Thị Vân nôn nóng bắt tay thâm nhập hậu huyệt.

“Đừng tiến vào! ... A! ... A! “

Mật huyết sưng đỏ miễn cưỡng thu nạp một ngón tay xong đã bị ngón thứ hai chui vào, chơi đùa cả nửa ngày vẫn không thấy nổi ra, nam nhân tức giận đem ngón thứ hai đâm mạnh vào trong, nhất thời máu tươi nhiễm đỏ sàng đan...

“Rốt cuộc có được hay không đây?” Chứng kiến thấy nhiều máu như vậy, Lận có chút do dự.

“Người nếu không làm thì rút ra ngoài!”

“...” Đã miễn cưỡng khắc chế dục vọng không biết bao lâu, bây giờ bảo hắn rời khỏi là không thể! Trải qua vài giây tự vẫn ngăn ngủi, hắn vẫn muốn ưu tiên dục vọng của bản thân hơn.

“Ca ca, người cố kiên nhẫn một chút nhé!”

---

“A! ~ A a ... ” Phía dưới bị xé mở, Kỳ bắt đầu vận vẹo, hơi thở càng lúc càng yếu, tựa hồ sắp lâm vào hôn mê.

Chát!!

Tề Thị Vân không chút lưu tình tát hắn, mặt bị Lận đánh cho sưng đỏ bây giờ càng sưng to và sẫm màu hơn, hơn nữa vừa nãy hình như là cần trúng đầu lưỡi, khóe miệng bị đánh lệch chảy ra chút máu.

“Ta còn chưa có sướng đâu, người nếu có dùng khí ngắt xiêu như lần trước, ta nhất định đem treo người lên!”

Kỳ phi thường rõ ràng cái này vốn không phải chỉ là uy hiếp, vì vậy cố gắng tập trung tinh thần, không cho hắn thêm cơ hội hành hạ mình, Ngón tay phía sau vừa gia tăng thêm một ngón, hé ra nội bích nhỏ bé yếu ớt chống cự lực đẩy cực đại.

Đồng thời Lận cũng bị ngón tay khiêu khích, khí tức cũng trở nên bất ổn, bắt đầu hướng Tề Thị Vân oán giận:

“Nhanh lên một chút! Người rút cuộc có muốn tiến vào hay không?!”

“Vào được thì nói làm gì! Người nghĩ ta không vội sao?!” Phân thân cứng rắn phía trước rỉ ra chất lỏng màu trắng nói rõ hấn cũng đồng dạng khó chịu.

“A! A a!!” Ngón tay phía sau đột nhiên rút ra, vật thể cứng rắn của một người so với ngón tay lớn hơn rất nhiều lập tức xâm nhập. Cho dù được ngón tay khuếch trương nhưng kích thước quá lớn vẫn khó có thể tiến vào, Tề Thị Vân đành buộc lòng thông thả đẩy thật chậm, đợi đến khi hoàn toàn tiến vào, Kỳ đã đau đến đến toát mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Đừng!”

“Ừm...”

Lúc ban đầu, hai người cũng không chịu nổi. Nhưng do nương theo động tác của Tề Thị Vân, cơn thịnh hai người bên trong Kỳ cọ sát với nhau, khoái cảm phi thường làm cho phân thân hai người càng thêm đứng thẳng.

“...” Cảm giác như bị đao xẻ làm cho Kỳ cắn chặt răng mới có thể không phun ra lời cầu xin.

Một bên vốn là dục hỏa cứng rắn, một bên là ấm áp mềm mại, Lận cùng Tề Thị Vân hưng phấn, rất nhanh quát xuyên vào, đồng thời hướng bên trong hấn công kích, ngay cả tận cùng dạ dày của Kỳ cũng muốn hét lớn.

” ... Không, đừng! ...Buông tha ta! ... Tha ta!

... A! A! ” Giao hợp như vậy không chỉ khiêu mở thân thể hấn mà ngay cả nội tâm cũng bắt đầu sụp đổ — Kỳ lắc lắc đầu, vô lực cầm lấy sàng đan.

Chứng kiến bộ dạng mê loạn của hấn, hai người cũng thất kinh, âm thầm vui mừng. Nhờ không thủ hạ lưu tình mới có thể thưởng thức vẻ mặt yếu đuối của hấn. Lận lấy tay bao trụ thân thể mềm mại của Kỳ mà vuốt ve. Phân thân Kỳ dần dần ngắc đầu, đối với phản ứng của mình, Kỳ cảm giác vạn phần xấu hổ. Phía sau bị đùa bỡn như thế, vậy mà phía trước bị vuốt ve còn có thể phản ứng. Cho dù đau đớn phía sau vượt xa khoái cảm phía trước nhưng thân thể Kỳ vẫn nhiễm một màu hồng nhạt.

” ... A! ... A ...” Không ngừng quát to rên rỉ làm Kỳ miệng lưỡi khô khốc, vô thức liếm liếm môi, đầu lưỡi hồng nộn liếm ướt cánh môi gợi cảm làm cho Lận chần chờ, kết quả khiến phân thân hai người từ đồng thời quát xuyên biến thành luân phiên ra vào, động tác dò xét ma sát cho nhau làm hai người đánh mất lý trí, chỉ có thể dùng dục vọng ra sức mạnh mẽ cắm vào rồi rút ra —

“A! ... A! Đau quá! ...”

Nội bích chặt chẽ hé ra bị hai cây thiết bổng lần lượt đâm vào, Kỳ thống khổ khó nhịn cắn phá môi, phía trước hưng phấn lập tức hạ xuống. Phía sau cơ thể từ từ tê dại cũng bắt đầu mất đi khống chế mà kịch liệt co rút.

—— Bị nội bích mỏng manh đột nhiên mạnh mẽ áp chế, bọn họ liền đồng thời bắn ra tinh dịch nóng bỏng vào trong thân thể người mình yêu.

## 7. Quyển 1 - Chương 7

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Dane, Băng Tiêu

Dịch thể tiến vào phá hủy nội bích, đại não Kỳ trống rỗng, mơ mơ màng màng âm thầm thì: Tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người phản bội hấn, đẩy hấn xuống địa ngục, chỉ cần có cơ hội, chỉ cần——

Phong cảnh mơ hồ dường như rất quen thuộc, dọc hành lang xuyên qua hoa viên tao nhã là một cung điện xa hoa trang nghiêm. Đêm khuya, bên trong điện truyền ra tiếng rên rỉ không ngừng. Nam nhân trắng kiện

đề lên một thân thể trắng nõn, trên người thiếu niên chưa phát dục xuất hiện đầy vết xanh tím, rất nhiều vết đã biến thành màu đen, phải bị hấp lâu hoặc cắn mạnh mới để lại dấu vết như thế được!

“Phụ hoàng ... đừng ... A! Buông ra, con ... a a! ...Mẫu hậu! Cứu con... cứu... cứu con!... Mẫu hậu, mẫu hậu! ...”

Thiếu niên bị lãng nhục gọi mẫu thân của mình, hy vọng từ đó có thể tìm được người đến giải thoát hắn.

“Không cho phép nhắc tới đồ tiện hóa kia! — Nói với người bao nhiêu lần, không được nhắc tới ả! ...Người cùng ả giống nhau, đều muốn rời xa ta! Tiện nhân, tiện nhân! — Đừng mơ có thể rời khỏi ta đi câu dẫn nam nhân khác! Trừ ta ra, còn người nào muốn thân thể hạ tiện của người!!...”

Nam nhân quát to, hai mắt đỏ bừng mất đi tiêu cự, thông qua thiếu niên như tìm thấy sâu trong trí nhớ bóng dáng của người nọ, dường như để hả giận liền cười trên người thiếu niên mà hành hạ hắn.

“Tiện nhân, tiện nhân! Còn muốn chạy... ta cho người chạy... đâm chết người, đồ tiện hóa, ta xem người làm sao chạy!”

“Đừng, phụ hoàng — con không phải mẫu hậu... con không phải mà... đừng... không! Đừng! Đừng!!”

” Đừng!!!” Kỳ bỗng nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, mơ, là mơ! — Hồng học— Nhìn quanh bốn phía, vẫn là bài trí quen thuộc. Bên ngoài cửa sổ, từ phía đông mặt trời đang mọc, xem ra bất tri bất giác đã qua một ngày một đêm. Hạ thân bên dưới đau nhức, vòng eo cũng mỏi như khó có thể đứng thẳng được. Cắn răng miễn cưỡng ngồi dậy, Lận cùng Tề Thị Vân đã rời đi, trên giường bữa bọn cũng được thay đổi sạch sẽ, thân thể mặc dù mệt mỏi nhưng rất khô ráo, cũng không có cảm giác ẩm ướt dính dính, hẳn là có người đã rửa sạch sẽ cho hắn.

“Ghe tởm!” Kỳ lẩm bẩm nói, mặc dù thói quen được người khác hầu hạ, nhưng vừa nghĩ đã có người nhìn qua thân thể bị người khác đùa bỡn của hắn, quả thực hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Kỳ không cam lòng gục đầu xuống, tùy ý để sợi tóc đen nhánh bù xù. Vì cái gì mình bị đối đãi thế này. Vẫn kiên trì tin tưởng bản thân mình tồn tại là có giá trị, mới có thể sống tới bây giờ. Nếu như bị thế này, tốt hơn là chết đi! ... Mẫu hậu... mẫu ... hậu ... đáng lẽ khi con sinh ra, người nên giết con! ...Biết rõ con...

Người muốn có sức mạnh, người phải mạnh mẽ, hài tử! Người so với bất kì kẻ nào cũng phải mạnh mẽ sống! ...Ta cũng không đủ sức mạnh, cho nên ta không có tương lai, không có cuộc sống! Hài tử, ngay từ khoảnh khắc người sinh ra, nhất định phải kiên cường mà sống! —

Thanh âm ôn nhu của mẫu thân còn phảng phất bên tai! Mẫu ...hậu ...con không quên lời người nói. Con nhất định sẽ kiên cường mà sống. Người biết không, con có con nối dõi rồi. Dù phải liều mạng, con cũng bảo vệ nó thật tốt. Cho nên, xin người hãy ban cho con sức mạnh ...

.....

“Người đang suy nghĩ gì vậy?! ...Tối hôm qua ngủ một giấc cũng không tệ lắm, đúng không?” Tiếng bước chân từ ngoài cửa tiến vào mang theo một mùi thơm ngào ngạt, đối với trượng phu của mình bị đối đãi ra sao đều không quan tâm, trái lại còn mang theo một tia đùa cợt.

Nghe được thanh âm quen thuộc, Kỳ giật mình ngẩng đầu lên, kéo áo ngủ bằng gấm xuống tận phần eo để che đi dấu vết trên nửa người, không để nàng nhìn thấy.

“Người tới đây làm gì?!” Giọng nói Kỳ có chút khàn khàn.

“Ha ha

” Người đó cũng không trả lời Kỳ, ngược lại giễu cợt bật cười. Sau đó đi tới giường của Kỳ rồi cười nói:

“Có cái gì phải che?! Vợ chồng bao năm, còn có cái gì ta chưa thấy qua ...”

“Câm mồm! ...Đi ra ngoài, lập tức cút ra ngoài cho ta!” Kỳ kích động mắng to.

“Đi ra ngoài?! ...” Liễu Cơ nhướng mày, nhếch miệng nói.

“Người thực sự muốn ta rời đi sao?! ...Sắp cuối tháng rồi nhỉ? Không có cái kia, rất nhanh, không cần ta nói, bọn họ cũng sẽ biết đó!”

... ..

“Ta... không biết người đang nói cái gì!? Mời người... đi ra ngoài!” Kỳ run rẩy nắm chặt tay, mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc.

Nàng không có khả năng biết được, ta vẫn ẩn dấu rất tốt mà, không thể... Nếu như nàng biết, Lận bọn họ cũng có thể sẽ biết, nhưng vì bọn họ không có phản ứng, cho nên...

“Mười sáu tuổi ta được gả cho người, vợ chồng bao năm, người thật sự cho rằng ta cái gì cũng không biết sao?!” Dứt lời, từ trong tay áo lấy ra một hộp gỗ tròn tựa như chén rượu đặt lên giường.

” ... Lấy đi đi! Đây là được! ...Người tự thu xếp!” Sau đó xoay người bỏ đi.

Nhặt lên hộp được khắc chạm tinh xảo, Kỳ vừa kinh ngạc vừa tò mò không nhìn được hỏi:

“Người... vì cái gì?!”

“... Ta yêu hấn, mặc dù lúc ấy ta còn nhỏ, nhưng ta biết đó chính là tình yêu. Vì hấn, ta tình nguyện hi sinh tính mạng, hướng chỉ chỉ làm gián điệp... Chỉ là, con người đều có tình cảm, ở chung đã lâu, tất sẽ có ràng buộc... Người là một người có mị lực, không chỉ hấp dẫn vương của ta, còn hấp dẫn ta... ta đối với người thật sự — vừa yêu vừa hận!” Dứt lời, trên gương mặt không chút thay đổi của Liễu cơ xuất hiện một giọt lệ.

Kỳ lặng lẽ nghe nàng nói, mái tóc thật dài che mặt hấn, làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt lúc đó. Ngay lúc nàng dời bước đi...

“... Ta yêu người. Liễu nhi, trước kia, bây giờ, ta vẫn yêu người!”

“Người — ” nghe thấy ba chữ nọ, Liễu cơ xoay người lại, gương mặt kinh ngạc có chút nhăn nhó, song miệng vẫn mấp máy, cuối cùng, chỉ là vuốt ve vùng bụng lộ ra rồi nói:

“Hẹn gặp lại... Ta sẽ chăm sóc con của chúng ta.” Sau đó chỉ để lại trong phòng mùi hương thoang thoảng.

...

“Đó là con nối dõi quan trọng của ta.” Kỳ dùng sức nắm chặt hộp gỗ đến mức các đốt ngón tay trắng bệch, thể chất của mình không thể làm cho nữ nhân dễ dàng mang thai, đó là hài tử không ai thay thế được, tuyệt đối không thể mất đi. Tuyệt đối.

Mở hộp gỗ ra, mùi được cao thơm mát quen thuộc truyền ra làm cho người ta cảm thấy vô cùng an tâm. Kỳ nhẹ nhàng lấy ra một ít được cao...

Tâm tình khẩn trương một khi buông lỏng dễ khiến người ta sinh lười biếng, huống hồ Kỳ bị lấn qua lấn lại cả một đêm. Lúc này trong phòng yên tĩnh, Kỳ tựa người vào bên giường lại càng mơ màng buồn ngủ —

Ngay lúc đó, tại đại điện An Hòa của Tổ Trữ quốc đang tiến hành một buổi nghị luận vũ bão.

“Vương thượng, xin ngài về nước! Còn vong quốc Tổ Trữ, giờ phút này đại loạn đã được dẹp, ngài nếu ở lại đây quá lâu, sợ rằng sẽ mất nước ...”

Lời vừa ra khỏi miệng, các đại thần âm thầm kinh hãi, cho dù vốn là tam triều nguyên lão, dám nói thẳng như thế, cũng thật sự làm cho người ta thay hấn toát mồ hôi lạnh.

Tiến lên nói chính là lão thần có uy tín lớn nhất của Tề Vân quốc – Tần Hòa. Tề Thị Vân có thể triệt hạ nhiều người để trở thành bá chủ, công của ông ta cũng không nhỏ. Nhưng điểm lợi hại nhất của ông ta chính là có thể làm tới chức cao nhưng không ra uy, tay cầm quyền to mà thoái lui thích hợp. Một vài năm gần đây cho dù đã nhượng quyền, nhưng vẫn không thể khinh thường được. Con trai độc nhất Tần Dịch lại càng là một nhân tài hiếm có, ở trong triều cũng giữ một chức vị quan trọng.

Tình hình như vậy đã xảy ra vài lần, một năm trước đánh hạ Tổ Trữ quốc, vốn là phải về nước ngay, nhưng lúc ấy miễn cưỡng lấy lý do bình định nội loạn mà lưu lại... Nhưng càng về sau, quân thần đã bắt đầu nghi hoặc, sau đó đều tinh tế góp ý. Theo tình theo lý cũng không nên ở đây lâu, không có lý do thực sự, không

nên kiên quyết lưu lại. Đành phải cố gắng cầm cự... Lận vốn không chịu mang Kỳ quay về nước — Tình hình như vậy hẳn và Lận cũng đã biết trước sẽ gặp phải, cũng muốn có một đối sách vẹn toàn. Chỉ là Kỳ vẫn chưa nắm được, hai người không muốn nói toẹt ra, bất quá bây giờ chính là lúc. Ánh mắt nhìn lướt về phía Lận, Lận hiểu ý, lập tức đi ra phía trước.

“Lời nói ấy của Tần đại nhân có phần cổ hủ rồi, Tổ Trữ đã hàng phục Tề Văn Quốc cho nên từng bụi cây ngọn cỏ, kể cả cung điện này, cũng thuộc về Tề Thị Văn, đứng ở lãnh thổ của chính mình, có cái gì không được?! Huống hồ khí hậu sơn thủy của Tổ Trữ quốc rất thích hợp cho vương tịnh dưỡng!”

“Lận vương gia, nhưng người là người của Tổ Trữ quốc, ân cần khuyên vương ở lại như thế, vạn nhất Tổ Trữ có loạn thần tặc tử làm xằng làm bậy, kinh động thánh giá, người đảm đương được chứ?!” Mặc dù tuổi đã hơn 70, nhưng lời nói ra vẫn quyết đoán kinh người.

“Tần đại nhân không nên Hàm Sa Xạ Ảnh\*, ta đã tìm đến Tề Văn, chính là thần tử của Tề Văn quốc, tấm lòng có trời đất chứng giám. Những người của Tổ Trữ tiền triều đáng chết đều đã bị trảm, không sót một ai. Những người còn lại cũng không thích nghi được hoàn cảnh. Nếu vương thượng có một chút tổn thương nào, ta tự nguyện dâng đầu của mình lên. Ở lại Tổ Trữ quốc hoàn toàn là ý nghĩ của vương, mặc dù Tổ Trữ cùng Tề Văn cách nhau một rừng cây, nhưng Tề Văn vốn là sa mạc, Tổ Trữ lại hoàn toàn thích hợp trồng lương thảo, yêu lòng dân. Tin tưởng có trời phú hộ, nhất định có thể khiến nước ta càng thêm hưng thịnh.” Lận không hổ xuất thân Vương gia! Không chút nao núng đối đáp với đối phương.

\*Hàm Sa Xạ Ảnh: vu oan giá họa, nói oan người khác, đặt điều dèm pha.

“Nếu thật có chuyện gì xảy ra, chỉ sợ một cái đầu của người cũng không đủ. Huống chi đường về Tề Văn quốc khó khăn, há có thể ...”

“Đủ rồi! ...Các người hai người nói cũng có phần đúng, nhưng nếu chỉ đơn giản là ở lại Tổ Trữ mà có nguy hiểm, thì cũng có thể nói ta không xứng ở vị trí này! Các người cho rằng ta là vị vua vô dụng như vậy sao?!”

“...” Nghe được vương nói như thế còn có người nào dám lên tiếng.

“Nếu các vị không còn ý kiến gì, như vậy ba ngày sau, đồn toàn bộ rừng cây biên cảnh của Tổ Trữ quốc và Tề Văn quốc, đem cây cối về để kiến tạo cung điện mới của Tề Văn quốc, nhân tiện ổn định vị trí ở giữa hai quốc gia luôn. Một mặt chặt rừng, một mặt kiến tạo, tiến độ kế hoạch như vậy cũng sẽ tăng nhanh rất nhiều. Hai vị ái khanh chắc cũng đã hài lòng rồi? Không quản hao phí bao nhiêu tài lực, ba tháng sau ta muốn thấy một tòa cung điện được dựng lên. Trong thời gian đó cứ tạm ở tại vương cung của Tổ Trữ quốc đi.”

Chúng đại thần ta nhìn người, người nhìn ta, cuối cùng vẫn là lão thần Tần Hòa đứng ra.

“Vương thượng, này chẳng phải là có chút ...”

“Được rồi! Không tranh cãi gì thêm nữa. Bây giờ, Tổ Trữ cũng là lãnh thổ của nước ta, Lận nói cũng không phải không có lý. Chẳng lẽ các vị còn có biện pháp nào tốt hơn? Làm như vậy cũng xem như là một mũi tên bắn chết hai con chim rồi. Lòng ta đã quyết, các người cũng lui ra đi.”

## 8. Quyển 1 - Chương 8

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Dane, Băng Tiêu

Chỉ chốc lát sau, trong lúc Kỳ đang mơ mơ màng màng buồn ngủ, hai người mưu kế vừa tựu thành lại hướng đến tấm cung nơi Kỳ đang ở — hành lang của Tổ Trữ cung.

“Này, chuyện của chúng ta cùng lão quái vật ấy vậy là kết thúc rồi nhỉ. Nghĩ đến vẻ mặt lão ta trừng mắt nhìn, thật làm ta hơi e ngại.”

“Người dám không giúp ta, đến lúc đó, ta thuận tiện mang theo hấn quay về Tề Vân quốc, sau đó để cho người ở lại làm vương cai trị Tổ Trữ quốc, cho người nhìn được mà ăn không được! Người xem ý kiến này thế nào?”

“Người không sợ ta khởi loạn sao?”

“Có thể ư? Nếu như người nguyện ý đem hấn cho ta độc hưởng, Tổ Trữ quốc để cho người cũng không thiệt thòi gì!” Tổ Trữ quốc đất đai rộng lớn bị nói không bằng một xu.

“Hừ! Ta nếu là thêm muốn Tổ Trữ quốc thì cũng đã không giúp người chiếm được hấn rồi ...”

“Nói cũng đúng. Tổ Trữ quốc quả thật méo mó có hơn không, đối với người mà nói, Tổ Trữ quốc là răn mất đầu, cũng phải mất ít nhất ba đến năm năm mới có thể hoàn toàn thu phục nó... Ta thật sự là chờ không được mà cũng không muốn đợi. Vạn nhất trong lúc đó có xảy ra biến cố gì, có thể sẽ nhức đầu rồi. Mặc dù không nghĩ sẽ cùng chung với người, nhưng đó cũng là biện pháp tốt nhất ...”

“Người nghĩ rằng ta muốn cùng hưởng chung với người à!” Lận nhướn mày trào phúng, nhỏ giọng nói thầm “... Dù sao hấn vẫn là ca ca của ta ...”

Hoàn toàn không để tâm tới lời nói thầm của Lận, Tề Thị Vân vung tay áo nói: “Nhiều lời vô ích, hay là đi xem bảo bối của chúng ta đã tỉnh dậy chưa đi.”

...

Kì giấu hộp thuốc rồi nhặt áo rút bên giường mặc vào. Sau đó vì thân thể vô cùng không khỏe nên đã ngủ say, mơ mơ màng màng cảm giác bả vai có người lay nhẹ.

“Đừng đụng vào ta.” Kỳ mở to mắt hô to, nhưng lại ngậy ngẩn cả người, trước mắt chính là vẻ mặt khản trương của một người lạ mặt.

“Thật xin lỗi, bệ hạ, ta là bà con xa của Lý Tàn đại nhân, hộ vệ trước kia của người đều đã bị giết. Sau khi Tổ Trữ quốc bị xâm chiếm ta mới tiến cung, cho nên không có việc gì, cũng không có ai biết thân phận của ta... Ngày hôm qua, ngài bị giam giữ ở chỗ này, ta đã phải tiêu tốn rất nhiều bạc mới có thể tới đây trông coi ở ngay ngoài cung của ngài... ta thừa dịp Tiểu Giải chuồn mất mới đi vào... không biết tại sao phòng vệ ở nơi này ít hơn sự tưởng tượng của ta rất nhiều, bên ngoài chỉ có một đám vệ binh canh gác... Ta nhất định sẽ cứu ngài ra, bệ hạ, ngài nhất định phải tin tưởng ta...”

Không phải phòng vệ lơ là, mà chính là đoán trước chắc chắn mình sẽ không bỏ trốn, cũng không thể trốn được “Lý Tàn, thúc thúc của người hiện tại thế nào rồi?!”

“Thúc thúc tạm thời không cần lo lắng về tính mạng, thúc bị nhốt ở trong đại lao, nơi đó bị canh phòng nghiêm ngặt, ta không có biện pháp tới gần, chỉ biết được là thúc còn sống... Nhưng mà ta sẽ liều mạng cứu ngài ta ngoài. Xin ngài, xin ngài hãy tin tưởng ta.”

Nhìn thiếu niên ước chừng hai mươi tuổi, vẻ mặt chân thành rồi lại có chút sợ hãi không được tín nhiệm mà nôn nóng đỏ bừng, Kỳ lên tiếng: “Cảm ơn”

Nhúm lửa nhỏ giữa đông lạnh càng ấm áp hơn bình thường rất nhiều, trong nghịch cảnh vẫn có người trung thành đến cảm động, Kỳ không khỏi hoài nghi mình lúc đầu tại sao lại tàn nhẫn bỏ rơi con dân cùng quốc gia để dốc lòng theo đuổi một tình yêu hư ảo.

Hai chữ ‘cảm ơn’ này làm cho thiếu niên vẻ mặt đỏ bừng càng thêm đỏ hơn, hấn lấp bắp nói: “Chuyện này không phải đương nhiên sao?! Ngài là Vương của chúng ta ... A! Ta không thể nán lại chỗ này mãi được. Nếu không quay về sẽ bị nghi ngờ... Ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu ngài, xin ngài hãy bảo trọng...” Hấn hành lễ xong liền chuẩn bị rời đi.

“Tên?! ...Người còn chưa nói tên của người.” Kỳ gọi hấn.

“À!” Thiếu niên sững sờ quay người, giật nhẹ góc áo: “Ta tên là Lý Ân.”

Lý Ân sao? Cảm giác không có chút giả dối, dựa vào nhiều năm nhìn người, người kia chắc không nói dối.

Kỳ nhìn theo bóng lưng của hắn, thầm nghĩ, hắn là người như vậy sao lại tiến cung? Loại cá tính này, giống như một đứa trẻ, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ~ Có thể dưỡng ra người như thế chắc hẳn phải là một gia đình yên ổn ấm áp. Nghĩ tới đây, Kỳ không ngăn được một nụ cười thản nhiên.

“Ai u, người tỉnh dậy rồi. Ca ca. Người không phải thấy chúng ta tới nên cao hứng mà cười đấy chứ? Thế nào? Có đúng không?” Vừa vào cửa đúng lúc thấy ca ca đã lâu mới nở nụ cười lại, tựa hồ làm cho Lận có chút thụ sủng nhược kinh mà tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

\*Thụ sủng nhược kinh: vừa vui vừa sợ.

” ... ” Nhìn thấy hai người mình không muốn nghĩ tới tiến vào, tia cười lãnh đạm nhất thời cứng lại trên gương mặt Kỳ, biến thành nét mặt một chút không quan tâm, cũng không ý trả lời lại.

“Xem ra người đã đoán sai rồi. Bảo bối của chúng ta hình như không phải vì người mà hé ra nụ cười a.” Tề Thị Vân sờ sờ cần cổ của Kỳ, vuốt nhẹ những dấu hồng ngân xanh tím. Mà Kỳ hoàn toàn hiểu biết hoàn cảnh hiện tại của mình cho nên cũng không thêm phản kháng.

“Người nói ít đi... dù sao càng không thể là vì người...” Lận đập vào tay của Tề Thị Vân, xem như trả thù hấn phá hư tâm tình đang tốt của mình. Sau đó, hôn lên trên trán Kỳ, tiếp theo hôn tới miệng, cằm, cuối cùng là vành tai, sau khi hưởng thụ độ ấm thân thể của Kỳ, Lận nhin không được nỉ non:

“Thật nhiều năm rồi, thật nhiều năm cũng không được ôm ca ca như thế này! Thật sự rất vui vẻ ...”

Chứng kiến một màn ‘ôn nhu’, Tề Thị Vân kéo lại Kỳ rồi một mình ôm lấy.

“Người ngày hôm qua ôm còn chưa đã ghiền sao? Yên tâm, sau này có rất nhiều thời gian. Không cần phải ước mong hình dáng hiện tại này, thoát nhìn thật là chán ghét.” Nói chính là chán ghét, nhưng hai mắt phiến hồng lại để lộ ra sự ghen ghét...

“Nói cũng đúng. Sau này còn có nhiều thời gian.” Lận gật đầu đồng ý, nhưng lại không nhận được hôn trộm trên mặt Kỳ một cái, sau đó quan tâm hỏi:

“Ca ca, người thân thể có khỏe không? Chúng ta lúc trước đã thượng dược cho người rồi, dược cao rất tốt, của Phiên Quốc tiến cống đấy! Tất cả đều dùng nhiều thảo dược quý hiếm... nếu như vẫn còn đau, nơi này còn có...”

“Đủ rồi!” Đối với bề ngoài giống như chăm sóc của đệ đệ, Kỳ không chịu nổi cái lời hắn, một trong hai hung thủ hại mình ra thế này không phải chính là hắn sao? Loại quan tâm giả dối này hắn chết cũng không thèm.

## 9. Quyển 1 - Chương 9

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Dane, Băng Tiêu

“Ca ca, người nói gì vậy? Tức giận ư? ~” Mang theo trách cứ, Lận nhìn gương mặt đầy phẫn nộ của Kỳ, còn Kỳ thì vẫn tiếp tục liều chết trừng mắt nhìn hắn. Đột nhiên Lận khúc khích rồi cười to lên, cười đến mức hai người bên cạnh không hiểu rõ vì sao. Bầu không khí bỗng trở nên kì quái.

Lúc ánh mắt Tề Thị Vân ý chỉ có phải người đã điên rồi không, Lận mới thản nhiên lên tiếng: “Về mặt đầy sức sống của ca ca, ta cũng không nhớ rõ bao nhiêu lâu rồi mới thấy lại. Lần gần nhất cũng đã rất mơ hồ, muốn nhớ cũng không nhớ được. Từ khi mẫu hậu bỏ đi, người trở nên rất lãnh đạm, ngay cả đối với đệ đệ ruột thịt là ta cũng vậy... Càng hy vọng người vui vẻ, người càng chỉ đáp lại qua loa bên ngoài, cũng không chịu mở lòng với ta... cho đến khi nữ nhân đó xuất hiện. Người không biết lúc đó ta có bao nhiêu khó chịu, hơn nữa lúc người cho ta một nụ cười cuối cùng chính là lúc người phản bội ta.”

Phút chốc thấy vẻ mặt đau thương của Kỳ, Lận nói tiếp: “Bây giờ, người rút cuộc cũng chịu ở trước mặt ta biểu lộ tâm tình chân chính của người rồi... loại vẻ mặt này ta cũng rất thích”

Đối với bào đệ đang ôm chặt lấy mình thổ lộ, Kỳ trong lòng tư vị không rõ là gì, có lẽ là do mình sai lầm mới đưa đến cục diện này. Năm đó nếu như không ngông cuồng ngạo nghễ thì đã không có Tề Thị Vân bây giờ; nếu như lý trí có thể khống chế tình cảm thì sẽ không mê luyện nữ nhân kia làm cho Lận biến thành như vậy; nếu như không vứt bỏ quốc gia cũng sẽ không có hoàn cảnh bị bao vây tứ phía này...

Ta cũng không chịu tin tưởng bất cứ kẻ nào, vậy mà nỗi cô đơn lại cuối cùng khiến cho ta tin sai người.

... Thế nhưng chuyện này có thể trách ta sao?

Mẫu thân... làm một bá chủ không phải là nguyện vọng của con, địa vị vốn chỉ có thể là lớp ngụy trang che chắn cho con. Quyền lợi vốn chỉ có thể là bảo kiếm bảo vệ con. Những thứ này đâm bị thương người khác nhưng cũng đồng thời đã thương tới con, chúng cũng không làm cho con vui vẻ gì. Thứ con muốn chỉ là một cuộc sống yên bình... cho nên mới phạm phải sai lầm này... Mẫu thân, con sai rồi. Con không nghe lời của người dạy, không mạnh mẽ để bảo vệ bản thân. Quyền lực chí cao vô thượng mà con khổ cực đoạt được, con cũng làm mất đi. Nhưng mà, vì cốt nhục của con, con tuyệt đối sẽ không dễ dàng khuất phục. Người dạy con phải bất khuất và kiên cường, con nhất định tuân theo!!!

“Đủ rồi! Các người muốn khiến người ta chán ghét đến khi nào hả? Lận, người đừng giả mù mây mưa nữa...” Hình ảnh Lận cùng Kỳ ôm nhau làm cho Tề Thị Vân thấy rất khó chịu, nhin xuống được vài giây liền bật phát.

Nghe thấy trách cứ của hân, Lận xoay đầu rời mắt khỏi Kỳ, nghịch ngợm le lưỡi nói thầm với hân một tiếng ‘bị người phát hiện rồi a!’, cảm giác dường như chuyện vừa rồi chỉ giống như một trò đùa vui.

“Hảo, huynh đệ đàm đạo tới đây chấm dứt. Để an ủi tâm hồn tổn thương của ta, ca ca cho ta ôm một cái được không? Hả?”

Nói đến đây, Lận đã không áp chế nổi dục vọng, nhanh chóng đem lưỡi tiến đến vành tai Kỳ, nhẹ nhàng liếm mát, thản nhiên di chuyển, giống như là đang thưởng thức một loại mỹ thực ngon lành.

Chứng kiến động tác của Lận, Tề Thị Vân cũng không cam chịu bị rút lại phía sau mà cắn cổ của Kỳ, cũng bắt đầu kéo cái áo của hân ra, trong nháy mắt lồng ngực trắng nõn của Kỳ đã hiện rõ ra, ngón tay của Tề Thị Vân lập tức tiến vào, ban đầu là chậm rãi kích thích, sau đó dục vọng hạ thân dần dần nóng lên, động tác trên tay cũng theo đó mà lỗ mãng hơn. Cuối cùng ngực cùng đầu vú đều bị giày vò đến sưng tấy phồng hồng, Lận cũng không chịu thua kém, xoa nhẹ thân thể của Kỳ bắt đầu vội vàng thăm dò.

Ngay lần đầu tiên bị ép buộc liên rõ ràng tình cảnh của mình, bây giờ tất cả phản kháng bất quá chỉ là vô dụng, giây dựa ngược lại chỉ có thể khiến cho bọn hân càng thêm hưng phấn. Nhắm mắt lại nhẫn nại chịu đựng loại cảm giác không hài lòng này, Kỳ cũng tiện thể phát hiện ra ý nghĩ của chính mình phi thường ngây thơ. Đối với hai người họ mà nói, vô luận bản thân có phản ứng gì hay không, cũng có thể đem lại cho bọn họ kích thích trước nay chưa từng có, mà có thờ ơ, lại càng khơi mào ý muốn thách thức ở bọn họ.

“A!...” Ngay lúc nửa người bị gặm cắn, Kỳ bị kích thích hô ra một tiếng. Đầu vú bị cắn đến đau đớn nên có cảm giác tê dại, trong nháy mắt nửa người cũng đã đau đớn khó chịu rất nhiều. Tay của Kỳ bắt đầu đẩy đầu Lận đang chôn ở giữa hai chân mình ra, mà Lận chỉ ngẩng lên liếc mắt một cái, lại tiếp tục ở nơi tư mật của Kỳ chơi đùa, thỉnh thoảng thô bạo, thỉnh thoảng ôn nhu, lúc thì thô lỗ cắn vào, lúc lại nhẹ nhàng vuốt ve, tuy không đem lại cho Kỳ thống khổ nhưng cũng không cho hân khoái cảm, mà cho hân bị dày vò tội độ.

“Buông ra... buông... buông ra...” Loại khoái cảm này làm cho Kỳ vạn phần khổ sở, hân cố sức kéo kéo tóc Lận, cố gắng làm cho Lận rời khỏi hạ thân của mình.

Tóc bị kéo làm cho Lận bực mình ngẩng đầu lên, thấy ca ca của mình không ngăn lại hành động dạo chơi trước ngực của Tề Thị Vân mà lôi kéo cử động của mình, làm cho hân không khỏi vô cùng tức giận, trợn mắt nhìn người phía trước bị chơi đùa mà cắn môi, nhủ thầm.

” ...Ô...”

Yết hầu bị Tề Thị Vân ngậm lấy, Kỳ không đành lòng mà ngẩng đầu lên, lại đột nhiên bị ánh mắt đáng sợ của Lận hù dọa, vẻ mặt của Lận thật giống như muốn đem hân ăn tươi nuốt sống, không có cách nào khác là quay mặt về một bên. Ngay lúc này...

‘Chát’ một tiếng, cái tát mười phần lực đạo đánh vào mặt Kỳ, một cái tát không chút lưu tình nào làm cho mặt hân tối sầm lại. Vẫn còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, mặt bên kia lại bị hung hăng đánh một chưởng, đang muốn mở miệng, năm sáu cái tát liên liên tiếp giáng xuống.

Không nhớ rõ đã bao lâu không tiếp xúc qua loại bạo lực trực tiếp này, đại khái là từ khi mình đăng cơ cho đến nay... Nhưng từ ngày hôm qua bị bắt, xen lẫn một màn hành vi bạo lực đầy tính dục, cho dù vô tình, nhưng tư tưởng ẩn sâu trong bản thân nhất định cũng sẽ bắt tri bắt giác mà thức tỉnh ...

“Đừng ...” Cắn trúng đầu lưỡi, khoe miệng của Kỳ tràn ra tơ máu. Mặt đau, đầu cũng đau, tệ hơn là ý thức sau khi chuyển biến tốt lên lại bắt đầu muốn hôn mê. Bị đánh đến đầu óc u mê, không có cách nào nói chuyện được.

“Người làm gì vậy?” Ngay cả Tề Thị Vân ở một bên cũng cảm thấy đột nhiên Kỳ có chút đáng thương. Mới vừa rồi khá lên một chút, trong chớp mắt hai gò má bị đánh sưng đỏ, làm cho hân có chút không đành lòng.

” ... “

Lận lâm vào trầm mặc, kỳ thật bản thân cũng không muốn đánh hân, dù sao trong lòng mình đối với hân cũng có yêu thương. Nhưng mà không đánh hân, tâm tình buồn bực không cách nào phát tiết được, thật sự rất khó chịu, huống chi so sánh với những việc hân đã làm với mình, chỉ đánh hân mấy cái tát cũng không là gì... Nghĩ như vậy, Lận cũng cảm thấy thoải mái hơn.

## 10. Quyển 1 - Chương 10

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Joco, Băng Tiêu

“Ta muốn đánh thì đánh... Người là cái gì mà đòi quản ta! ...” Lận hướng Tề Thị Vân mà công kích: ” ...Hừ! Chính là bởi vì người, ta mới đánh hân!!!”

Ca ca cái gì chứ, cho người hôn mà không cho ta hôn là sao! Hừ!

“Đâu có liên quan đến ta?! ...Người có phải trách sai người rồi không?!”

“Người mới chính là sai...”

Hai người cứ như vậy áp sát trên người Kỳ, không thèm để ý tới Kỳ đã bị bọn họ lột sạch trơn mà vẫn cứ tranh chấp. Đối với Kỳ mà nói, mặc dù hân cảm thấy nếu bọn họ cứ cãi nhau rồi quên đi sự tồn tại của hân cũng không tệ, nhưng mà hai người kia nếu có thể đừng có sờ loạn trên người hân, để hân mặc xong quần áo, như vậy có phải hoàn mỹ không chút thiếu sót rồi không?... Kỳ cứ như thế lặng lẽ cầm lấy tấm chăn bị vo thành một đống ở bên cạnh, muốn dùng nó để che đi thân thể xích lỏa của mình, nhưng kết quả... lại bị phát hiện...

“Người đang làm cái gì vậy?!”

“Người làm cái quái gì vậy?!”

Hai người đang tranh cãi, cùng đồng thanh dừng lại, quay về phía Kỳ hỏi.

” ...!” Đối mặt với ánh mắt của hai người, Kỳ trong lòng thầm kêu không ổn, tốt nhất bây giờ chính là phải tỉnh táo! Thầm mong rằng hai người đó sẽ không vì động tác của mình mà chuyển hướng mục tiêu vào mình!!!

Thật sự là như vậy, Kỳ đoán chẳng sai. Hai người này giống như hai con cọp đang đói cùng nhau tranh ăn, đột nhiên phát hiện con mồi muốn đào tẩu, quay sang quyết định cùng nhau chia sẻ! —Lận cùng Tề Thị Vân hiện tại xác định thay vì cùng nhau đấu võ mồm, trước mắt nên ăn no ‘bụng’ mới là trọng yếu!

—Xoẹt— một tiếng, cái chần Kỳ đang cầm trên tay liền bị Tề Thị Vân xé thành hai nửa vút trên mặt đất. Ngay lập tức, tay phải của Lận một lần nữa nắm lấy phân thân của Kỳ, bắt đầu ma sát. Còn Tề Thị Vân thì cúi xuống ngậm lấy lỗ tai của Kỳ mà không ngừng cắn liếm.

” A!... ” Kỳ sợ hãi quên mất lần trước hoan ái bị thương ở cổ tay mà dùng sức đẩy Tề Thị Vân ra, nhưng vô luận dùng sức thế nào, người phía trên vẫn vững vàng không nhúc nhích.

“A... a...”

Cổ đau thấu xương làm cho Kỳ thống khổ hết to, xem ra cổ của mình đã bị Tề Thị Vân cắn bị thương rồi, sau đó tay cũng bị hấn nắm lấy, tiếp đó hấn tự cởi áo ngoài của mình rồi rút vạt áo ra. Thấy trước mắt vạt áo loáng qua, lập tức ý thức được bọn họ muốn trói mình lại, Kỳ bắt đầu phản kháng, nhưng mà tay đang bị thương căn bản không phải là đối thủ, thân thể muốn giãy dụa nhưng bị hai người nam nhân áp chế đã hoàn toàn không thể động đậy được!

“Buông ra... buông ta ra! ...” Cảm giác khuất nhục khi hai tay bị trói làm cho Kỳ cực kỳ căm ghét.

“Trói người lại là muốn tốt cho người thôi, chúng ta cũng không muốn một lát nữa lại làm người bị thương! ...Nhớ đâu làm được một nửa mà người nháo lên quấy rầy hứng thú của chúng ta thì khó mà nói được chuyện gì sẽ xảy ra, nếu người không muốn chân cũng bị trói thì nên thông minh một chút, đây chính là tốt cho người thôi! ” Tề Thị Vân vừa nói vừa dùng sức kéo hai chân hấn ra.

“...Đừng...”

Một ngón tay cắm vào hậu huyệt phía sau của Kỳ, sau ngày hôm qua đóa cúc hoa mềm mọng một đêm bị chà đạp, trải qua ban ngày nghỉ ngơi đã hoàn toàn khép lại, ngón tay xâm nhập vào làm cho nội bích đang bị thương lại chịu từng cơn đau đớn, Kỳ cắn răng thật mạnh cố nhịn xuống.

Ngay lúc Kỳ từ từ thích ứng, ngón tay của Lận cũng gia tăng thêm hai cái, bây giờ, trong cơ thể của Kỳ, ba ngón tay dạo chơi không ngừng giày vò làm hấn tuôn mồ hôi lạnh đầm đìa, nghĩ đến ngày hôm qua bị kích thích to lớn xâm nhập, bất giác hai chân run lên.

“Ta không chịu được rồi.” Lận vội vàng cởi bỏ quần áo, thân thể thoát nhìn nhả nhận thanh thoát nhưng lại có phần rắn chắc, đó chính là đáng người mà nhiều nam nhân ao ước, tính khí ở hạ thân vô luận là lớn hay nhỏ, màu sắc hay hình dáng đều không thể chê bai!

Chiêm ngưỡng thân thể săn chắc của Lận, Kỳ khó khăn hạ mắt xuống, móng tay bấm chặt vào trong, không cho phép bản thân lộ ra sợ hãi! Nhưng nhìn đến hung khí bén nhọn chuẩn bị đâm vào mình, Kỳ lại đành cầu xin:

“Lận... chúng ta không thể làm như thế này!... Việc này trái với luân thường đạo lý... không thể... nếu muốn trả thù ta, người có thể đem ta thiên đao vạn quả, ta tuyệt đối sẽ không oán thán một tiếng... nhưng mà... làm ơn đừng làm chuyện loạn luân này nữa! —“

” ... A ... A a! ...” Không may một chút để ý đến những lời Kỳ nói, Lận nhanh chóng đem hạ thân của mình đâm mạnh vào đóa cúc chưa mở, hai chân Kỳ bị giơ lên cao, ở phía sau bị đâm mạnh vào, Kỳ đang cắn chặt răng cũng thả lỏng mà phun ra những tiếng rên rỉ... thật muốn chết... tình nguyện bị đao chém chết còn hơn, thật không muốn ở trên giường bị người...

“Có liên quan gì?! Người là ca ca của ta, không phải tỷ tỷ, cho dù chúng ta làm vô số lần cũng sẽ không có hại tử, đâu có sao đâu... Người khác không biết người là ca ca của ta, cho dù bọn họ có biết, ta cũng không quan tâm ... A, thật là sáng khoái, so với phụ nữ thoải mái hơn nhiều... Ca ca, bên trong người chảy máu rồi, nóng quá ...”

Đây là những lời mà người có thể nói ra sao?!

Nội bích đã bị xé rách lần nữa lại nứt ra, máu được sử dụng như chất bôi trơn, làm cho Lận tiến vào càng thêm thuận lợi, có thêm dịch bôi trơn, tính khí cọ xát vào trực tràng, thanh âm dâm mãnh phát ra làm cho

Kỳ càng thấy nhục nhã hổ thẹn muốn chết. Lận tự nhiên thêm hưng phấn, càng gia tăng lực hành hạ hắn! Tay nâng hai chân của Kỳ lên cũng bởi vì kích động mà bấm mạnh xuống bắp đùi, lưu lại dấu tay ——

“Lận, người dịch ra bên kia một chút, cái dạng này ta không có khả năng đi vào ——nhanh lên một chút ——

” Tề Thị Vân vốn rất tin tưởng với sự kiềm chế của bản thân, cho dù mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành trước mặt mình cởi áo, cũng có thể bình tĩnh hoặc là coi như không nhìn thấy, nhưng bây giờ hắn lại lộ vẻ rất nôn nóng!

” ...A...” Kỳ cứng người, hiểu rõ hai người này muốn cùng nhau vào như lần trước... cái loại đau đớn cùng xấu hổ này nếu xảy ra lần nữa, hắn tuyệt đối sẽ chết, cho dù không chết cũng nhất định bị phát điên... đừng mà... Bây giờ chỉ một mình Lận như đã muốn lấy nửa cái mạng của hắn, tuyệt đối không thể giống như lần trước, ngay cả thân thể cảm giác cũng sắp vỡ nát ...

” ...A... đừng, đừng... hai người cùng nhau... ca... chịu không được, a a... lần trước... đã bị thương rồi... lần này... đừng... không được... không được...” Do không thể chọn cái chết, cho nên Kỳ thầm nghĩ thật sự không muốn bị bọn họ đối xử như lần trước nữa, sự việc lần đó thực như địa ngục... Kỳ chịu đựng hạ thân bị xỏ xuyên, hướng tới bọn họ mà thuyết phục cầu xin.

## 11. Quyển 1 - Chương 11

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Joco, Băng Tiêu

“Nói đùa, vậy người muốn ta giải quyết như thế nào?!” Tề Thị Vân nâng cằm của Kỳ lên chất vấn hắn, sau đó nhìn về phía Lận, mà Lận nhìn thấy ánh mắt của hắn liền lấy tay đâm sâu vào nơi kết hợp của hai người nhẹ nhàng lần mò, một lát sau, rút ra ngón tay dính đầy máu tươi, vừa nhìn lại gương mặt trắng bệch của Kỳ, kiềm chế không được đành nói với Tề Thị Vân:

“Không được... dường như có chút nghiêm trọng rồi! ...”

“Như vậy thì phải làm sao bây giờ?! ...Phù...” Tề Thị Vân thở dài than thở rồi lại nói tiếpL “...Người làm nhanh lên một chút cho ta, sau đó tới lượt ta làm! ...”

“Hôm nay không có cách nào để tận hứng sao? Thật chán chết...” Lận dùng sức di chuyển thất lưng, chạm vào nội sườn của Kỳ, cố gắng giải tỏa hết nhiệt độ kinh người đang tập trung tại hạ thể.

“Đó là tự nhiên... hắn cũng không phải nam kỹ thân kinh bách chiến... ha ha... Ta đã nói rồi, hắn so với những người đó còn sảng hơn rất nhiều, những người đó không biết bị bao nhiêu người thương qua, kỹ xảo mặc dù rất tốt, rách nát chính là rách nát, không giống với hắn bên trong vừa chặt lại trơn nhẵn... chậm rãi khai phá hắn đương nhiên là hứng thú hơn nhiều! ...”

Tề Thị Vân phát biểu như vậy thực làm cho người muốn tức giận, hắn thô lỗ cởi quần ra, dùng côn thịt đang rỉ ra chất dịch màu trắng không ngừng cọ xát lên mặt Kỳ, mà hắn không muốn cho Kỳ có cơ hội tránh né liền nhanh chóng túm chặt lấy cằm của Kỳ.

Cảm giác tính khí màu đỏ mang theo mùi nồng đậm tiếp xúc với mặt mình làm cho dạ dày của Kỳ quặn lên một hồi, chán ghét ghê tởm cũng không nhận được mà bộc phát ra mặt.

Chứng kiến được vẻ mặt khuất nhục của Kỳ làm Tề Thị Vân càng thêm hưng phấn, hắn dùng hạ thể cứng rắn mà quét qua môi, cằm, mặt và mũi của Kỳ tìm kiếm kích thích, để tính dục của mình được tạm thời nguôi ngoai...

Trong lúc đó, Lận liên tục ở trong cơ thể của Kỳ xông pha chiến đấu, Kỳ bởi vì đau đớn mà nội bích co rút nhanh chóng khiến Lận khoái cảm cực độ, cho dù không quá tống đã có thể đem lại cảm giác sung sướng mãnh liệt, cho nên Lận tựa hồ cũng rất khản trương, trán đầy mồ hôi.

“... A... A a...” Nương theo khoái cảm, một chất dịch cực nóng bắn vào trực tràng, cảm giác đó làm cho Kỳ có chút mê loạn. Mà Lận vẫn không rút ra tính khí dù đã phóng thích, hấn nhấm mất lộ về mặt khoan khoái, hưởng thụ khoái cảm thú vị sau khi bắn tinh... Sau đó, vì Tề Thị Vân lên tiếng thúc giục, hấn mới cần nhần lên tiếng ‘mới làm một lần mà’, rồi đành không cam lòng mà rút ra tính khí cứng rắn của mình ra, hạ than của hấn thật nhìn không giống vừa mới phát tiết xong, vẫn đang cương lên dính đầy máu cùng tinh dịch.

“A... A...” Kỳ lập tức thở dồn dập, không cách nào khép đôi chân lại, cũng không thể làm gì khác hơn là tùy ý bị ép mở to. Tinh dịch trong cơ thể bắt đầu quay cuồng, sau đó từ mật huyết bị chà đạp mà chảy ngược ra ngoài.

“A! ...Đau quá... A a...” Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Kỳ đã bị Tề Thị Vân cường ngạnh xuyên vào, thân thể vừa mới bị đùa bỡn lại mở ra, bên trong vẫn còn chứa tinh dịch làm cho phân thân của Tề Thị Vân dễ dàng tiến vào.

“Trong phủ còn có chút chuyện, hôm nay trước hết tặng cho ngươi, chậm rãi mà hưởng thụ, làm cho sáng đi...” Lận nhặt quần áo ở bên cạnh mặc vào, “Ca ca... Ta xin lỗi không thể tiếp tục được, bất quá lần sau ta sẽ đòi cả vốn lẫn lãi! ...”

Ngay lúc Kỳ không chú ý liền hôn lên môi rồi sau đó vội vàng rời đi...

“Mới một lần thôi mà ngươi đã kiệt sức rồi sao?! Vậy thì làm thế này cũng được...” Sờ sờ hai chân đang bủn rủn của Kỳ, Tề Thị Vân đem thân thể của hấn lật sấp lại, nâng cái mông của hấn lên, khiến cho chính mình kê sát vào, đem gối mềm kê cao làm cho chỗ kết hợp của hai người càng thêm chặt chẽ. Phân thân cường tráng trong nháy mắt rút ra, ngay sau đó lại tiến vào làm cho Kỳ không cách nào cự quậy nổi, cảm giác ngọt thở khiến hấn chỉ có thể giống như con cá bị ép ra khỏi mặt nước mà dồn dập hô hấp.

Qua một hồi lâu, thân thể Kỳ dần dần thích ứng với chuyển động phía sau, nhưng vốn trong lòng hấn không cách nào tiếp nhận mà bài xích loại quan hệ bẩn thỉu này, như cái bộ dạng này, loại tư thế này, với người đã từng bị chính mình khinh thường...

” ... Khốn nạn... Tề Thị... Vân... Ngươi sẽ không thể chết tử tế được, đồ dơ bẩn, hạ lưu...” Mới vừa rồi, đối với chính đệ đệ của mình vẫn còn một chút băn khoăn, trước kia Lận luôn luôn là một hài tử ôn nhu, quan tâm, lương thiện lại thông minh, bây giờ mặc dù hấn đang làm sự tình quá đáng, nhưng đều là do sai lầm của chính mình mới làm biến đổi tính cách của hấn như vậy, Kỳ thật sự không có cách nào trách hấn được. Hơn nữa Kỳ nhận thấy, chính mình cùng Lận giao hợp chỉ là để Lận trả thù ‘thân tình’ phản bội của mình, cũng không có ý nghĩa nào khác. Nhưng mà người trước mắt này, Kỳ càng nghĩ càng thêm phần nộ không cách nào tháo gỡ, hai tay bị trói trụ liều mạng nắm chặt tấm chăn trải giường, Kỳ cố mở miệng chửi mắng hấn.

“Ta còn tưởng rằng ngươi đã biết khôn hơn rồi, xem ra vẫn còn chưa đủ...” Lời Kỳ nói đã chọc giận hấn, đối với phản kháng của Kỳ, hấn đã xử phạt Kỳ cả đêm không thể chợp mắt, cho dù có hôn mê bất tỉnh, Kỳ cũng sẽ bị động tác kịch liệt của hấn mà phải tỉnh lại, quá trình cứ như thế lặp đi lặp lại không ngừng, Kỳ cũng từng vô ý thức mà cầu xin tha thứ, nhưng mà căn bản không được để ý đến ...

## 12. Quyển 1 - Chương 12

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Joco, Băng Tiêu

Giống như lần trước, mọi chuyện chấm dứt lúc nào Kỳ cũng không rõ...

Khăn lụa ướt ướt lướt qua thân thể nhớp dính, cảm giác mát lạnh thật thoải mái... Bởi vì để ý đến ai thấy được thân thể chật vật của chính mình, cho nên vận dụng khí lực toàn thân cố gắng mở mắt ra, chỉ không ngờ lại thấy người ngoài ý muốn, phục sức không giống như thị hầu hay cung nữ... nhưng cũng không phải

là quý tộc hay thân tín, nhìn trước mắt là bộ y phục thô kệch, nghĩ đến có lẽ chỉ là một hạ nhân... chỉ có điều cảm giác hình như có chỗ nào không đúng lắm...

“Ngài tỉnh dậy rồi hả! ...Chờ một lát ta sẽ giúp ngài bôi thuốc, ngài nghỉ ngơi một chút đi!”

” ...Không cần đâu, người đi ra ngoài! Tự ta xử lý... ” Trong lúc nói chuyện, Kỳ nhìn thấy rõ vẻ mặt của nam nhân này, đối với thân thể của mình, hắn vẫn tỉnh táo, trong mắt hắn không có chút châm chọc hay đồng tình, nhưng cũng không rụt rè sợ hãi như bọn hạ nhân mà lại vô cùng bình tĩnh, không chút dao động gì! Người này —— thật không đơn giản! Hắn rốt cuộc là ai? Tâm lý của Kỳ đối với hắn rất tò mò cùng nghi ngờ! Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc nghi vấn...

” ...Đợi ta giúp người bôi thuốc xong, ta sẽ rời đi. Đây là do bọn họ ra lệnh, xin ngài chịu đựng một chút!” Vừa nói vừa lấy ra một lọ dược cao trong suốt, hắn lấy tay quét một miếng rồi chuẩn bị xóc mền của Kỳ lên, ngay lúc đó Kỳ gạt tay hắn ra.

“Người nghe không hiểu sao?! Ta nói người đi ra... tự ta sẽ làm!” Mặc kệ hắn là ai, Kỳ vốn không muốn thân thể mình bị người khác nhìn thấy, lần trước không tính, lần này mình đã tỉnh rồi thì tuyệt đối không thể!!!

Người đứng trước mặt dù bị mình hất tay ra vẫn không hề có chút phản ứng, một lúc im lặng trôi đi, hắn dùng thanh âm lãnh đạm mà nói :

” ... Có liên quan gì! Cho dù ngài không cho ta bôi thuốc, cho dù ta không nhìn thân thể của ngài, sự thật vẫn là thế! Vốn như vậy, ngài cần gì phải cố chấp như thế?! Huống hồ chuyện này không phải là chuyện ngài và ta có thể quyết định... Bất quá ta cũng không phải là người nhiều chuyện! Điểm ấy ngài có thể yên tâm!”

Bị loại thanh âm máy móc nói, Kỳ cắn chặt môi dưới, mặc dù uất ức nhưng tất cả những điều hắn nói đều là sự thật! Hơn nữa cho dù có che dấu thì đã có tiếng xấu rồi. Chính mình ở chỗ này giống cái thứ gì đây? Hài kịch sao?!

Cứ như vậy Kỳ lâm vào cảm giác chán ghét bản thân không thể phản bác điều gì, liền tùy ý để hắn đưa tay vào hạ thân mình chậm rãi bôi thuốc! Quá trình này mặc dù ngắn ngủi vài giây nhưng cũng làm cho Kỳ toàn thân khó chịu cứng ngắc.

‘Xin ngài thả lỏng một chút! Như vậy đối với ngài sẽ tốt hơn!’ Thanh âm vẫn lạnh nhạt như vậy.

Bôi thuốc xong hắn liền rời đi, ngay cả tên cũng không lưu lại. Mà Kỳ xấu hổ vô cùng, đối với sự lạnh nhạt của hắn cũng không nói ra được bất cứ vấn đề gì! Mãi một lúc lâu sau khi hắn rời đi rồi, tâm tình của Kỳ mới bình phục, bắt đầu phỏng đoán thân phận của hắn, mục đích bọn họ cho hắn tới. Nhưng mà suy nghĩ lung tung thật lâu vẫn chẳng thu hoạch được gì, thời gian cứ như vậy trôi qua, cho đến khi sắc trời dần tối, các thị nữ bắt đầu bưng bữa tối thịnh soạn tới.

Nhìn trước mắt một bàn lớn mỹ vị cơ hồ có thể cho mười mấy người ăn, Kỳ không muốn ăn chút nào, căn bản vốn chưa uống giọt nước nào nên cũng không phải là không đói bụng, mà chỉ đơn thuần không muốn ăn thôi. Nhưng mà không ăn không uống cũng không phải là biện pháp tốt, vì lo nghĩ cho về sau, thể lực vốn rất cần thiết! Kỳ chán chường cầm đôi đũa lên khều bát cơm, miễn cưỡng gắp chút thức ăn.

“Hôm nay buổi tối Vương có chuyện quan trọng, sẽ không tới, Vương nói ngài cố gắng nghỉ ngơi!... Nô tì xin lui xuống! Có gì phân phó xin cứ việc dặn dò, nô tỳ đứng ở bên ngoài, ngài chỉ cần kêu một tiếng là được!”

” ... “

Lúc Kỳ còn đang ngẩn người, cung nữ đã yên lặng lui xuống, tại phòng lớn an tĩnh thấy có chút kỳ dị, Kỳ cũng có chút hoài niệm loại cảm giác này, tất cả đều rất quen thuộc, trước kia mình cũng thường xuyên lặng lẽ dùng cơm một mình, loại tịch mịch cô đơn này quả nhiên là thích hợp với mình nhất!

Lặng lặng dùng xong bữa cơm dài đằng đẳng, Kỳ kéo thân thể mệt mỏi về giường, cảm giác mềm mại ấm áp bao quanh lấy hắn, biết bọn họ hôm nay sẽ không tới nơi này làm Kỳ dần thả lỏng tinh thần, thậm chí hôm nay có thể an tâm ngủ ngon!

### 13. Quyển 1 - Chương 13

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Joco, Băng Tiêu

Trở đi trở lại nhiều lần nhưng vẫn không ngủ được, trong đầu Kỳ nghĩ đến rất nhiều chuyện! Chỉ là trong một thời gian ngắn, thời thế đã thay đổi... Nghĩ về Liễu Cơ, hài tử, Tề Thị Vân, còn có Lận, trần trọc đã tới quá nửa đêm, Kỳ bắt buộc chính mình nhắm mắt. Thời gian nghỉ ngơi bây giờ có hạn, ngày mai còn không biết có chuyện gì đang chờ mình nữa.

“Nô tài tham kiến Vương gia.”

“Người đâu?”

“Bẩm Vương gia, đã ngủ rồi.”

” ... Người lui xuống đi.”

“Vâng!”

Không thể nào!? Không phải đêm nay còn có việc sao?! Lúc Kỳ đang kinh ngạc thì cánh cửa cũng đã bị đẩy ra. Hơi rượu nhàn nhạt bay vào, hần cũng bắt chước uống rượu sao? Nghe cước bộ vững vàng của hần, chắc là tửu lượng cũng tốt lắm! Nhớ trước kia chỉ nửa chén quế hoa, có thể làm cho hần phân biệt không rõ phương hướng! Chính mình khi đó từng giấu cọt hần là vương tộc như thế nào lại không biết uống rượu... Nhớ tới ngày xưa như rất thân quen...

“Ta đến rồi, ca ca!” Lận nở nụ cười, nói lầm bầm.

“...” Kỳ nhắm chặt hai mắt thờ ơ.

“Ta biết ngươi chưa ngủ! Có phải hay không?” Lận tức giận lay lay vai Kỳ.

“Ngươi tới làm cái gì?!” Biết rõ giả bộ ngủ không được, Kỳ không thể không tỉnh táo để ứng phó với hần!

“Đệ đệ ta đương nhiên là tới bồi ngươi rồi! Sợ ca ca vẫn còn giữ thói quen trước đây... Ha ha!”

“Không cần!!!”... Khoảnh khắc ta tiễn ngươi đi, ta đã biết trước duyên phận của huynh đệ chúng ta đã hết! Chỉ là tuyệt nhiên không ngờ lại xảy ra loại tình huống này.

“Ngươi ăn nói ngang ngược quá a!!... Bất quá, nếu thay đổi là Vân thì chắc ngươi dễ chịu hơn!” Vừa nói Lận vừa ngồi vào bên giường cởi giày cùng áo ngoài, không để ý tới Kỳ đang cứng đờ trên giường.

“Yên tâm đi! Ta hôm nay cũng đã mệt mỏi rồi, sẽ không làm gì đâu. Hơn nữa, ta không nghĩ thân thể của ngươi còn có thể chịu đựng được thêm nữa! Nếu nhất thời vì ham muốn mà giết chết ngươi, ta cùng Vân sẽ rất thương tâm đó nha! Thế nào?! Đệ đệ rất quan tâm ca ca đúng không?”

“Ngươi...” Không biết là nên tức giận hay xấu hổ, gương mặt trắng nõn của Kỳ đỏ lên, đôi môi run rẩy.

“Thẹn thùng sao? Ca ca?!... Sớm làm quen một chút đi, bởi vì cuộc đời này, chúng ta nhất định dây dưa cùng một chỗ rồi!”

“...” Không có phản bác, Kỳ cúi đầu, nhưng sau đó một giây liền vung nắm đấm, chỉ tiếc thể lực đã tiêu hao đến suy yếu thì làm sao có thể đả thương người khác được, ngược lại còn bị tóm chặt! Lận tựa hồ ngay sau một khắc liền gơ tay lên, dường như một cái tát sẽ rơi trên mặt Kỳ, lại đột nhiên dừng lại.

“Quên đi! Bây giờ có đánh chết ngươi, ngươi cũng không có khả năng biến thành khuất phục được. Tư tưởng cao ngạo như vậy thì cứ chậm rãi mà hưởng sự huấn luyện của chúng ta đi!... Chờ thân thể ca ca tốt hơn, ta rất chờ mong đó! Bây giờ chúng ta hảo hảo nghỉ ngơi đã!”

## 14. Quyển 1 - Chương 14

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Joco, Băng Tiêu

Cánh tay đang vắt ngang trên lưng truyền thân nhiệt đến làm cho hắn không ngủ được, mặc dù đưa lưng về phía người kia, nhưng cổ lại bị hô hấp của hắn quấn lấy, ngay cả nhịp tim cũng đập dồn dập!

“Sao vậy? Không ngủ được?!... Chẳng lẽ ca ca muốn có người thị tẩm mới ngủ được hay sao?!” Lận không phép tắc gì mà luồn tay vào quần trong của hắn, lần mò dần xuống phía dưới.

“Không, không có.” Kỳ cuồng quýt nắm lấy tay hắn, ngăn trở bàn tay của hắn tiến tới hạ thể mình.

“Đang suy nghĩ cái gì?!” Lận dùng đầu cọ vào cổ Kỳ, động tác này làm cho Kỳ ngẩn ngơ, bởi vì đó chính là thói quen của Lận từ nhỏ vẫn hay làm nũng, lúc này Kỳ cảm giác Lận so với Tề Thị Vân còn tàn nhẫn hơn nhiều, cứ tý lại gọi mình là ca ca, rồi tý lại gọi ra chuyện cũ, cố gắng làm chính mình áy náy với hắn... áy náy... Ngay cả khi hắn hại mình, mình vẫn không cách nào hận hắn được.

” ... “

“Ca ca muốn biết hôm nay là ai tới đây không?”

“... Có khách hả?”

Bây giờ Tề Vân quốc đang hưng thịnh, binh mã cường tráng. Ngay cả Tề Thị Vân cũng không thể thoát thân, khỏi phải nói cũng biết là khách quý!

“Không sai! Ta chính là cố ý trốn khỏi yến hội quan trọng mà đến chỗ ngươi a!... Ha ha, là một người âm hiểm thâm độc, cả Vân cũng có chút đau đầu a.” Lận ngửa đầu cười ngây thơ.

Thâm độc sao?! Muốn nói rắn độc, Kỳ biết một nhân vật so với rắn độc còn tàn nhẫn hơn. Cùng Tổ Trữ và Tề Vân làm thành tam giác là một đại quốc khác — tâm phúc đại thần của quốc vương Dận Tiêu Quốc, đồng thời còn là hoàng thân quốc thích, hắn chính là Duẩn Phong! Chính mình cũng chưa từng gặp qua người này, nhưng theo lời đồn đãi thì đó là một người vừa giảo hoạt lại vừa thủ đoạn.

Có khả năng là hắn sao?! Nếu như là hắn, hắn tới nơi này để làm gì?! Không phải chỉ để ngắm cảnh đơn giản như vậy chứ?! ... Trước kia vốn là ba nước áp chế lẫn nhau, bây giờ cục diện thăng bằng này bị phá vỡ, Dận Tiêu quốc thế lực yếu kém, nhưng nội bộ Tề Vân quốc cũng có kẻ hở. Loại tình hình này...

“Này!! Ca ca ngươi không chuyên tâm oh ~ gì mà đã thất thần rồi... Bất quá dù là khách không mời, nhưng đối với trường hợp của ngươi không có gì thay đổi oh! Ta nói cho ngươi sẽ không sợ ngươi có âm mưu gì!”

“Hừ, ta ở trong tình cảnh này còn có thể âm mưu gì đây!” Về mặt Kỳ xem đó là chuyện không có khả năng, nhưng mà tay cũng đã nắm chặt lại.

Lận chỉ tay ra ngoài cửa sổ về phía bầu trời đang dần sáng lên, ý bảo ngủ mau thôi! Kỳ quên mất động tác vô lại của Lận trên người. Hai tròng mắt giả bộ khép lại, trong đầu lại không ngừng suy nghĩ, có lẽ nên đi thăm dò một chút!

## 15. Quyển 1 - Chương 15

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Joco, Băng Tiêu

Thức dậy cũng là lúc mặt trời lên cao, mặc dù thân thể vô lực, nhưng Kỳ vẫn muốn đứng lên, quần áo mặc ngày đầu tiên đã bị xé rách, hai ngày này vẫn chỉ mặc một tầng nội y, đang lo lắng có nên gọi người vào không thì nha hoàn ngày hôm qua đã bưng đồ đẩy cửa tiến vào.

“Công tử, ngài đã tỉnh, để nô tỳ hầu hạ ngài thay quần áo! Ngài thích y phục nào?” Vừa nói vừa lấy ra từ bên cạnh vài bộ quần áo tinh xảo.

Ở giữa chọn ra bộ quần áo bạch sắc mộc mạc, hần vốn là muốn tự mặc vào. Trải qua cả đêm nghỉ ngơi, nhưng thân thể tựa hồ cũng không khoẻ hơn bao nhiêu, cuối cùng lại phải nhờ sự trợ giúp của tỳ nữ để mặc đồ vào.

Khó khăn từ trên giường đứng dậy dùng điểm tâm xong, Kỳ liền muốn ra ngoài một chút, nha hoàn rất thoải mái dẫn hần bước tập tễnh tới hoa viên, cảnh vật nơi này Kỳ phi thường quen thuộc, vì không muốn để bị nghi ngờ, Kỳ cố nén cảm giác khó chịu giữa hai chân mà đi xuyên một vòng qua hoa viên lớn đến cửa cung.

“Công tử, Hoàng thượng căn dặn ngài không được đi ra ngoài!” Tỳ nữ kéo kéo ống tay áo của Kỳ.

Thấy Kỳ ở đây, bọn thị vệ cũng nhìn chăm chú vào hần, mà Kỳ chỉ dùng ánh mắt ám chỉ với Lý Ân.

“Biết rồi, trở về thôi!”

Đi về đến phòng, Kỳ không đủ sức chống đỡ được nữa, ngồi phịch ở trên mặt đất, mơ hồ được tỳ nữ đỡ về giường.

Có cái gì đó di chuyển trên môi, Kỳ bỗng dừng tỉnh táo lại, là Tề Thị Vân!

“Người sốt rồi, ta đã cho truyền ngự y, chờ ngự y xem qua sẽ không sao nữa!” Ngón tay thô ráp của người tập võ chạm rai vuốt ve gương mặt của Kỳ.

“Không cần... ta không cần ngự y!” Kỳ cắn răng, liều chết cũng không muốn bị mất mặt.

“Làm sao? Sợ người khác biết?!” Bàn tay to hung hăng kéo tóc của Kỳ, cơ hồ đem nửa người trên của hần nhấc lên, khiến cho Kỳ phát ra tiếng kêu đau đớn.

“Người càng không muốn, ta lại càng muốn cho người khác biết, làm cho mọi người đều biết người là thứ tiện hóa. Thứ tiện hóa như người bị người thao!...”

“Hoàng thượng, ngự y đã ở ngoài chờ rồi!” Giọng nói vang lên cắt đứt những thanh âm vũ nhục khó nghe.

“Cho hần vào.”

Thân thể Kỳ bị Tề Thị Vân lật lại, mặt bị đặt ở trên gối, vì phòng ngừa hần phản kháng liền tiện tay đem hai tay của hần ra sau lưng rồi dùng vạt áo buộc chặt lại.

“Thần tham kiến Hoàng thượng, không biết Hoàng thượng cho gọi thần có chuyện gì?!” Cách trưởng, một bóng người đang quỳ xuống.

“Vào đi, xem cho trẫm hần thể nào rồi?”

“Như vậy vì thần xin vô lễ.”

Vạch rèm ra, thấy trên giường vốn là một nam tử, trong lòng lão ngự y thâm kinh ngạc, trên mặt bắt động thanh sắc bất mạch, tận lực không nhìn tới thân thể đầy vết xanh tím của người nằm trên giường.

“Nương nương thế nào rồi?” Tề Thị Vân giễu cợt hỏi thấp giọng, Kỳ trừng lớn hai mắt, lời nói chưa kịp thoát ra khỏi miệng, đầu đã bị ấn vào trong gối, chỉ phát ra tiếng ‘ô ô’!

“Hồi Hoàng thượng, nương nương không có gì đáng lo ngại, chỉ là khí huyết hao tổn làm cho hư nhược, uống ít được sẽ rất nhanh phục hồi, chỉ là...”

Nương nương?! Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, này... là thần tử, Hoàng thượng nói gì thì hạ nhân bọn họ làm sao dám trái lời.

“Chỉ là cái gì? ... Cứ nói đừng ngại!” Đối với loại người hiểu biết như hần, Tề Thị Vân rất hài lòng...

“Chỉ là mấy ngày gần đây, nương nương nên tận lực giảm bớt chuyện phòng the!... Vì thần sẽ kê một hộp được cao, có thể giúp nương nương khôi phục, còn có thể tránh cho bị thương sau này! ...Vi thần xin lui xuống trước”

Xem như bằng lòng, ngự y bèn lui xuống.

## 16. Quyển 1 - Chương 16

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Joco, Băng Tiêu

Khóe mắt phiếm hồng nhìn chăm chăm vào người phía trên, Kỳ không biết là nên xấu hổ hay nên tức giận. Hai tay bị đè lúc xem bệnh cũng được thả ra, Kỳ không nghĩ sẽ phản kháng vì không muốn chuốc lấy nhục nhã thêm lần nữa. Hành vi không biết tự lượng sức mình đôi khi là đúng cảm, nhưng cũng có lúc lại là ngu xuẩn.

Hai tròng mắt Kỳ nhìn thẳng vào mắt hắn, có chút ngạc nhiên, trong mắt người nọ không hề có châm chọc hay đùa cợt, cái gì cũng không có, cứ như vậy mà nhìn mình. Một lát sau, Tề Thị Vân mới dời tầm mắt đi.

“...Ta ra ngoài trước, ngươi hãy nghỉ ngơi đi, chúng ta tạm thời sẽ không chạm vào ngươi. Ngươi cứ yên tâm mà tịnh dưỡng.” Nói xong, Tề Thị Vân liền đi ra ngoài.

Nghe hắn nói vậy, Kỳ vô thức thả lỏng thân thể, vốn là vua của một nước, hắn nói như thế là rõ, chính mình tạm thời sẽ được an toàn. Tinh thần thả lỏng cho nên mọi ý nghĩ vây hãm cũng bị cuốn đi sạch sẽ.

Cuộc sống bình thần trôi qua vài ngày, Kỳ không hề bị ai quấy rầy, ngay cả Lận cũng không tới, như vậy chẳng phải là kỳ lạ sao? Một ngày giữa trưa, một hình bóng xuất hiện, Kỳ đang ngủ trưa lập tức thanh tỉnh lại.

“Chủ nhân, ngài có chuyện gì sao? Thuộc hạ không thể nán lại lâu được!”

“Gần đây có phải phát sinh chuyện gì lớn đúng không?”

“Là như thế này, Dận Tiêu quốc phái sứ giả đến đây, nghe nói vốn là quốc sư.”

Quả nhiên không sai, một phương phát triển lớn mạnh, một phương khác đương nhiên phải lo lắng rồi, quả nhiên là tới để dò xét tình hình.

“Gần đây ta sẽ không liên lạc với ngươi, để tránh cho người khác phát hiện, ngươi chỉ cần ở bên ngoài lưu ý tình hình một chút là được, nhưng không nên cố gắng điều tra, sẽ bị nghi ngờ.”

“Vâng, thuộc hạ biết rồi.”

Quay về nằm trên giường, mặc kệ Dận Tiêu quốc muốn thế nào, mình bây giờ cũng chẳng thể làm được gì, dù sao mình cũng đâu ra khỏi tấm cung này được, mà Liễu Cơ còn hai tháng nữa mới sinh.

Tĩnh dưỡng mấy ngày, vết thương phía sau cũng đã tốt lên bảy tám phần. Hôm nay, Kỳ lười biếng nằm phơi nắng trong ngự hoa viên, do rất thoải mái nên hắn cảm thấy có chút buồn ngủ.

Bỗng có cái gì đó trơn nhẵn lướt trên mặt, vươn tay túm lấy, Kỳ cảm giác có một thứ lạnh lẽo mềm mại, là tóc!!! Vội vàng mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười hì hì của Lận đang tiến lại gần.

“Như thế nào lại ngủ ở chỗ này, coi chừng cảm lạnh đó. Nào, ta ôm ngươi về.”

Kỳ vừa định cự tuyệt, người đã bị ôm lấy, hắn cảm thấy vô cùng lúng túng, Từ lúc nào Lận đã dễ dàng bế được mình, được người ôm vào lòng, chuyện này vốn là đả kích rất lớn đối với Kỳ, khiến cho hắn không khỏi cảm thấy chua xót.

Khi Lận ôm vào trong phòng, cơn buồn ngủ của Kỳ cũng đã biến mất, hắn cũng không muốn nằm trên giường cả ngày, vì vậy liền lập tức ngồi dậy.

“Ca ca, không phải vì ta ở đây mà người mới không ngủ được đấy chứ?” Lận meo máo. Thoạt nhìn như một tiểu hài tử, nhưng Kỳ biết hắn không phải như thế.

“...Không có. Ta không ngủ được mà thôi.” Kỳ cũng không phải an ủi gì hắn, mà chỉ là nói sự thật, nhưng Lận tựa hồ hiểu lắm cái gì đó, bộ dạng trông vô cùng vui vẻ.

“Vậy ta cùng người đi ra ngoài phơi nắng.” Không cho Kỳ kịp cự tuyệt, Dận liền nắm tay kéo Kỳ ra ngoài.

Ánh mặt trời vốn rất thoải mái, nhưng hai người ở cạnh nhau, Kỳ cũng không có gì muốn nói với Lận, không khí trầm mặc không tốt lắm, may là Kỳ trầm mặc, nhưng Lận thì không, ngược lại còn nói rất nhiều, làm cho bầu không khí càng thêm kỳ quái.

“Ca ca a, người kỳ thật không hề thay đổi chút nào, vẫn lạnh nhạt quá đi.” Lận cũng hiểu được Kỳ không muốn để ý đến mình, nếu không như vậy sao một câu cũng không nói với hắn, chỉ là ngẫu nhiên bị mình quấy rầy, lầm bầm vài tiếng xem như có phản ứng đáp lại. Nếu không phải khi còn nhỏ, mình đã quen với con người vô tâm này, thì chắc sớm đã bị hắn làm cho tức chết, đổi lại nếu là Tề Thị Vân, thật không biết sẽ ra sao đây.

“Chỉ là không muốn nói chuyện thôi. Người quá nhạy cảm quá rồi đó.” Kỳ ngay cả vẻ mặt cũng chưa hề thay đổi, ánh mắt không nhìn Lận mà hướng ra phía bồn hoa, trong lòng chỉ thầm nghĩ hoa nở thật là đẹp.

## 17. Quyển 1 - Chương 17

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Joco, Băng Tiêu

Lận dường như nghe được cả tiếng máu đang sôi sùng sục... thật đau lòng... Khó mà có thể chịu đựng thêm được nữa, hắn trong mắt căn bản không có mình, làm người thân, hắn không cần mình, làm người yêu, hắn căn bản cũng không thừa nhận. Hắn thậm chí không thấy mình vì hắn mà làm cái gì, nỗ lực cái gì, năm đó chính mình đã ngưỡng mộ, ý lại vào vị ca ca này, mà hắn, lại vì một người phụ nữ, không chút lưu tình đem mình đi tặng cho một lão già ghê tởm biến thái, chỉ vì cái thứ được giả tạo kia. Ngay lúc chính mình sống không bằng chết, hắn lại cùng nữ nhân đó chàng chàng thiếp thiếp. Bi thương của mình hắn căn bản chưa từng cảm nhận qua!

“Chát!” Một cái tát giáng vào mặt Kỳ. Đau quá! Kỳ quay đầu lại, đã thấy vẻ mặt buồn bã của Lận, đôi mắt uơ uốt, hơn nữa hắn còn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, dường như người vừa bị đánh chính là hắn mới đúng. Kỳ với tay lau gương mặt sắp rơi nước mắt của hắn, lại bị hắn đánh thêm một phát nữa.

“Ta hận người!” Lận nức nở hét lên, vừa muốn đánh hắn, lại vừa có chút không nỡ, với lại thân thể người này vẫn còn hư nhược, Lận không thể làm gì khác hơn đành đâm vào tường để xả nỗi tâm tư.

” ... Ta biết, ta không nên bắt người đi trao đổi được.” Kỳ thở dài, chính mình nợ đệ đệ nhiều lắm, nếu mẫu hậu dưới đất có biết, cũng không thể tha thứ cho mình. Đã vô số đêm, mình bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng quen thuộc, trong mơ, mình thấy thiếu niên này cười ngượng ngùng đi theo sau mình, sợ hãi gọi ca ca, sau đó xoay người, đi lại gần thì chỉ còn thấy ánh mắt chất đầy oán hận.

“Người căn bản cái gì cũng không biết!!!”

Lận quát lớn, bởi vì phần nộ mà vẻ mặt đỏ bừng lên, Kỳ thấy hắn gào thét cũng rất khiếp sợ, hắn chưa từng nói như vậy với mình bao giờ.

“Người có biết hay không, mấy năm qua, mỗi ngày đều bị con lợn ghê tởm kia cười trên người, ngay cả gái điếm ta cũng không bằng! Mọi người đều miệt thị ta, rửa ta là nam kỹ, là tiện hóa, còn nhổ nước miếng vào

ta, mà ta chỉ muốn biết là ta đã làm sai cái gì, để người đối xử với ta như vậy, ta là đệ đệ ruột thịt gắn bó với người cơ mà, vậy mà người chỉ vì một người phụ nữ mà không thèm quan tâm, sẵn sàng bỏ rơi ta!!!"

Tại sao có thể như vậy! Kỳ thực sự kinh hoàng, năm đó Quốc Vương của tiểu quốc kia nói rất thích Lận, muốn Lận đến làm khách. Vốn nghĩ đưa Lận đi có thể lấy được tiên để cứu người yêu, hơn nữa mình đại quốc to lớn, thanh danh một nước, Lận ở nơi đó cũng có thể sống tốt, cho nên chính mình mới có thể... Tại sao có thể như vậy? Nguyên lai nói rất 'yêu thích' Lận, là có ý này sao? Trời ạ, rốt cuộc mình đã làm cái gì!

Kỳ trước mắt tối sầm, sau đó liền ngất đi.

Nắm hai mắt lại, Kỳ không muốn tiếp nhận sự thật này, đây là giả, vốn là Lận dọa mình mà thôi... Không phải, không phải, Lận vốn là nghiêm túc!... Nước mắt rơi xuống, chính mình cũng không phải thật sự vô tình với hắn, còn nhớ rõ lúc bé, mình nắm bàn tay mềm nhỏ của hắn đi gặp mẫu hậu, hắn nhẹ nhàng gọi mình ca ca, rồi nói với mẫu hậu, Lận rất thích ca ca...

Sau khi lớn lên, mình trở nên lạnh nhạt không muốn cùng hắn nói chuyện cười, là bởi vì muốn hắn trưởng thành làm một người nam tử hán độc lập, chứ không phải là một đệ đệ chỉ biết gọi ca ca, một đệ vương thì không được phép yếu đuối! Không được yếu đuối!...

Người nói ta phải làm sao bây giờ, ta cho dù chết rồi cũng không thể yên nghỉ được...

Lặng lẽ khóc không thành tiếng, bỗng có một bàn tay đưa lên lau đi nước mắt của Kỳ, đã bao lâu rồi... đã bao lâu mình không khóc như thế này...

Lận ngồi yên bên giường, hốc mắt phấp phồng, người nọ là đệ đệ của mình, hắn còn là một hài tử, Kỳ không khỏi đau lòng mà ôm lấy thắt lưng của hắn thật chặt, làm cho Lận cũng có chút kinh ngạc! Tay Lận cũng ôm lấy Kỳ, so với Kỳ còn ôm chặt hơn, dù cảm thấy có chút đau, nhưng hai người cũng không buông ra.

"Xin lỗi... xin lỗi... Lận... xin lỗi!" Không có lời nào có thể tả được áy náy của mình, Kỳ chỉ có thể lặp đi lặp lại lời xin lỗi, ba chữ này nói ra, trong lòng đau đớn vô cùng.

Nghe Kỳ thì thảo xin lỗi, Lận đột nhiên cảm giác được nỗi đau của mình chẳng là gì, người này căn bản không biết mình đã phải chịu đựng nỗi thống khổ đó... Có lẽ nếu hắn biết, sẽ không để mình rời đi như vậy... Nếu như hắn biết, hắn có lẽ đã đi cứu mình... Có lẽ người này cũng không phải chán ghét mình... Có lẽ...

Nghĩ như vậy, Lận đột nhiên cảm thấy vui vẻ lên rất nhiều...

... Sau cơn mưa trời lại sáng... Lận thậm chí cảm giác được giờ phút này mới chính là hạnh phúc...

## 18. Quyển 1 - Chương 18

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Joco, Băng Tiêu

Hai người cũng không nói gì, khoảnh khắc ôn nhu này rất khó có được, Kỳ khóc, vì đau khổ của chính bản thân, của mẫu thân và của cả Lận. Ba người bọn họ vốn là người một nhà, nhưng lại đều không có một cuộc sống dễ chịu.

Cứ thế ôm lấy nhau mà khóc, ngay cả bữa tối cũng không động tới, cho đến khi ngủ thiếp đi, như đôi huynh đệ bình thường khác. Đáng tiếc, tình cảm đã thay bằng tình yêu, không thể cứu vớt lại được nữa.

... Lận tỉnh trước, phải nói hắn cố ý tỉnh trước Kỳ, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào người đang ngủ, tâm tình mẫn nguyện, cảm giác thật thoải mái, nguyên lai đối với ca ca, mình vẫn là một người quan trọng như vậy...

Lông mày hơi nhướng lên, hai mắt khép lại, bởi vì lưu lệ mà lông mi có chút cong cong ảm ướt, làn môi mỏng manh đầy quyền rũ... Ngón tay Lận mơn trớn, rất thích, không, phải nói là cực kỳ mê luyện! Từ khi

còn bé đã vậy rồi! Lận không muốn đánh thức hấn, chỉ nhẹ nhàng tới gần, thả nhiên hôn lên đôi môi đó, mấy lần trước bắt ép Kỳ không phải chưa từng hôn qua, nhưng lần này khác, mấy lần đó căn bản không thể sánh được. Mặc dù ca ca từng đem mình đổi được cứu mạng con đàn bà hèn hạ kia, mà mình cũng từng vì thế mà hận hấn thấu xương, nhưng mà giờ đây, y chỉ hận con đàn bà kia mà thôi. Ca ca căn bản không biết! Cả hai huynh đệ chúng ta thực ra rất giống nhau, đều mong mỗi có được một tình yêu.

Lẳng lẳng nhìn Kỳ, cho đến khi đôi lông mi kia run lên nhẹ nhẹ rồi chậm rãi tỉnh lại.

“Người tỉnh rồi hả, ca ca, ta sẽ sai người chuẩn bị điểm tâm sáng cho người.” Lận hì hì nói, cảm giác như cả người đều tỏa sáng.

“Um.” Kỳ vẫn còn khó chịu, sao Lận còn có thể cười với mình như vậy...

Trên bàn ăn, Lận nói rất nhiều, nhưng lần này, Kỳ không hề im lặng như trước nữa, thi thoảng cũng đáp lại vài tiếng. Sự thay đổi này, làm cho Lận cười toe toét, mà Kỳ nhìn khuôn mặt tươi cười của hấn lại càng cảm thấy áy náy hơn, ngay cả việc Lận từng cường bạo mình cũng quên mất tiêu. Lúc này, hấn chỉ trầm nghĩ, đệ đệ tốt như vậy, mình phải bù đắp thế nào đây...

Bữa điểm tâm cuối cùng cũng hòa bình mà kết thúc, do còn có công việc cần giải quyết, cho nên Lận đành lưu luyến mà rời đi, còn nói Kỳ chờ hấn về ăn cơm chiều, Kỳ bất đắc dĩ đồng ý, quá khứ không thể thay đổi, nhưng tương lai mình còn có thể nắm giữ, sau này, cho dù nguy hiểm tới tính mạng, hấn cũng sẽ không làm tổn thương Lận một lần nào nữa!

Tại thời khắc này, Kỳ đã xem Lận là người quan trọng nhất của mình, không phải, là đệ đệ quan trọng nhất, thân nhân quan trọng nhất. Sau này, chắc chắn phải che chở cho hấn.

Buổi tối, không ngờ người xuất hiện lại là Tề Thị Vân, nhìn hấn, sắc mặt Kỳ trong nháy mắt trở nên ảm đạm. Thấy vậy, Tề Thị Vân cũng lửa giận bùng bùng. Đang lúc Kỳ tưởng rằng mình sắp bị ăn một trận, đột nhiên hấn lại khôi phục ánh mắt như bình thường.

“Sao? Không ngờ người tới là ta à!? Hôm nay Lận có việc không đến được, cho nên ta tới đây ăn cơm với người!” Nói xong Tề Thị Vân liền ngồi xuống.

“...”

Kỳ lẳng lẳng ngồi xuống bàn, cả hai không nói câu gì, im lặng mà ăn cơm. Đồ ăn hôm nay không tồi, toàn là món Kỳ thích. Ăn cơm xong, Tề Thị Vân vẫn chưa có ý định rời đi, Kỳ cũng không thích nhìn mặt hấn, liền dựa người vào cửa sổ ngắm nhìn ánh trăng, mà Tề Thị Vân càng quái dị hơn, hấn ngồi bên cạnh Kỳ, cũng nhìn qua cửa sổ. Đương nhiên hai người vẫn yên lặng như trước.

## 19. Quyển 1 - Chương 19

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Bằng Tiêu

Ngắm nhìn ánh trăng tròn sáng tỏ thuần khiết trên bầu trời đêm càng làm Kỳ cảm thấy bản thân không sạch sẽ... Mặt trăng mặc dù khuyết, nhưng sẽ có một ngày tròn. Mà mình thì từ trong ra ngoài cũng bắt đầu thối rữa, cho dù làm gì cũng không bao giờ trở nên sạch sẽ như trước được nữa...

“Muộn quá rồi, người nên nghỉ ngơi đi.”

Người bên cạnh rót cuộc cũng mở miệng, chỉ có điều Kỳ giống như không nghe thấy, tiếp tục chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình. Mà cơ hồ Tề Thị Vân cũng đã dùng hết kiên nhẫn mà thô lỗ nắm lấy cánh tay Kỳ rồi kéo hấn lên giường.

“Hạ lưu!” Khí lực kém xa hấn, cho nên mãi đến khi Kỳ bị hấn lột áo ngoài rồi đặt lên giường mà không thể phản kháng mới mở miệng chửi hấn.

“Người...” Câu hạ lưu này khiến trán Tề Thị Vân hiện đầy gân xanh, hấn tiến lại gần, nhưng không phải để đánh Kỳ, mà là kéo chặn bông trên người Kỳ, sau đó cởi quần áo nằm ở bên cạnh.

“...” Người này hôm nay thật kỳ quái, ánh mắt hoài nghi của Kỳ không ngừng suy đoán Tề Thị Vân.

“Nhìn cái gì, ta thấy người bệnh chưa hết, nếu làm nữa chỉ sợ cái mạng nhỏ của người cũng mất.” Giọng nói của Tề Thị Vân không khỏi cao lên vài phần, “Chờ người khỏe lại, xem ta trị người như thế nào ...” Rồi sau đó lại dần hạ thấp xuống.

“Hừ.” Biết ngay người không có lòng tốt mà, hừ lạnh một tiếng, Kỳ quay người đi, đưa lưng về phía hấn, nào ngờ lại bị Tề Thị Vân xoay lại, Kỳ bực mình lại xoay đi, cứ như vậy, kẻ kéo người xoay, tuy khí lực không bằng nhưng Kỳ vẫn cố gắng giằng giụa...

“Xấu xa!” Kỳ đột nhiên đình chỉ động tác, bởi vì thân thể Tề Thị Vân đã biến hóa, hô hấp cũng trở nên nặng nề hơn.

Kỳ nhìn Tề Thị Vân đang nhếch mép cười một cách xấu xa, trong lòng thấy không ổn. Quả nhiên, Tề Thị Vân bắt đầu vạch nội y của Kỳ ra, đôi tay cọ xát khắp người Kỳ, môi hấn cũng không ngừng dao động, từ cổ đến xương quai xanh, sau đó đến ngực, rồi từ từ tiếp cận đóa hồng anh trước ngực. Không thềm để ý tới Kỳ kinh hô mà dứt khoát ngậm lấy chơi đùa. Lúc này, Kỳ chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen dài của hấn đang rơi tán loạn trên người...

Tề Thị Vân hai mắt sáng rực, trong mắt Kỳ, quả thật không khác gì một con dâm thú đang thềm khát con mồi. Kỳ nhắm mắt, cam chịu mặc cho hấn xoay người mình lại, ngón tay thô to không ngừng khuấy động nơi tư mật của Kỳ, từ nội bích truyền đến từng cơn đau đớn, Kỳ cắn răng, chờ đợi cảm giác xé rách khi bị xỏ xuyên qua, nhưng Tề Thị Vân lại chậm chạp chưa di chuyển, mà chỉ lấy tay đùa giỡn bên trong, dường như ngón tay đó mới chính là phân thân của hấn vậy...

Một lát sau, Kỳ nghe thấy tiếng thở hồn hển của người phía trên, hai chân Kỳ bỗng bị hấn khép chặt lại... Sau đó, Kỳ cảm giác có một vật nóng rực đang chen vào giữa hai chân, nhưng không hề đâm vào hoa lõi mà chỉ cọ xát ở giữa bắp đùi tìm kiếm khoái cảm...

Kỳ kinh ngạc quay đầu nhìn, chỉ thấy người phía sau mồ hôi đầm đìa, cơ thể căng cứng. Giao hợp như vậy quả nhiên không thể khiến hấn thỏa mãn được.

Tề Thị Vân một tay ôm lấy vòng eo Kỳ, còn tay kia thì cuồn loạn vuốt ve khắp cơ thể, nương theo xúc giác mà chậm rãi đạt tới cao trào, thời gian qua thật lâu, hoặc ít nhất đối với Kỳ, thì đã là rất lâu... Tề Thị Vân rút cục cũng bắn ra, chất lỏng màu trắng nồng đậm rơi vãi giữa hai chân, trên thân thể Kỳ giờ đây tất cả đều nhiễm mùi của Tề Thị Vân.

Tề Thị Vân quệt lấy một ít chất lỏng trên đùi Kỳ, sau đó tiến vào bên trong hậu huyệt nhẹ nhàng đùa bỡn, đột nhiên, từ trong chăn bỗng truyền ra tiếng rên rỉ.

“Là chỗ này sao?” Tề Thị Vân bắt đầu vuốt ve điểm ấy, lúc nhẹ lúc nặng, thân thể Kỳ nóng lên, cảm giác khó tả bắt đầu xuất hiện. Khoái cảm không thể kiểm soát làm cho Kỳ sợ hãi mà giãy giụa, chỉ tiếc thứ giãy giụa này rất nhanh đã bị khắc chế.

“A ... A” Thân thể Kỳ càng lúc càng nóng, phía trước đã có cảm giác, mà phía sau lại không ngừng duy trì kích thích, khiến Kỳ lắc lắc thân thể rồi đạt tới cao trào.

“Người nên học cách dùng phía sau mà cảm thấy sung sướng đi, chứ đừng lần nào làm cũng bị thương, chờ thân thể người tốt lên, ta sẽ tự mình dạy người.” Hấn vuốt ve thân thể ướt đầm mồ hôi của Kỳ rồi nói.

“...” Không để ý tới lời nói của Tề Thị Vân, bởi vì giờ phút này Kỳ đang đắm chìm trong kinh ngạc vì cảm giác khác thường vừa nãy. Trống ngực đập thành thịch, cái loại ân ái này... Kỳ cảm thấy rất nguy hiểm, rất khó chịu, bởi vì quyền chủ đạo nắm giữ thân thể mình thuộc về người khác, cho nên chắc chắn đây không phải là chuyện tốt.

## 20. Quyển 1 - Chương 20

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Băng Tiêu

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Tề Thị Vân đã rời khỏi đây, sau đó vài ngày cũng không thấy tới, mà Lận cũng vậy, cũng đứng thôi, Dận Tiêu quốc Duẩn Phong đến, cho nên bọn hắn phải tập trung tinh thần đối phó với người này.

Tới thời gian ngủ trưa, Kỳ ngồi dậy, kể ra cũng đã mấy ngày rồi, nghĩ vậy, Kỳ liền đứng dậy đi ra đóng chặt cửa, lại còn ra lệnh cho hạ nhân không được quấy rầy. Đến khi an bài thỏa đáng, Kỳ mới cẩn thận kéo một cái túi nhỏ nhỏ từ dưới giường lên, sau đó mở ra lấy một cái hộp bên trong.

Lấy tay nhẹ nhàng quệt một lớp được cao, một cảm giác lạnh lạnh truyền tới, Kỳ cau mày luồn tay vào trong quần áo, đi tới nơi tư mật kia.

Một lát sau, Kỳ lau sạch tay, rồi cẩn thận bọc kỹ hộp được cao lại, sau đó lại nhét xuống dưới giường. Kỳ đã dùng mấy lần, cho nên cũng không còn bao nhiêu nữa, chẳng biết hắn có thể cầm cự đến lúc đứa bé trong bụng Liễu Cơ được sinh ra hay không.

Kỳ cảm thấy mình đúng là trong cái rủi có cái may, đến bây giờ vẫn chưa bị phát hiện, bất quá Liễu Cơ cũng là một vấn đề quan trọng, giữ lại nàng chỉ sợ sớm muộn gì cũng lộ. Đối với một kẻ phản bội, Kỳ đã sớm không còn chút lưu luyến. Tình yêu ngày xưa cũng chỉ là một âm mưu của nàng, Kỳ không cần phải tiếp tục si tình nữa! Chờ sinh xong hài tử, chắc chắn hắn sẽ phải giải quyết nàng.

Kỳ cho tới bây giờ cũng không cho rằng mình là một người giàu tình cảm, tình cảm duy nhất của hắn cũng chỉ dành cho mẫu hậu và đệ đệ. Sau khi mẫu hậu mất, hắn dùng phương thức của riêng mình để bảo vệ đệ đệ, mặc dù Lận không cho là như vậy. Hắn cũng không tin vào tình yêu, vốn là nàng chỉ cho hắn, đáng tiếc lại là giả dối, kỳ thật trước kia không phải hắn không hoài nghi nàng, nhưng hắn quá cô đơn, cho nên mới lơ là! Khi nàng bán đứng hắn, hắn lại rơi vào cái thế giới lạnh như băng kia, cái thế giới mà không có gì là không thể hủy diệt, chỉ cần thứ đó cản trở hắn.

Nhắm mắt gạt đi suy nghĩ của mình, Kỳ mở cửa phòng, đi thông thả ra bên ngoài. Khí trời có chút âm u, không khí cũng oi bức, hình như sắp có mưa. Quả nhiên... chưa đi được mấy bước thì gió đã nổi lên, ngay lúc đó, cuồng phong gào thét hỗn loạn mang theo những hạt mưa nặng trĩu. Khí trời mùa hè luôn thay đổi nhanh chóng, cũng giống như lòng người, một khắc trước còn ngả vào lòng mình, một khắc sau đã đâm mình một dao... Nguyên lai hắn cũng không phải yêu nàng sâu đậm, hoặc là... hắn vốn cũng không yêu nàng sâu sắc đến như vậy... Thế nhưng, hắn có chút không cam tâm. Tự như một tiểu hài tử, nhìn người khác ăn kẹo, cũng muốn đòi ăn theo, mà khi có được, lại phát hiện chính mình cũng không thích ăn kẹo này lắm.

Mưa càng lúc càng lớn, những hạt mưa cũng đã lất phất vào hành lang, Kỳ không thể làm gì khác hơn đành phải quay về. Vừa vào đến cửa, tỳ nữ đã vội vàng bưng nước nóng tới, thay quần áo ẩm ướt ra cho Kỳ. Đổi quần áo xong, tỳ nữ lại bưng tới một bát canh gừng còn bốc hơi nghi ngút.

Mặc dù trời có mưa, nhưng dù sao cũng đang là mùa hè. Ngày nóng nực uống canh, thực sự không phải là chuyện thích thú gì, huống chi canh này còn rất nóng, vì vậy, Kỳ liền phát tay áo, ý bảo các nàng đem đi.

“Chủ tử, xin ngài uống một chút đi, ngài vừa mới mắc mưa, vạn nhất cảm lạnh, nô tỳ có mấy cái mạng cũng không đảm đương nổi...”

“Đem đi, ta không muốn uống.” Hắn cũng đâu yếu ớt đến vậy.

“Chủ tử, xin ngài...”

“Ta nói không...” Kỳ có chút khó chịu, khẩu khí cũng lỗ mãng hơn. Bị nhốt ở chỗ này đã bức mình lắm rồi, giờ ngay cả đến nha hoàn cũng chống đối hắn, làm lửa giận trong người hắn bốc lên phừng phừng.

“Ha ha... Làm sao vậy?!” Bổng Lận tươi cười đi vào.

“Hồi bẩm Vương gia, chủ tử mắc mưa, nô tỳ mang canh gừng nóng đến cho chủ tử uống, để khỏi bị cảm lạnh.” Nha hoàn vội vàng quỳ xuống cung kính nói.

“Để canh đó, người lui xuống đi.” Thấy Kỳ mắt húng, Lận vội vàng phân phó hạ nhân.

“Ta không muốn uống.” Hiếm khi Kỳ chủ động mở miệng nói với Lận.

“Như vậy sao được? Ca ca, vạn nhất người bị cảm lạnh, ta sẽ rất khó chịu đó.” Lận bưng bát lên, thổi thổi cho bớt nóng.

Nhìn động tác cẩn thận của Lận, Kỳ có chút không đành lòng, chính mình thật sự nợ đệ đệ nhiều lắm, nhìn hẳn quan tâm mình như vậy, sao mình từ chối được đây, vì vậy Kỳ đành cầm lấy bát canh.

## 21. Quyển 1 - Chương 21

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Joco, Băng Tiêu

Sau khi uống canh xong, nghe bên ngoài tiếng mưa rơi rả rích, hai người ngồi trong liền tán gẫu mấy chuyện vớ vẩn.

“Công việc bận bịu lắm hả?”

“Ừm, tên Tề Thị Vân kia, khẳng định là hẳn cố ý quăng cái việc tiếp đãi sứ giả Dận Tiêu quốc cho ta. Ngày nào cũng phải vất óc ứng phó, vừa phiền lại vừa mệt.” Nghĩ đến gần đây xui xẻo, Lận có chút mệt mỏi, vốn định để Vân ứng phó, còn mình sẽ cùng ca ca thân thiết gần gũi hơn một chút. Kết quả kéo cả mình vào, mà tên Tề Thị Vân này một chút ưu đãi cũng không cho mình, thật đáng ghét!

Trong cung không tránh khỏi đấu đá lẫn nhau, bấy năm không gặp Lận, dù sao thời gian cũng không ngắn, đủ để thiếu niên non nớt kia trưởng thành hơn rất nhiều.

“Mọi việc tốt không?” Lời này Kỳ hỏi có chút hơi đường đột.

“Ý ca ca là gì?”

“... Liệu nhi có khỏe không?” Kỳ nói thẳng vào vấn đề chính. Tính từ lần cuối gặp mặt, Kỳ cũng đã mười ngày không nhìn thấy nàng rồi.

Nghĩ rằng Kỳ còn chưa dứt tình, Lận cười nhếch mép:

“Nàng cực kỳ tốt.” Khẩu khí đầy âm u tựa như khí trời bên ngoài vậy.

“Nàng ấy coi như cũng đã đạt được ước nguyện rồi đi.” Liễu Cơ yêu thương Tề Thị Vân, hơn nữa vì hẳn mà chấp nhận vào hậu cung của Kỳ, chuyện này ba người bọn họ đều biết rất rõ.

“Nàng đơn phương một mình mà thôi, Vân căn bản không có tình cảm gì với nàng, nếu không, nàng cũng không tới lượt người. Chờ nàng sinh hạ hài tử, chỉ sợ hậu cung của Vân cũng chẳng có chốn dung thân cho nàng...”

“... Hơn nữa, chỉ bằng quan hệ của người cùng nàng, nàng đã sớm phải chết rồi, nếu không phải bụng của nàng...” Lận bổ sung, trong mắt nồng đậm sát khí, làm cho Kỳ không khỏi kéo tay Lận cảnh cáo.

“Người đừng làm ầu, nàng dù sao cũng là người của Tề Thị Vân.” Hơn nữa hài tử còn chưa sinh ra.

“Cái loại phụ nữ này, ca ca không đáng phải làm như thế.” Nghĩ đến Kỳ vì người phụ nữ đó mà dùng Vân cảnh cáo mình, làm cho Lận vô cùng tức giận.

“Nàng có Tề Thị Vân chiếu cố, ta rất yên tâm!” Kỳ thở dài, nói tiếp:

“Ta là lo người làm ầu, trong thiên hạ, thứ gì không phải là của hẳn, dù sao bây giờ hẳn cũng là Vương của người.”

Nghe lời này của Kỳ, Lận liền vui vẻ tươi cười:

“Ca ca là đang lo lắng cho ta sao? Ca ca yên tâm, Vân hấn căn bản cũng không cần nàng...” Cho rằng Kỳ từng yêu Liễu Cơ, Lận không muốn hấn kích động, cho nên không nói thêm gì nữa.

Nhưng Kỳ nhìn ánh mắt khó có thể che giấu cùng nét mặt của hấn là biết Tề Thị Vân kỳ thật cũng không muốn lưu lại Liễu Cơ. Cũng khó trách, Liễu Cơ biết quá nhiều chuyện.

“Đừng nhắc tới nàng nữa, thật phiền!” Lận từ sau lưng ôm lấy Kỳ, khiến Kỳ nhất thời cứng đờ, hô hấp của Lận cũng đã kề sát lỗ tai.

... Không biết có phải Lận ở nơi kia lâu quá thành quen, cho nên mới có loại hành vi kỳ quái này, Kỳ không muốn cùng hấn có quan hệ như vậy, đệ đệ của mình hấn là phải lấy người phụ nữ hấn yêu, chứ không phải là dây dưa bám dính lấy mình thế này.

“Không nên như vậy, Lận.” Kỳ dùng sức đẩy hấn ra.

“...” Lận cắn răng, lui về sau mấy bước, nhìn hấn cười cười ra vẻ vô tội, nhưng kỳ thật, hấn rất muốn cùng Kỳ tiến thêm một bước, nhưng vất vả lắm trái tim Kỳ mới có chút dao động, dù rằng đó là do Kỳ coi hấn là huynh đệ. Lận không dám cưỡng ép Kỳ quá mức, dựa vào tính cách của Kỳ, vạn nhất làm cho Kỳ lâm sâu vào ngõ cụt thì hậu quả sẽ thật khó lường.

## 22. Quyển 1 - Chương 22

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

Theo đúng ý nguyện của Kỳ, Lận không hề đụng chạm vào thân thể hấn. Tuy nhiên, ánh mắt tràn ngập nhục hỏa không hề che giấu nhìn chằm chằm vào Kỳ, khiến cho khuôn mặt hấn nóng bừng lên. Không rõ là do xấu hổ hay còn vì nguyên nhân gì khác.

Hai người lại tiếp tục rơi vào trầm mặc. Không hiểu vì sao gần đây tình huống này cứ liên tiếp xảy ra.

Kỳ khẽ nghiêng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú của Lận. Khuôn mặt phẳng phất tà khí, nếu nhìn kĩ sẽ thấy khá giống người nọ. Chỉ là người nọ khí phách mãnh liệt cùng ôn hòa hơn thôi. Lận quả thực ngày càng giống phụ vương. Chuyện trước kia không phải muốn quên là quên được, chỉ hi vọng thời gian có thể xoa dịu mọi nỗi đau...

...Cơn mưa mùa hè nhanh chóng qua đi, giọt mưa vẫn vương trên kẽ lá, bụi mưa lất phất bay. Kỳ thì thầm:

“Liễu âm trực, yên lý ti ti lộng bích.

Tùy đề thượng, tăng kiến kỷ phiên, phát thủy phiêu miên tống hành sắc.

Đăng lâm vọng cổ quốc, thùy thức, kinh hoa quỵen khách.

Trường đình lộ, niên khứ tuế lai, ứng chiết nhu điều quá thiên xích.

Nhàn tầm cự tung tích, hựu tửu sấn ai huyền, đăng chiếu ly tịch, lê hoa du hỏa thôi hàn thực.

Sầu nhất tiến phong khoái, bán cao ba tiệm biệt phổ oanh hồi, tân hậu sầm tịch, tà dương nhiễm nhiễm xuân vô cực.

Niệm nguyệt tạ huê thủ, lộ kiều văn địch. Trầm tư tiền sự, tự mộng lý, lệ ám tích.”

Lận lặng yên nhìn ngắm Kỳ, thần sắc Kỳ lúc này trông buồn mà như không, hận mà không hận, trong mắt chỉ là một tia sầu đau! Lận biết mình không thể nào hiểu được những đau đớn đó của Kỳ. Cũng biết chính mình đã đẩy hấn đến hoàn cảnh này. Thế nhưng “Hồ điệp mộng trung gia vạn lý, tử quy chi thượng nguyệt tam canh”, bản thân hấn cũng có bao giờ nghĩ rằng phải rời xa quê hương đến nơi dị quốc để mỗi ngày phải mơ giấc mộng báo thù đâu.

Lận cảm thấy khoảng cách giữa hai người vừa kéo gần được một chút bỗng chốc lại bị đẩy ra xa, thật khó mà nắm bắt. Kỳ thật, mình rất mong muốn hân được vui vẻ. Thế nhưng mình làm như thế là đúng hay sai, Lận cũng rất mâu thuẫn. Chỉ biết giờ đây, Lận đã không còn đường thoái lui nữa rồi.

“Phải như thế nào mới làm người vui lên đây?” Lận không nhin được mà hỏi.

Nhìn Lận thống khổ, Kỳ cũng đau đớn lắm. Người đáng chịu tội không phải là Lận, thế nhưng, tạo hóa trêu người. Nếu có thể thoát khỏi đây, dù chỉ làm một người bình thường cũng không sao! Huống chi với bản lĩnh của mình cùng Lận, muốn ăn no mặc ấm cũng không phải khó.

“Buông...”

Chưa kịp dứt lời, miệng Kỳ đã bị Lận che lấp. Lận, không lẽ người không thể từ bỏ vinh hoa phú quý được sao? Hai huynh đệ chúng ta bắt đầu lại từ đầu không được ư?

Ca ca, người thực muốn rời đi? Chúng ta cứ như thế này không tốt sao? Chẳng lẽ người vẫn còn yêu nữ nhân đó? Tại sao không thể một lần nhìn tới ta?

“Không thể, trừ điều này ra, thứ gì ta cũng có thể đáp ứng người.” Ca, ta quyết không hối hận khi đã chọn cách này để có được người.

“...” Đến Lận cũng cự tuyệt, Tề Thị Vân kia chắc chắn càng không có khả năng đáp ứng rồi.

“Nếu vậy, ta muốn gặp Liễu Nhi.”

“Được, ta cho người gặp.” Lận tức giận nắm chặt tay.

Chỉ cần người vui vẻ, người muốn gặp nàng cũng được. Đợi đến lúc người dần tiếp nhận ta, đến khi ta quan trọng với người hơn một chút, ta quyết sẽ không tha cho nàng.

Tình yêu thật kỳ lạ, thống khổ nhưng cũng quá ngọt ngào...

Lận nhanh chóng dẫn Kỳ ra hậu viên, cung điện mới vẫn chưa hoàn thành... Đi một hồi lâu, Lận cuối cùng cũng dừng lại, nơi Liễu Cơ cư ngụ hóa ra chính là Liễu Hòa cung.

Không muốn chứng kiến cảnh Kỳ cùng nàng thân mật, Lận lên tiếng: “ Đến nơi rồi, người vào một mình đi, ta chờ ở bên ngoài.”

“Ừm...”

Trên đường đến đây, cảnh sắc vẫn quen thuộc, chỉ có mọi chuyện đã không còn như xưa. Muốn khóc cũng không khóc được. Cũng phải thôi! Gieo gió ắt gặt bão...

Trước mặt hiện lên bóng dáng người xưa quen thuộc... Kỳ lắc đầu cảm thấy buồn cười...

“Xin tiểu thư hãy vào trong. Mặc dù trời đã tạnh nhưng người phải bảo trọng thân thể.” Nha hoàn vừa phủ áo khoác thêm cho nàng vừa nói.

Mặc hay không cũng có hề gì? Bệ hạ một lần cũng đâu đến thăm mình. Từ sau khi biết mình lén gặp Kỳ, người chỉ truyền lệnh nói mình an tâm dưỡng thai. Hơn nữa, còn không cho phép mình ra khỏi dinh viện này.

Ai nói thời gian qua đi là có thể vứt bỏ được tình yêu. Ngày qua ngày, nỗi đau vẫn hiện hữu không thôi.

“Nhật nhật hoa tiền thường bệnh tửu

Bất từ kính lý chu nhan sầu.”

Người đó cho dù phong nhâ hào hoa đến đâu, trái tim vẫn sắt đá như thế.

## 23. Quyển 1 - Chương 23

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

Không biết là do gần đến sản kỳ hay do không được gặp bệ hạ mà tiểu thư gần đây gầy đi rất nhiều. Tiểu nha hoàn nghĩ thầm.

Khẽ nhặt đóa hoa rơi bên cạnh, Liễu Cơ thoáng thấy bóng người đang đi tới.

“A Bích, người lui xuống đi, nếu không có việc gì thì đừng vào!”

“Vâng, tiểu thư.”

“Người đến rồi.” Liễu Cơ cố gắng nâng bụng đứng lên, khẽ mỉm cười.

“...” Kỳ không trả lời, chỉ dịu dàng đỡ nàng vào bên trong.

Nhẹ nhàng đặt nàng vào ghế dựa, Kỳ lặng lẽ ủ trà cho nàng. Trà còn chưa kịp đến tay Liễu Cơ, đã bị một ống tay áo quét qua, thanh âm vỡ vụn trong trẻo vô cùng của đồ sứ thượng hạng vang lên.

Kỳ nhìn nàng, không hề có chút tức giận. Liễu Cơ kinh ngạc, một hồi lâu mới nói:

“Bệ hạ vẫn ở chỗ của người sao?”

“Không có.” Không phải vẫn, chỉ là thỉnh thoảng mà thôi.

“Ta hận người!” Liễu Cơ nhẹ nhàng vuốt bụng.

“Ta biết!”

“Người không biết.... người hoàn toàn không hiểu rõ... hắn là mối tình đầu của ta... lại không hề thương ta, ngay một tia tình cảm cũng không có... Nhưng chỉ ít ta còn có thể làm thiếp của hắn.” Thanh âm run rẩy của Liễu Cơ vang lên đứt quãng.

“... Hắn chỉ là thất hoàng tử, vương vị vốn chẳng bao giờ tới phiên hắn. Hắn mãi mãi chỉ có thể là một quận vương... Mà ta cũng chỉ mong bình yên ở bên cạnh hắn là tốt rồi. Vậy mà sau khi hắn theo đoàn sứ giả tới Tổ Trữ quốc, hết thấy mọi thứ đều thay đổi...”

Kỳ lặng lặng nghe, giống như chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến hắn, cứ mặc cho Liễu Cơ càng nói càng kích động. Lẽ ra Kỳ không nên tới đây, phụ nữ có thai cần tránh bị kích động.

Kỳ xoay người bỏ đi, đột nhiên trên lưng cảm thấy nặng nề. Liễu Cơ, chính là nàng, Kỳ có thể cảm nhận được hài tử của mình trong bụng nàng đang dần lớn lên...

“Đừng đi... ta hân nên hận người... rõ ràng là phải hận người.” Có cái gì đó ẩm ướt bên bả vai... “Tại sao người đối tốt với ta như vậy...?”

Kỳ nhẹ nhàng đẩy nàng ra, phụ nữ luôn vậy... thay đổi thất thường...

“Tại sao không trách Tề Thị Vân?... Chuyện của ta và người, hắn cũng đã biết rồi.”

Liễu Cơ nhìn Kỳ chằm chằm, dường như muốn biết xem hắn đang nghĩ gì, rồi đột nhiên mỉm cười.

“Ta hận người như vậy... Người? Nghỉ ngơi đi... hay ta nên vô tình nói ra... Có lẽ ta sẽ nhanh chóng vạch trần người...”

Tinh quang trong mắt Kỳ chợt lóe, Liễu Cơ quả nhiên rất nguy hiểm. Nàng đối với mình dù có hảo cảm, tạm thời không tổ giác. Thế nhưng, dù sao nàng cũng là người của Tề Thị Vân.

“Ta đến được đây cũng chẳng dễ dàng gì. Giờ nhìn thấy người khỏe mạnh, ta cũng nên rời đi.” Kỳ một lần nữa đỡ Liễu Cơ lên ghế, rồi hướng nàng cáo biệt.

Kỳ vừa bước ra cửa thì đột nhiên sau lưng truyền tới câu nói:

“Lăng Diệp... người còn chưa biết tên thật của ta... Liễu Lăng Diệp, hãy nhớ cho kỹ, Kỳ!”

Thật ra lúc này Kỳ có biết hay không thì cũng đâu thay đổi được gì. Liễu Cơ có nói cũng đã muộn, thà không nói còn hơn.

Vừa thấy bóng dáng Kỳ, Lận lập tức chạy tới, tươi cười lôi kéo Kỳ lại với mình.

Bầu trời sau cơn mưa đã trở nên quang đãng hơn, chân trời ánh lên sắc hồng.

“Trước lúc trở về có muốn đi dạo một chút không?” Thấy Kỳ nhanh chóng đi ra, Lận tâm tình trở nên tốt hơn rất nhiều.

Không trả lời xem như chấp thuận. Thực ra Kỳ nghĩ muốn điều chế chút thuốc. Nhưng đã một tháng nay bị giam lỏng trong điện rồi. Thôi, méo mó có hơn không, đi dạo một vòng trong cung cũng được.

Cảnh sắc dọc đường so với lúc chính mình còn tại vị cũng không thay đổi gì. Trước kia trong mắt mình, cảnh sắc này vốn chẳng là gì, vậy mà giờ đây bỗng dưng trở nên thật đặc biệt.

Trước mắt đã là hồ sen, hoa sen tháng giêng nở thật đẹp, cộng thêm một chút nước mưa vương trên mỗi cánh sen, trông vô cùng thoát tục. Kỳ đột nhiên nhớ tới Tề Thị Vân từng nói, hắn thấy mình tắm trong hồ này mới nảy sinh lòng thèm muốn. Nghĩ vậy, tâm tình Kỳ giảm hẳn, cảnh đẹp cũng không còn muốn thưởng thức nữa, bèn yêu cầu Lận đưa về.

## 24. Quyển 1 - Chương 24

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

Trở về phong giam hoa lệ, Kỳ cũng không biết liệu khi nào mới được ra ngoài một lần nữa, hi vọng sẽ không quá lâu...

Kể từ lần Tề Thị Vân thân mật cho đến nay, hắn vẫn rất quy củ, chỉ ngồi trong chốc lát chứ rất ít khi ngủ lại qua đêm. Không giống như Lận, ý được Kỳ thương hại thường quyết tâm ở lại, thậm chí còn ôm Kỳ ngủ. Dù cho Kỳ có cự tuyệt bao nhiêu lần, hắn vẫn không chịu buông, chẳng còn cách nào khác đành phải đáp ứng hắn.

Đêm nay, Tề Thị Vân lưu lại, sắc mặt có chút dị thường. Kỳ để yên cho hắn ôm, nghe hơi thở rối loạn của hắn, chờ hắn mở miệng...

“Liễu Cơ động thai rồi...”

Kỳ đột nhiên bật dậy. “Trời ạ! Đứa trẻ! Con ta thế nào rồi?” Kỳ gắt gao trừng mắt nhìn Tề Thị Vân.

“Bà mụ cùng ngự y đã đến. Có lẽ sẽ sớm sinh.”

Tề Thị Vân có phần hoang mang... người này cư nhiên vì thế mà lo lắng... là vì Liễu Cơ sao?

“Lần này chắc sẽ không thuận lợi. Đến lúc đó, ta sẽ giữ đứa nhỏ, bỏ người mẹ!”

Nghe hắn nói như vậy, Kỳ giật mình. Không cần phải hao tổn tâm trí mà có thể xóa sổ Liễu Cơ sao? Nghĩ đến đó, Kỳ chợt thấy Tề Thị Vân gắt gao ôm chặt lấy mình.

“Người là của ta... đã là của ta rồi. Từ nay về sau, ngoại trừ ta và Lận, không cho phép người gặp gỡ bất kỳ kẻ nào khác, không cho phép người có cảm tình với bất cứ ai. Bất kể kẻ đó là nam nhân hay phụ nữ.” Tề Thị Vân nắm chặt cái cằm gầy gò của Kỳ tựa như muốn bóp nát nó ra.

Kể đổ thêm dầu vào lửa này vốn rất đơn giản. Ham muốn chiếm giữ của Tề Thị Vân dù làm cho mình chán ghét nhưng cũng có lúc sẽ hỗ trợ tốt cho mình.

“Người không thể thương tổn nàng.” Hai tròng mắt của Kỳ lóe lên, đối với Tề Thị Vân, thì đó là sự phản nộ, là quan tâm của Kỳ đối với Liễu Cơ.

“...Người biết ta có thể!”

Nhận ra sự tức giận của hấn, Kỳ cúi đầu xuống. Lúc này, nếu Tề Thị Vân để ý kĩ hơn sẽ phát hiện ánh mắt vô cùng bình thản của Kỳ.

Thấy Kỳ cúi đầu uể oải như vậy, Tề Thị Vân cảm thấy như có một cục nghẹn trong lòng. Lẽ ra nên trừng phạt Kỳ, thế nhưng hấn chỉ hung hăng cắn môi Kỳ, mãi cho đến khi khoang miệng tràn ngập mùi máu mới dừng hành động bạo lực này lại.

Kỳ lấy tay xoa miệng, người nọ rõ ràng đã bị chọc giận. Mình cần phải tiếp tục duy trì tức giận của hấn với Liễu Cơ mới được...

Mọi chuyện nhất định sẽ theo đúng dự tính của mình!

Chỉ là dù sao cũng sinh sớm, giả như con mình chết mà bản thân không trốn thoát, thì mình sẽ nhân lúc chuyện còn chưa bại lộ mà tự sát. Còn nếu con mình còn sống, nhất định phải tìm mọi cách mang nó trốn khỏi đây. Thuốc bên người đã không còn nhiều nữa...

Nghĩ như vậy, Kỳ thầm cầu mong cho đứa trẻ bình an vô sự. Hấn biết chính mình dù xung quanh vô số mỹ nhân, nhưng cơ hội có con là rất thấp. Mình vốn cũng đã không mong có được con trai nối dõi, nhưng ông trời lại cho mình cơ hội đó, rốt cục ông trời đang tình vui đùa gì mình đây?

“Đi theo ta.”

Không biết Tề Thị Vân quay trở về từ lúc nào, hấn dẫn theo Kỳ lảo đảo tiến vào Liễu Hòa cung.

“Đứa trẻ không sao cả. Vào thôi.”

Nhìn sắc mặt âm trầm của Tề Thị Vân, trong cung lại cực kỳ yên tĩnh, Kỳ đoán rằng Liễu Cơ nhất định đã chết.

Đứa trẻ có lẽ đã sớm bị kẻ dưới ôm đi, sắc mặt Liễu Cơ trên giường xám ngoét, môi không chút máu. Xuất huyết do sinh sớm khiến Liễu Cơ giờ đây yếu ớt vô cùng.

“Người cùng nàng nói lời cáo biệt đi.”

Tề Thị Vân vừa rời đi, Kỳ vội ngồi đến bên giường, khẽ thì thầm với người phụ nữ đã suy yếu:

“Người sinh một đứa con cho ta, ta rất cảm kích người. Nhưng cũng chính người đã phản bội ta, dồn ta tới bước đường này, vậy nên người phải chết. Đã có lần một, nhất định sẽ có lần thứ hai... ta không thể tin người được nữa... Người thật có cảm tình với ta sao? Đáng tiếc... Rất đáng tiếc, chỉ có thể trách người đã lựa chọn sai... có một số việc không thể tha thứ được.”

Kỳ vuốt lên khuôn mặt vô thần của nàng.

“..Biết không? Người chết đi, ta không hề có cảm giác đau lòng. Từ khi người phản bội ta, đối với ta, người chỉ như một phản đồ. Người vì Tề Thị Vân mà hại ta, ta khiến cho hấn giết người, đây cũng chính là luật nhân quả người phải chịu!”

Kỳ thu tay lại tiếp tục nói :

“Vĩnh biệt. Chúc người có giấc mộng đẹp! Liễu nhi... Không, là Liễu Lăng Diệp mới phải.”

Kỳ đi ra ngoài, bước đi đầy cương quyết. Do không quay đầu lại nên hấn không thể nào biết, trên giường, gương mặt tái nhợt kia chảy xuống một dòng nước mắt thấm ướt gối đầu.

## 25. Quyển 1 - Chương 25

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

“Sau này người không thể nhìn thấy Liễu Cơ nữa rồi.”

“Ta biết.”

“Điều này đúng ý người muốn còn gì, nên vui lên chứ!” Lận thở dài.

“?” Người có ý gì?

Một tiếng động lớn vang lên. Kỳ chờ nhìn về phía cảnh cửa dày trở hoa bị một lực lớn đá thủng một lỗ. Đúng phía sau cửa là Tề Thị Vân đang hầm hầm tiến tới.

“Lận, người lại đây, ta có chuyện muốn nói với người.”

Dù cảm thấy rất khó hiểu, Lận vẫn tiến đến. Kỳ đứng đó, cũng không di chuyển, tay không ngừng nắm lấy ngoại bào.

Lận cùng Tề Thị Vân thì thầm nói gì đó, họ càng nói càng trở nên âm trầm. Trực giác mách bảo với Kỳ rằng sẽ chẳng có chuyện tốt lành gì đâu. Những chuyện không biết trước được, cũng không không chế được, khiến lòng Kỳ cảm thấy vô cùng bất an. Kỳ khẩn trương nuốt nước miếng, chờ đợi chuyện sắp xảy ra...

Đợi đến khi bọn họ thảo luận xong, Kỳ thấy họ tiến lại phía mình, trên mặt mang theo vẻ kỳ dị chưa từng thấy. Kỳ run run lui về sau mấy bước.

“Làm sao vậy? Lận?... Rốt cuộc làm sao vậy?” Kỳ dồn dập hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lận không nói gì, cầm tay Kỳ kéo lên giường. Kỳ tung một cước đá làm Lận giật mình lui lại rồi nhân cơ hội đó thoát khỏi bàn tay của hắn. Không ngờ ngay sau đó lại bị Tề Thị Vân đẩy mạnh từ phía sau khiến cả người bất ngờ ngã xuống giường. Tề Thị Vân lại tiếp tục ép tới, bắt đầu lột quần áo Kỳ. Kỳ vô cùng hoảng hốt, cố sống chết giãy giụa đứng lên.

Lận cũng tiến đến, Kỳ không phải là đối thủ của hai người bọn họ, cho nên rất nhanh đã bị khuất phục.

Khuôn ngực dần dần lộ ra, quần nhanh chóng bị kéo xuống. Hai chân bị người khác dùng sức kéo sang hai bên, Kỳ cảm giác bây giờ trong đầu mình hoàn toàn trống rỗng.

“Biết không? Liễu Cơ vừa nói cho ta nghe một chuyện rất thú vị...” Tề Thị Vân âm hiểm nói.

Như bị sét đánh, Kỳ cảm thấy mê muội mông lung, không phải nàng chết rồi sao?.

“... Kỳ thật, vì sợ người thương tâm, nên chúng ta đã định tha chết cho nàng. Tính tìm một nơi thôn gia hẻo lánh cho nàng rời đi... Không ngờ người lại ác độc như vậy... còn muốn mượn đao giết người cơ đấy...”

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao...” Kỳ sững sờ không nói nên lời.

“...Nàng nói ra một bí mật rất thú vị... Cho nên ta lập tức chạy tới xác minh ngay.”

Xong rồi. Bí mật đã bị tiết lộ. Kỳ kêu to, muốn thoát khỏi áp chế nhưng lực bắt tông tâm. Cả người vô lực như cá rời khỏi nước, để mặc họ chơi đùa hạ thể của mình.

“Lận... người buông ta ra đi... đệ đệ tốt... Lận, Lận... buông... buông ta... ra.” Kỳ thì thào gọi tên Lận.

Nhưng Lận chỉ hôn lên mặt hắn như an ủi.

“Nhìn kỹ quả nhiên có chút không đúng, nơi này so với bình thường nhỏ hơn một chút.” Phần thân dưới của Kỳ bị một đôi tay đem ra chơi đùa “...Đây nữa này, loáng thoáng có dấu hiệu của hoa nha.” Mặt khác, một đôi tay lại dao động nơi gốc phần thân của hắn.

“Khe hở này dường như bị cái gì đó dính lại thì phải.”

“Ừ. Liễu Cơ nói đó là một loại dược cao đặc biệt.”

Nghe bọn họ nói chuyện, toàn thân Kỳ cảm thấy lạnh dần, cả người như đang chìm dần vào đáy biển.

## 26. Quyển 1 - Chương 26

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

Hai chân vẫn bị kéo căng ra, Kỳ hô hấp dồn dập, mười ngón tay bị trói gắt gao đâm vào da thịt. Cả người vô lực như sắp tắt thở.

“Muốn mở nó ra sao?” Tay của Lận vỗ về chơi đùa hoa hành phía dưới, có chút do dự hỏi. Tình cảm vất vả lắm mới gây dựng được cứ như vậy bị phá tan sao?

“Thế nào?... Cái vẻ mặt hưng phấn vừa nãy của người biến đi đâu mất rồi?” Tề Thị Vân khiêu khích: “Thì thoáng lại kêu la oán trách, tốt nhất là đi bưng chậu nước đến đi.”

“Đi liền đây.” Dù sao Kỳ cũng là anh trai mình, nếu cắt đứt, mình cũng sẽ làm hấn nảy sinh tình cảm với mình lần nữa. Nghĩ vậy, dục vọng bị đè nén đã rất nhanh chiếm cứ đầu óc Lận.

Chậu nước được đặt bên giường. Nước vẫn còn lăn tăn chứng tỏ người bưng nó cấp bách đến thế nào.

Khăn lụa mềm mại như tơ lau chùi da dẻ hấn là rất dễ chịu. Nhưng ở chỗ tư mật mềm mại bị chà xát liên tục đã trở nên đỏ bừng.

Từ phía dưới mơ hồ truyền đến đau đớn tê dại. Kỳ hoàn toàn không có cảm giác, hành vi này đối với hấn so với hỏa thiêu còn giãy vò hơn. Hấn bỗng dừng nghĩ đến lần đầu tiên của mình. Từ đó về sau thân thể cũng trở nên vô cùng nhạy cảm, hơn nữa, cũng không muốn thân cận nam nhân. Đúng vậy, ngay cả phụ thân cũng không thể tin tưởng, còn có nam nhân nào có thể tin tưởng đây. Có lẽ chính mình đã đem theo tâm tư này mà dạy Lận, hy vọng đệ đệ khỏe mạnh, tương lai sẽ không bị thương tổn...

Năm ấy Kỳ mười ba tuổi, mẫu hậu hấn mất tích. Phụ vương ưu tú của hấn bắt đầu trở nên tàn bạo, cả nước trên dưới nơm nớp lo sợ, không ai dám làm trái ý vua. Ngay cả hậu cung cũng mịt mờ đen tối. Đến đứa trẻ mười ba tuổi đã hiểu nhìn sắc mặt mà sống. Hấn chỉ thường ôm Lận khẽ lui về góc nhỏ của mình.

An ủi Lận đang hoang mang nhưng chính mình lại vì nhớ mong mà lén vào tấm cung của mẫu hậu. Lại không nhìn được mà ngồi xuống bên cạnh tháp nơi lưu lại chút hơi ấm của người. Cũng không nghĩ tới đây là nơi phụ vương hay lui tới. Bởi vì quá mức tưởng niệm, Kỳ lại mang theo trên người một mùi hương nhàn nhạt, cuối cùng chuyện đó đã xảy ra...

Kỳ không biết phụ vương có biết về thân thể của mình hay không? Cũng không biết loại hành vi này là gì? Chỉ biết khi tỉnh dậy, hấn chứng khiến ánh mắt phụ vương thống khổ đan xem kinh ngạc cùng đấu tranh nhìn hấn. Phụ vương ưu tú như vậy cũng chỉ là do mất đi người yêu thương mà làm ra chuyện sai lầm.

Sau đó, không thể đối mặt với việc mình gây ra, phụ vương bắt đầu tránh gặp mặt hấn. Đến lúc Kỳ đã quên đi, thì nửa đêm lại chợt bị người kêu tỉnh, phụ vương miệng đầy mùi rượu, hai tay lật sách quần áo Kỳ, thì thào lẩm nhẩm: “Nàng trở về đi... trở về đi...” Đến lúc tỉnh rượu lại là ánh mắt tràn ngập thống khổ ấy nhìn Kỳ. Sau đó phụ vương nói một câu: “Không hổ là mẹ con... các người giống nhau vô cùng.”

Như một vòng tròn luẩn quẩn, Kỳ mù mờ đến thống khổ. Quan hệ giằng co như vậy đến nửa năm. Chỉ là mỗi lần làm loại sự tình này, phụ vương đều tự chuốc rượu say. Quan trọng nhất là trước khi tỉnh lại đều gọi người ôm Kỳ rời đi. Đường như trước đây lưu lại bên phụ vương chỉ có người mình yêu quý mà thôi.

Quan hệ này chấm dứt vào cái ngày phụ vương đột nhiên mất tích, cũng giống như mẫu hậu vậy. Quan quân tìm khắp nơi không thấy người, chỉ thấy người lưu lại một bức thư thoái vị. Vậy là ngôi vị hoàng đế danh chính ngôn thuận giao cho Kỳ. Kể từ đó, trong dân gian đồn đại rằng Hoàng đế tự vẫn theo hoàng hậu.

“Có chút hờ ra rồi, tiếp tục đi.” Lận gấp gáp.

“Lấy tay tách ra đi. Người lau như vậy tới khi nào hả?” Thanh âm lộ đầy nôn nóng.

“A...” Kỳ kêu lớn, đau đớn đến bỏng rát. Có cái gì đang mạnh mẽ xâm nhập cửa vào tưởng rằng không bao giờ bại lộ. Giống như bị dùng dao chậm rãi xé toạc từ bên trong. Đau đớn vẫn tiếp tục tăng thêm, bắp đùi nếu không bị đè lại, có lẽ đã sớm co quắp rồi.

Lỗ tai truyền đến tiếng hô hấp dồn dập của hai người. Kỳ biết “nó” đã bị phơi bày.

Hạ thể không chịu nổi đùa bỡn mà sưng đỏ. Do bị khẹp chặt quá lâu nên lúc mở ra đã bị thương, hoa nhè nhẹ chảy máu. Khó trách Kỳ đau đớn đến vậy.

“Cảm giác kỳ quái... ca ca căn bản không giống người khác... thế nên ta mới cảm thấy ca ca đặc biệt hấp dẫn làm sao!?” Suy nghĩ của Lận trở nên phức tạp, người này một khắc trước mình có thể tự hào nói rằng: “Ta hiểu rõ hắn đến từng chi tiết.”, tiếp theo lại cảm thấy hắn như một người xa lạ.

Ngón tay nhẹ nhàng tách tiền huyết, xoay tròn rồi thông thả tiến vào, thật chặt. Ngay cả một ngón tay cũng rất miễn cưỡng, làm cho hai người oán hận Kỳ vì sao phải phong bế nó lâu đến vậy, khiến cho giờ đây không cách nào ân ái được.

Phía trước tạm thời không thể “dùng”, nhưng phía sau cũng đã dương tốt rồi. Tề Thị Vân kích động, toàn thân bị vây bởi trạng thái phấn khích, thân dưới cũng đã trướng tím, cứng rắn đứng thẳng đến bụng. Hắn thô lỗ cởi bỏ quần áo, dùng nước qua loa bôi trơn, rồi kiểm chế không được mà mặc sức đâm vào, vừa trùng hợp chạm tới điểm mẫn cảm của Kỳ. Động tác vừa tàn nhẫn vừa khoái hoạt làm cho Kỳ choáng váng, phía sau mạnh mẽ co rút khiến Tề Thị Vân một lát đã chạm tới cao trào. Cứ như thế, quất xuyên kéo dài lặp đi lặp lại kịch liệt. Cho đến lúc tiết ra, ngay cả Tề Thị Vân cũng cảm thấy hơi uể oải.

Khi đến lượt Lận, Kỳ đã gần mất đi ý thức, có lẽ vì mệt mỏi mà có chút hỗn loạn. Chỉ cảm thấy thân thể hư nhược, chuyện xảy ra hôm nay quá phức tạp, dường như vượt quá khả năng tiếp nhận của hắn.

Lận cứ tiếp tục làm cho hốc mắt Kỳ trở nên ướt át. Chờ đến lúc chấm dứt, Kỳ ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn.

Qua đôi mắt phủ sương, Kỳ thấy bọn họ lấy ra từ bên trong cái hộp một cái ngọc căn to hơn ngón tay người. Dù vạn phần không muốn nhưng Kỳ không còn sức phản kháng nữa, đành để cho bọn họ tùy ý đem khối ngọc kia cắm vào tiền huyết chặt hẹp.

Người sao có thể làm vậy... Lận... Tổ Lận!... Người có biết ta tên họ là gì không... Tổ Kỳ... chúng ta cùng một họ đấy... chúng ta vốn là huynh đệ mà. Người sao có thể đối xử với ta như vậy... Kỳ rất muốn lớn tiếng hỏi hắn nhưng cuối cùng cũng không còn sức để thốt nên lời.

“Cứ dùng cái nhỏ đi, chờ cho quen rồi sẽ đổi sang dùng cái lớn hơn.”

“Ừm.”

Kỳ nhanh chóng dùng hai tay bị trói che đi những giọt nước mắt đang chảy xuống gò má, cố gắng không để cho bọn họ phát hiện.

## 27. Quyển 1 - Chương 27

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

Cuộc sống sau đó chủ yếu là đau đớn.

Hạ thân vẫn bị nhét cự vật, ăn uống cũng rất ít. Kỳ chẳng thể đứng được, ngồi cũng là miễn cưỡng lắm rồi, ngay cả nằm hắn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng dị vật.

Hơn mười ngày nay, Kỳ xem như đã hoàn toàn hiểu rõ tình hình hiện tại. Liễu Cơ đã chết, nhưng là tự sát. Sau khi bị Kỳ đối xử như vậy, ngay ngày hôm sau, nàng đã treo cổ chết tại Liễu Hòa cung.

Vậy mà trước khi chết lại nói ra toàn bộ bí mật. Tuy nhiên, Kỳ không biết rằng, Liễu Cơ có để lại di ngôn...

Liễu Cơ gắt gao nắm lấy Tề Thị Vân, người đã nắm giữ một nửa trái tim nàng, oán hận nói:

“...Ta cũng không muốn sống nữa. Kỳ và người, Vân, hai người không có trái tim, các người sẽ không có kết quả tốt đâu... Còn Kỳ, người muốn mạng của ta, ta cho người, dù sao cuộc đời ta cũng đã bị phá hủy... ta muốn người cũng phải sống trong thống khổ, rồi theo ta xuống mồ... chúng ta sẽ cùng nhau đi...”

Tề Thị Vân đẩy tay nàng ra, người phụ nữ chưa một lần nhìn thấy mặt con ngã lăn xuống đất.

“Lăng Diệp, dù người muốn ta cũng không cho người. Như ta đã nói, tiếp cận Kỳ là người tình nguyện, đây là cái sai thứ nhất của người. Yêu hấn là cái sai thứ hai, cũng là lỗi lầm chết người. Ta đã cảnh cáo người rồi. Hấn cái gì cũng không thể cho người, bởi vì ta không cho phép. Cũng bởi hành vi phản bội của người, dù là Kỳ hay ta, người đều đã mất đi sự tín nhiệm.

Hoàng đế nói đến đây, ngữ khí tuyệt đối lạnh băng.

“...Vốn ta định đem người trục xuất khỏi cung. Bây giờ thì không được, chờ người khỏe lại rồi đi.”

Không hy vọng sống, có lẽ là phải tuyệt vọng lắm, một người mẹ mới nhả tâm bỏ đứa con vừa mới sinh của mình mà chấm dứt cuộc đời.

Khi nghe Liễu Cơ tự sát, tâm lý Kỳ có chút trống rỗng. Không rõ là thương tâm hay cái gì khác... Hoặc chỉ do Kỳ đã tính sai một nước cờ...

Người từng làm bạn với mình nhiều năm đã không còn trên cõi đời này nữa....

Cuộc sống cứ thế trôi qua, ngọc căn trong cơ thể đã lớn hơn ba ngón tay. Thân thể cũng đã quen bị nhồi nhét, thậm chí Kỳ còn có thể mang nó xuống giường mà đi lại. Lúc thay đổi ngọc căn, nhục thục xinh đẹp còn gắt gao hấp trụ làm Kỳ xấu hổ đỏ mặt, biểu hiện đó khiến Tề Thị Vân vô cùng thích thú.

Đương nhiên lúc mở rộng phía trước, cúc hoa phía sau cũng không bị lãng quên, vẫn bị đùa bỡn, vẫn kháng cự, kháng cự tới thành quen. Kỳ sợ hãi, đến khi nào thói quen sẽ biến thành vui thích, lúc đó mình phải sống thế nào đây?

“Cung điện mới đã xây xong rồi. Đợi mấy ngày nữa chúng ta sẽ chuyển đến đó.” Lận thông báo.

Lúc Kỳ bị bắt, cung điện bên rừng cây mới bắt đầu xây dựng. Vậy mà giờ đây, chỉ ngần ngừ mấy tháng đã hoàn thành rồi sao? Kỳ cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước năng lực của Tề Vân quốc.

“Đến lúc đó, ta sẽ vì ca ca mà xây một điện các mối, nhất định xinh đẹp hơn nơi này. Hay người muốn một cái y chang?” Lận như một đứa trẻ đang vô cùng cao hứng.

“...” Trầm mặc, Kỳ biết bản thân không có quyền lợi lựa chọn. Im lặng hấn là cách trả lời tốt nhất, nếu không muốn thân thể bị hành hạ. Tuy nhiên, với Lận đây lại là sự phản kháng. Sau đó, tự nhiên sẽ phải dựa vào tiếp xúc thân thể để an ủi chính mình.

Kỳ thực Lận luôn hi vọng Kỳ nói chuyện với mình. Hấn nhận thấy mấy ngày nay, Kỳ đối với mình vô cùng tốt, khiến cho hấn cảm thấy áy náy với hành vi chiếm đoạt của mình. Kỳ hình như có thể khiến cho hấn mất kiểm soát. Lận đã hạ quyết tâm không đụng đến Kỳ nữa, quyết tâm đợi hấn rung động rồi mới tính. Nhưng Lận phát hiện chính mình không làm được, hấn trầm mê thân thể Kỳ, như một thiếu niên mới quen với tình dục, rõ ràng không thể khống chế nổi.

Giờ đây, Kỳ chỉ cười khi bọn họ đem con đến. Thân thể nhỏ nhỏ có vẻ như rất yếu ớt, đôi mắt nheo nheo ngẫu nhiên mở ra, màu đen mượt như ngọc trai đen thuần túy. Đứa trẻ xinh đẹp như vậy, thấy nó, làm sao Kỳ không vui cho được. Mặc dù thời gian bọn họ ôm đứa bé tới rất ngắn ngủi, nhưng đó cũng là thời gian Kỳ vui vẻ nhất.

## 28. Quyển 1 - Chương 28

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

Lúc này, trong cung như đang nổi một trận phong ba, cả Tề Thị Vân và Lận đều đang vô cùng tức giận.

Kỳ nhìn người dưới đất bị đánh đập không ra hình dáng. Đứa nhỏ này vốn là cháu của thị vệ đắc lực Lý Tần của mình, hình như gọi là Lý Ân.

“...”

Kỳ không mở miệng, hắn không biết rốt cuộc bọn họ đã biết đến đâu rồi. Lần trước đứa nhỏ này nói muốn thừa dịp mấy ngày sau khi chuyển vào cung điện mới sẽ cứu hắn ra ngoài. Kỳ còn nhờ hắn giúp mình đi tìm hài tử.

Lận tiến lên phía trước, hướng Lý Ân đập một cước. Tề Thị Vân dù không di chuyển nhưng đôi mắt ánh lên tia nhìn độc ác vô cùng.

“Kẻ này cư nhiên muốn trộm hài tử...” Tề Thị Vân kéo tóc Kỳ, buộc Kỳ phải ngẩng đầu lên đối mặt với hắn.

Kỳ âm thầm thở dài, đứa nhỏ này... mình chỉ bảo hắn đi thăm dò xem hài tử thế nào. Ai dè hắn dám tìm cách trộm đi hài tử. Tề Thị Vân bọn họ như thế nào sẽ cho người dễ dàng tiếp cận hài tử... Bây giờ ngẫm lại Lý Tần ở trong ngục sống chết còn chưa rõ, mình hại hắn còn chưa đủ, bây giờ lại liên lụy đến cả người nhà hắn.

“Chỉ là một tên thị vệ nhỏ bé làm sao dám nghĩ tới chuyện trộm đi hài tử?” Lời này rõ ràng là đang nhắm vào Kỳ mà tra hỏi.

Kỳ có chút run rẩy nhắm mắt lại, không dám mở miệng.

“...Chính người sai hắn phải không?” Tề Thị Vân siết chặt bàn tay, da đầu Kỳ co rút đau đớn.

“...”

Bọn họ hỏi như vậy, có lẽ chưa biết gì. Chỉ cần mình với đứa nhỏ này không có liên quan, may ra còn giữ được mạng.

Trên mặt bị một cái tát. Đau đớn! Tiếp theo lại là bạo lực không ngừng, Kỳ quyết định không mở miệng.

Thấy Kỳ sống chết không nói, Tề Thị Vân chuyển tức giận về người nằm dưới đất. Hắn xách Lý Ân lên rồi ra sức dẫm dẫm. Lý Ân bối vì đau đớn mà tỉnh lại.

“Nói. Hắn bảo người đi trộm hài tử phải không?” Tề Thị Vân chỉ thẳng vào Kỳ rồi hỏi.

“Ta không biết các người đang nói cái gì. Ta tại sao lại phải nghe lời một kẻ vứt bỏ Tổ Trữ quốc chúng ta.” Do sợ liên lụy đến Kỳ nên hắn giả vờ không quen.

Câu trả lời tuyệt nhiên không làm Tề Thị Vân hài lòng, hắn tiếp tục tra khảo.

“Không người nào sai khiến người, tại sao người lại đi trộm hài tử?” Tề Thị Vân giận dữ. Thanh âm làm cho thủ vệ đứng ngoài cửa kinh hãi.

“Nói mau.” Lận tức giận nắm áo hắn.

“Hừ, kẻ bán nước phản huynh như người không có tư cách hỏi ta. Tổ Trữ quốc ta sao cam chịu cho các người thống trị. Cơ thiếp của tên phản quốc kia sinh hài tử, ta giết nó cho hả giận.”

Đứa nhỏ này không muốn sống nữa hay sao mà lại dám nói như vậy! Kỳ mở to hai mắt.

Quả nhiên, Lận giận đến điên lên, hung hăng đánh hắn, máu chảy ra từ trong miệng hắn phút chốc nhuộm đỏ mặt đất. Nếu Kỳ không chạy tới, Lận sẽ ngay tại chỗ đánh chết hắn rồi.

“Hắn chỉ là một hài tử... Bất luận hắn...”

Kỳ biết chính mình nếu không mở miệng, đứa nhỏ này chắc chắn mất mạng. Cho dù Tề Thị Vân không làm gì, nhưng mấy đòn đánh đập tàn nhẫn của Lận cũng đã có thể lấy cái mạng của hắn.

Lý Ân đẩy tay Kỳ ra, tay xoa đi vết máu trên miệng.

“Không cần người cầu tình, nếu người không rời bỏ chúng ta, Tổ Trữ quốc chúng ta như thế nào mà suy bại đến nước này. Ta và người không quan hệ.”

“Người nghĩ rằng người nói như vậy, chúng ta sẽ tin tưởng người không phải do Kỳ sai bảo sao!?”

“Tin hay không tùy các người.”

“Người nghĩ rằng ta cái gì cũng không biết sao?! Được lắm. Đem người dẫn tới.” Lận hướng ngoài cửa gọi.

Một người đầu tóc bù xù được đưa tới.

“Xem các người có nhận ra ai đây không, nhìn cho kỹ đi.”

Nhìn kỹ, người nọ quả nhiên là Lý Tần. Thấy Kỳ và Lý Ân, Lý Tần cũng rất bất ngờ. Hắn hiểu rõ rằng, đây có lẽ là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt.

Lận tiếp nhận chủ thủ của thủ vệ, để ngay yết hầu Lý Tần.

“Người suy nghĩ cho kỹ, quả thật không có người nào sai khiến người sao?” Tề Thị Vân hồi lâu không mở miệng miễn cưỡng áp chế chính mình, thanh âm trầm hồi.

Trầm mặc một hồi, Lý Ân cúi đầu mở miệng...

“...Không có người nào sai khiến...”

“Không được!”

Thấy tay Lận sắp hạ xuống, Kỳ quát, vội vã hướng hắn phóng tới.

Nhưng Tề Thị Vân trong nháy mắt liền ngăn hắn lại. Máu tươi trào ra, người thị vệ trung thành, chính mình coi như bằng hữu lại mất mạng vì mình. Mọi chỗ dựa trên cõi đời này đều đã mất rồi.

“...Tại sao muốn như vậy, các người biết rõ là ta làm, tất cả đều là ta làm!... Tại sao lại như vậy, các người giết ta là được... vì... cái gì...” Kỳ ở trong lòng Tề Thị Vân gào thét.

“Đây là đòn trừng phạt đối với người vì dám ôm ý nghĩ rời bỏ chúng ta.” Thanh âm lãnh khốc vang lên bên tai.

“Nếu hắn nói không có người nào sai khiến thì xem hắn như là chủ mưu mà xử tội. Lôi hắn ra ngoài. “

Kỳ trợn mắt nhìn bọn họ, sau đó quỳ xuống, mang theo cầu khẩn.

“Các người thả hắn đi, là sai lầm của ta. Ta cam đoan sau này sẽ không như thế nữa. Tề Thị Vân, hắn cái gì cũng không biết, buông tha hắn đi... Cầu xin các người, Lận người thả hắn đi!”

“Kéo ra ngoài.” Lận vô tình cự tuyệt thỉnh cầu của Kỳ.

Tuyệt tình như vậy, là bởi vì muốn cho Kỳ hiểu rõ ràng: Hắn vĩnh viễn không thể rời đi, ngay cả có loại ý nghĩ này đều là không thể.

## 29. Quyển 1 - Chương 29

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

Trước mắt một mảnh màu đỏ, có thể là máu tươi ở hai tròng mắt. Tất cả đều đã chết... Kỳ cảm thấy chính mình bị cô lập ở một nơi u ám không ai giúp đỡ. Hắn chỉ còn hài tử là chỗ dựa duy nhất để sống tiếp cuộc đời còn lại.

Nếu như không có hài tử thì hắn đã có thể dứt khoát... còn tốt hơn tồn tại chút hơi tàn này! Hết lần này tới lần khác như vậy... Kỳ chỉ có thể oán trời trách mình, sỉ nhục chính mình đáng khinh nhất.

Kỳ không có cách nào khắc chế ý nghĩ: quyết định của chính mình phải bảo vệ hài tử có hay không giống như gương vỡ xuất hiện vết nứt, cứ như vậy buông xuống... Kỳ không dám nghĩ, không thể nghĩ... Không thể bỏ qua hoang mang của chính mình đối với tương lai... Ngày ngày, hắn chỉ có thể nghĩ tới thân ảnh nhỏ bé của hài tử, thân thể non nớt khoẻ mạnh mà gửi gắm bao khát vọng của chính mình. Đó là tiểu sinh mạng mà chính mình vô cùng mong chờ.

Dường như cảm nhận được tâm tình của Kỳ, Tề Thị Vân gắt gao ôm chặt lấy hắn. Hắn nhất định rất khó chịu, người lãnh đạm như hắn có thể có được mấy người tri kỷ cũng không dễ dàng. Nhưng chỉ có như vậy mới đã kích hắn, mới có thể thực sự cảm nhận được hắn ở trong tay mình. Buộc hắn tuyệt vọng cũng là muốn chính mình ban cho hắn hy vọng, làm cho hắn chỉ có thể lệ thuộc chính mình, tiếp nhận tình cảm của chính mình. Trái tim của Kỳ phong bế rất chặt, nếu không hoàn toàn mở nó ra, sợ rằng chính mình vĩnh viễn không thể vào được.

Tề Thị Vân dù sao hắn còn trẻ, đây là lần đầu hắn động tâm. Nguyên tắc xử thế của đế vương cho phép bọn họ nhất định phải có được người mình yêu thích, đối với Kỳ cũng không phải là ngoại lệ... Từ đầu đến cuối, Tề Thị Vân cũng không có phát hiện chính mình dùng sai phương thức... Làm tình yêu biến thành thương tổn, chiếm giữ cùng giam cầm, như vậy kỳ thật đã lệch khỏi quỹ đạo tình yêu...

Vị hoàng đế không biết yêu là như thế nào hiện đang rất hoang mang, hắn đem Kỳ gắt gao ôm ở trong lòng, bình ổn lo lắng của bản thân.

“Để cho hắn nghỉ ngơi đi Vân.” Trái tim Lận cũng không sao yên. Kỳ vẫn đang muốn rời đi, muốn rời bỏ hắn, ngay cả quốc gia của mình cũng không muốn... Trừ Kỳ ra, hắn thật ra cái gì cũng không có. Ở sâu trong linh hồn hắn, hắn vẫn là một đứa bé muốn ca ca sờ đầu mà yêu thương chăm sóc.

Nhìn Kỳ mím chặt môi, Tề Thị Vân đem hắn tới tháp thượng, nhiệt độ giữa trưa không tốt cho người bị sợ hãi, cởi áo ngoài đắp cho hắn rồi mới rời đi...

Tâm lý cùng thân thể uể oải, Kỳ rất nhanh liền ngủ. Lúc Kỳ tỉnh lại, tay hắn liền chạm phải một thứ gì đó mềm mại. Nhìn kỹ, là hài tử của mình đang ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu chu ra, bên mép có vệt nước miếng. Bộ dáng đáng yêu làm cho tâm lý Kỳ ngứa ngáy, nhin không được nhẹ nhàng xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ.

...

Cho đến mấy ngày sau khi chuyển vào cung điện mới, hài tử cũng ở bên người Kỳ. Kỳ đặt tên nó là Tổ Ngâm Phong, hy vọng nó có thể có cuộc sống tự do tự tại. Trước đó vài ngày, thời gian bọn họ ở chung luôn ngắn ngủi, cơ hồ là thoáng nhìn vội vàng. Hoặc là vừa mới ôm đã bị chia cách, làm sao có thời gian nhìn ngắm nó, huống chi là đặt tên.

Bởi vì hài tử ở bên cạnh, nơi ở của Kỳ biến thành tường đồng vách sắt. Ngày chuyển tới đó, ngồi trên chiếc kiệu một giọt nước cũng không lọt tới, ở trong hay ngoài đều là bị giám sát chặt chẽ, càng không cần đề cập có bao nhiêu ám vệ xung quanh.

Còn hơn vương cung của Tổ Trữ quốc trước kia. Kỳ không thể không thừa nhận, vô luận là khí thế hay là trình độ tinh xảo hoa lệ, đều chỉ có hơn chứ không kém.

Nơi ở mới của Kỳ gọi là Trữ Di cung, cách chỗ ở của Tề Thị Vân rất gần. Kỳ không biết bọn họ như thế nào an bài nhiều người đến như vậy, mà hắn cũng không quan tâm tới việc đó.

Sắc trời chưa tối, trong cung đã lên đèn, mọi người đang hân hoan ăn mừng thiên cung khánh điển. Hài tử được nhũ mẫu mang đi uống sữa, Kỳ không muốn xem cảnh náo nhiệt, liền đi ngủ sớm.

...

Không biết qua bao lâu, mông lung mờ ảo, hương rượu xông thẳng vào khoang miệng. Kỳ chán ghét mở mắt, Lận đang đè lên người hắn. Thân hình của Lận không tính là cao lớn, nhưng bị cả thân hình hắn đè lên trên vẫn khiến Kỳ hô hấp không thông. Đem hắn đẩy ra, hắn lại không từ bỏ ý định mà đè lên, tay càng thêm làm cản dò xét vào trong áo ngủ bằng găm sờ soạng thân thể Kỳ, áo mỏng liền như vậy bị xé...

### 30. Quyển 1 - Chương 30

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

Vòng eo rất nhanh đã bị Lận nắm trụ, bàn tay to bóp chặt, làm cho Kỳ không thể động đậy...

Nụ hôn dồn dập nhẹ nhàng vào vành tai, cần cổ, trong ngực, tới song châu ứng đỏ mạnh mẽ hàm trụ, gặm cắn...

Kỳ muốn đẩy hắn ra, nhưng lại nghĩ mình đang bị hắn hàm trụ nơi mềm mại, chỗ đó nếu bị hắn cắn nát cũng rất kinh khủng... Rốt cuộc dần dần bị Lận áp chế.

Lận dùng thân thể ghì chặt lấy Kỳ, làm cho hắn không cách nào cử động, bàn tay trống rỗng chuyển xuống hạ thân của Kỳ.

“...Không... muốn.” Kỳ giãy dụa nhưng chẳng có mấy tác dụng.

Da ở vùng nội sườn bắt đầu rất mất cảm, bị vuốt ve chơi đùa rất thoải mái, Kỳ rên rỉ cũng từ từ có chút khoái cảm. Giữa lúc đang say mê, Kỳ đột nhiên như bật lên.

“Đừng, Lận... Buông ra... Người nhanh buông ra...”

“...Ta muốn người... Cho ta đi.” Lận kiên định “...Ta muốn ôm người, về sau người không phải là ca ca của ta, mà là người của ta. Ta không làm đệ đệ của người, ta là nam nhân của người... Người hiểu chưa?” Tay của Lận tìm được chỗ thần bí của Kỳ, hắn cố gắng nhét ngón tay vào bên trong.

“...” Kỳ sợ hãi há miệng, hô hấp nhanh, hắn đã hiểu rõ ràng ý đồ của Lận. “A... A a.” Kỳ cảm giác ngón tay của Lận mạnh mẽ tiến nhập, thân thể qua điều giáo, đối với vật từ bên ngoài vào không có kháng cự. Chỉ là có chút co rút lại sau đó mặc cho dị vật thẳng tiến vào, cho nên Kỳ cũng chỉ là cảm giác được một chút ít đau đớn cùng cảm giác bị lấp đầy.

Một ngón tay rất thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, ngón tay không biết khi nào quét một ít trơn được vẽ loạn sâu bên trong Kỳ.

“A

a

” Kỳ nghe được thanh âm của chính mình trở nên say mê, cảm thấy hổ thẹn vạn phần. Nhiệt độ thân thể cao đến khó chịu, Kỳ biết lần này vốn là không trốn thoát được,

“Thoải mái sao?” Tiếng nói trầm thấp của Lận dán vào lỗ tai làm cho tâm Kỳ run lên, càng thêm nóng hơn. “Vì để người dễ chịu hơn, ta ở bên trong bổ thêm một thứ tốt.” cũng vì để người bớt kháng cự. Lận ha ha cười nhẹ vài cái.

Rất nhanh, không cần Lận trêu chọc, Kỳ cũng đã bắt đầu đòi hỏi. Lúc đầu là nặng nề thở dốc, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve. Sau đó vô tình dán vào trên người Lận, cọ xát vào hắn để tìm kiếm an ủi.

Lận vốn là lạnh lẽo quan sát, muốn hắn tự mình chủ động một chút... Nhưng mà không được, ngực phập phồng ngày càng kịch liệt. Lúc khuôn mặt ửng hồng của Kỳ dán vào người mình, Lận gắt gao áp chế ham muốn bắn ra... Không kiềm chế nổi, hắn hung hăng đâm vào nơi xử nữ chưa bị khai phá qua.

“A... a... Đau... Đau.” Về mặt mê man của Kỳ vừa rồi trong nháy mắt tỉnh lại. Mặc dù từng bị món đồ chơi mô phỏng khai phá qua, nhưng cùng côn thịt thật sự không có cách nào sánh được. Độ cứng cùng nhiệt độ, trong thân thể cuồng loạn quá xuyên cùng với cảm giác bị xé rách làm cho Kỳ choáng váng.

Lận chìm trong khoái cảm không để ý đến Kỳ kêu lên đau đớn, hắn chỉ biết giữ lấy Kỳ. Là hắn, bây giờ chính mình hoàn toàn có được hắn...

Bên trong chặt chẽ nhưng có thuốc bôi trơn khiến Lận có thể thoải mái bên trong Kỳ mà chuyển động.

“A~~a~~” Kỳ không biết chính mình dần dần quen với lửa nóng quá xuyên, hay là được vật phát huy tác dụng, hắn hy vọng là cái sau. Khoái cảm cùng thống khổ hỗn loạn, hắn cảm thấy bên trong mình có vật gì đó tràn ra, thanh âm dâm mỹ nương theo động tác của Lận tràn ngập bên tai.

Hai người kịch liệt giao triền một chỗ, thân thể va chạm. Qua hồi lâu, Kỳ mệt mỏi cảm thấy dường như có chất lỏng bắn vào bên trong cơ thể mình. Lận một lần nữa bên trong cơ thể hắn bắn tinh.

Lúc sau Lận vẫn chưa rút ra, vẫn chôn ở bên trong Kỳ. Cái loại cảm giác quái dị này làm cho thân thể uể oải của Kỳ không cách nào ngủ được.

“...Lấy... lấy ra.” Do dự hồi lâu, Kỳ rốt cuộc nhỏ giọng mở miệng.

“Được...” Lận sáng khoái đáp ứng.

“A... Người... hỗn đản... A.” Kỳ mở to mắt, Lận rút ra rồi nương theo bôi trơn lúc trước, dùng sức tiến vào phía sau của Kỳ. Đột nhiên bị xâm phạm, cơ thịt phản xạ co rút lại. Lận hưởng thụ khoái cảm bị đè ép, đè giữ cái mộng giãy dụa của Kỳ rất nhanh quá xuyên vào.

Lúc ban đầu đau đớn, kháng cự không được, Kỳ một lần lại một lần theo Lận luật động mà lắc lư. Mặc dù hắn vô cùng mệt mỏi, nhưng thân thể sau khi bị tiến vào hoàn toàn không thuộc về chính mình, hoàn toàn bị Lận khống chế. Hơn nữa sau đó không lâu, tác dụng vừa qua của được vật lại phát huy, Kỳ chỉ có thể vô lực rên rỉ.

### 31. Quyển 1 - Chương 31

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

Thân thể uể oải làm cho Kỳ ngủ rất sâu. Lúc tỉnh lại cũng vô cùng mệt mỏi. Nhưng mà hắn mở mắt ra, lại tuyệt đối thanh tỉnh rồi.

Vừa mở mắt ra liền thấy gương mặt gần sát phóng đại của Tề Thị Vân, có thể nào không tỉnh?! Lận không biết đã đi nơi nào, ngủ ở bên cạnh lại là Tề Thị Vân, Kỳ càng thêm hoảng sợ!

Hắn chậm rãi đứng dậy, nhưng như thế nào cũng không cử động được. Cúi đầu nhìn xuống, cánh tay Tề Thị Vân vòng qua lưng mình, chẳng trách chính mình dùng sức thế nào cũng không thể ngồi dậy. Hắn nhẹ nhàng đẩy ra, cánh tay vẫn không nhúc nhích, Kỳ ngược lại một thở dốc.

Động tác sơ ý tác động đến nửa người dưới, Kỳ khó chịu nhũn ra, cơ hồ muốn ngã. Đột nhiên nhớ tới không nên để người bên cạnh tỉnh dậy. Nhìn kỹ, hắn cứ nhiên còn chưa tỉnh lại.

Không ngồi dậy được, Kỳ bắt đầu quan sát Tề Thị Vân. Đây là lần đầu tiên Kỳ nhìn kỹ hắn. Hắn còn đang ngủ say, Kỳ có thể không cần phòng bị gì đó đánh giá hắn. Đảo qua lông mày của hắn, mũi thẳng, đường môi rõ ràng. Kỳ không thể không thừa nhận, hắn đúng là một đế vương hoàn mỹ, ngay cả trường thành cũng tuần khí mười phần. Kỳ biết, đôi mắt này khi mở ra càng thêm thâm trầm không thấy được đáy, lại còn mang theo tà khí làm người ta khiếp sợ.

Kỳ thật ra rất hâm mộ hắn, mặc dù lãnh khốc, đứng ở góc độ khác, hắn thật sự là quân chủ tốt... Kỳ không khỏi vươn tay nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt hắn. Ngay cả như vậy nam nhân này tướng mạo cùng thân thể

đều là chính mình không thể với tới... Ngón tay mơn trớn cảm, đi tới cổ... Kỳ có thể nhìn thấy rõ mạch máu đang di chuyển, mạch máu màu xanh hữu lực nằm dưới làn da màu mật. Kỳ nghĩ nếu mình bóp chặt năm ngón tay, chậm rãi... Nếu như vậy dùng sức làm cho người đang ngủ này biến mất... Trong đầu dần hiện lên gương mặt tròn tròn, khí lực liền toàn bộ biến mất, Kỳ thở dài thu hồi tay lại.

Kỳ thật tiếc đã bỏ lỡ cơ hội tốt này, lại chớp mắt một cái, “A.” Kỳ giật mình hô lên. Tề Thị Vân mới vừa rồi ngủ âm thầm mở mắt nhìn hấn. Hấn đem con người đen láy thẳng nhìn chằm chằm vào mắt Kỳ, Kỳ không khỏi nắm chặt hai tay vừa muốn hành hung người kia.

“Nhờ ta tham gia vào tranh đoạt đế vị, ta liền trải qua vô số ám sát cùng chính đấu. Đã trải qua vô số lần bên bờ vực sinh tử, ta luôn luôn ngủ không sâu... Nói cách khác, ta ngủ đều là nửa tỉnh nửa mê... Cái này là thói quen cho đến bây giờ ta vẫn chưa từng từ bỏ...” Tề Thị Vân chậm rãi nói, từng chữ từng chữ, tận lực nói rõ ràng cho Kỳ..

Kỳ ngẩng cảm, giống như chính mình vừa rồi cái gì cũng chưa làm, cho dù làm cũng không có sai. Nhưng mà không yếu thế không có nghĩa là hấn không sợ hãi! Kỳ thật ra tâm bất ổn, hoàn toàn không yên.

Lúc Tề Thị Vân hung hăng dè lên, hấn chỉ kịp thở gấp rên rỉ một tiếng đã bị cuồng bạo xỏ xuyên qua. Tề Thị Vân phát tiết chính là ở hoa nha phía trước, nơi mà đêm qua đã bị Lận tẩy lễ qua, bây giờ vẫn còn mềm mại ướt át. Tề Thị Vân liền dễ dàng xuyên qua đi vào, dường như thịt bích mỏng manh chịu không nổi điên cuồng như vậy. Cảm giác đau đớn hoàn toàn chiếm lấy. Cơ thể vốn đã rất suy yếu, tiến công như vậy muốn đập nát chính mình làm cho Kỳ đến khí lực kêu to cũng biến mất. Chỉ có thể giống như tắt thở mà thở dốc, nhẩn mi rên rỉ...

Hành động quất xuyên lập đi lập lại làm cho Kỳ cảm giác được chính mình như bị thanh đao bữa làm đôi. Muốn bất tỉnh nhưng trong nháy mắt lại bị Tề Thị Vân kéo tóc mà tỉnh lại. Phía trước bị xỏ xuyên, thân thể đông đưa, đầu bị nâng lên, Tề Thị Vân dùng môi bao trùm lấy môi Kỳ, đầu lưỡi va chạm rồi đi vào, hấp dẫn tận dịch trong miệng Kỳ.

“...Ưm...ư...” Vô lực khép miệng, nước miếng hai người dây dưa chảy xuống, Tề Thị Vân liền nhẹ liếm lấy nó...

Cảm giác được Kỳ hô hấp không thông, đã không thể tiếp tục nữa, Tề Thị Vân buông hấn ra. Đỡ hấn nửa người trên trở lại giường, bắt đầu khiêu khích thân thể hấn. Hai điểm bị Lận đùa bỡn sung huyết vẫn chưa tiêu tan, bị Tề Thị Vân ngậm lấy, lập tức đứng thẳng lên... Tề Thị Vân dùng sức đẩy vào, tận lực tìm kiếm điểm mẫn cảm của Kỳ. Đương nhiên hấn cũng không quên chạm đến tính khí chưa có phản ứng của Kỳ. Cho đến khi Kỳ rên rỉ đầy khoái cảm, phía trước cũng bắt đầu có phản ứng thì Tề Thị Vân mới dần dần chấm dứt trận hành hạ này...

## 32. Quyển 1 - Chương 32

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

“Người làm sao vậy?”

“...”

Bàn tay lạnh lẽo của Lận áp vào trán mình, đại não nặng trĩu rõ ràng cảm thấy thoải mái. Suy nghĩ một lát, mới phát hiện ra không phải là Lận trở nên lạnh lẽo mà là chính mình quá nóng.

“Người bất tỉnh một ngày rồi.”

Tề Thị Vân chậm rãi đi tới.

Một ngày trước, đã trải qua chuyện gì... Kỳ nhớ rất rõ ràng...

Không muốn di chuyển, chính mình tồn tại như tượng gỗ, không có cảm giác, không có tình cảm... Có phải hay không sẽ không bị tổn thương... Tại sao ta lại xui xẻo như vậy... Đường như tất cả mọi bất hạnh đều phủ xuống người ta...

Nhìn ngự y lui tới, thị nữ bận rộn ở bên người hầu hạ, Kỳ tựa như đã chết, đến mắt cũng không chớp.

Ta hận... hận... hận... các người... Kỳ không quên được chính mình dưới thân bọn họ rên rỉ, quay cuồng...

Tỉ mỉ điều dưỡng, thân thể Kỳ rất nhanh liền hồi phục. Nhưng Tề Thị Vân cùng Lận rõ ràng cảm giác được có cái gì đó không đúng... có chỗ nào đó đang bệnh, mà được vật không giúp được...

Ban đêm, trong cung luôn ngập tràn dâm mỹ, làm cho hạ nhân cũng phải mặt đỏ tía tai...

Cuộc sống như vậy trôi qua, Kỳ bất lực càng ngày càng uể oải. Buổi tối mệt mỏi làm cho ban ngày hân triền miên trên giường, người cũng suy yếu biến thành giống như cây khô đã chết.

“Chủ nhân, ngài lại ăn một chút đi.”

Tỳ nữ khẩn cầu Kỳ ăn nhiều cơm một chút, gần đây Kỳ luôn ăn không được vài miếng liền buông đũa. Người không ăn cơm thì làm sao có tinh thần đây.

“Không cần, đem đi.”

Cảm giác dạ dày quay cuồng, thân thể không còn chút sức lực nào, đầu óc mê man. Kỳ muốn cứ như vậy chết đi, ý niệm cam chịu trong đầu ngày càng sâu sắc... Cái gì tôn nghiêm của đế vương, cái gì trí tuệ hơn người, bị nhốt lại trong lồng sắt như vậy cũng không có dùng tới...

“Há mồm.”

Tề Thị Vân vừa nghe nói Kỳ lại cự tuyệt ăn cơm, liền lập tức chạy tới.

Răng khép chặt bị cậy ra, từng muỗng nước thuốc đậm mùi tiến vào. Mùi thơm nồng nặc của canh cá làm cho dạ dày co rút, cảm giác không thoải mái ngày càng rõ ràng. Rốt cuộc không biết uống bao nhiêu thì mất đi ý thức... chỉ còn nghe thấy tiếng rống giận quát ngự y...

Chờ tới lúc tỉnh lại, Tề Thị Vân cùng Lận đều ở bên cạnh chính mình.

Nhìn thấy Kỳ đã thanh tỉnh, Lận chuyển cái chén nhỏ đến bên cạnh. Kỳ tiếp nhận uống vào, cảm giác bất ngờ, không phải thuốc mà hình như là nước mơ mát lạnh.

“Xế chiều ta không nên bắt người ăn cái đó, mùa hè nóng có lẽ không vừa miệng người. Sau này ta sẽ chú ý để cho bọn họ làm cho người chút thức ăn dễ tiêu hoá.” Tề Thị Vân hiếm có cúi đầu hướng Kỳ xin lỗi.

Kỳ chỉ là lãnh đạm liếc mắt nhìn hắn.

Tiếp đó, Tề Thị Vân cùng Lận càng chịu khó tới nơi này hơn. Ngự y tới đây cũng thường xuyên làm cho Kỳ hoài nghi chính mình có phải hay không mắc bệnh nặng.

Kỳ mặc dù không hài lòng, nhưng cuối cùng cũng chưa nói gì, bởi vì gần đây buổi tối cùng bọn họ trên giường kể ra cũng giảm bớt rồi. Kỳ cảm giác được bọn họ là đang áp chế chính mình. Nhưng rất nhanh, Kỳ bắt đầu hoang mang, thái độ của bọn họ, tránh né của ngự y, ngược lại thân thể có biến hoá...

Nhớ tới thời gian đó Liễu Cơ cũng từng thềm đồ chưa.

Kỳ sợ hãi cúi đầu, run rẩy mở ra nút buộc, giựt ra đai lưng, gắt gao nhìn chằm chằm bụng của chính mình... Tay do dự hồi lâu rốt cuộc đặt ở địa phương làm chính mình sợ hãi... chậm rãi vuốt nhẹ...

Kỳ chán nản ngã xuống đất...

Sau đó, hai tay run rẩy nắm thành quyền, bắt đầu điên cuồng đánh đấm vào bụng có chút to ra...

“A... A... a...”

Tỳ nữ chuẩn bị dâng nước mơ vừa vào cửa chỉ thấy Kỳ giống như nổi cơn điên, kinh hãi kêu lên. Nàng bèn nhanh chóng chạy tới giữ hấn lại. Nếu như Kỳ xảy ra chuyện gì thì hạ nhân như nàng cũng không tránh khỏi tội chết.

Kỳ rất nhanh liền phản ứng lại, đẩy nàng ra, tiếp tục hành vi tự ngược đãi. Khí lực tỳ nữ như thế nào có thể lớn được để kiềm chế Kỳ... Nhưng mà, rất nhanh, tiếng bát vỡ vụn cùng tiếng kêu của tỳ nữ liền đem những người khác tới...

“Người cũng biết rồi... nếu như người lại làm như vậy, thì hãy chuẩn bị gánh chịu đi... giết hài tử của ta, ta sẽ đem hài tử kia bồi táng... Chúng ta có rất nhiều thời gian.”

Thanh âm lạnh như băng của Tề Thị Vân vang lên bên tai, sắc mặt Kỳ trắng bệch không phản bác... Nếu như ta giết hài tử trong bụng, nếu như ta chết rồi, Ngâm Phong bé nhỏ của ta sẽ làm sao bây giờ?! Hài tử của ta sẽ làm sao bây giờ?... Bọn họ sẽ bỏ qua cho nó sao?

Cuộc sống trôi qua rất nhanh chóng, Kỳ tận lực quên đi thời gian trôi qua. Không nhìn tới thân thể của chính mình, chỉ cần không cúi đầu, làm cho chính mình nhìn không thấy, phiền lòng tựa hồ cũng sẽ không tồn tại...

Mỗi ngày ăn mĩ thực, Kỳ nhưng lại mỗi ngày gầy gò, vết sưng trên đùi cũng ngày càng nghiêm trọng. Đường như tất cả tức giận đều bị cái gì đó trong bụng hấp thụ, Kỳ thậm chí đứa nhỏ này nhất định là yêu nghiệt! Kỳ giờ đây ngay cả nói chuyện cũng phải cố hết sức.

Rốt cuộc có một ngày, Kỳ một lần té xỉu vừa mơ hồ vừa rõ ràng nghe được ngữ ý đang run run nói với Tề Thị Vân cùng Lận:

“Bệ hạ, Lận vương điện hạ, lão thần thực sự là bất lực... nương nương thực sự rất đặc biệt!... Sáu tháng trước, lão nô đã biết chắc, đứa nhỏ này thật sự khó bảo toàn, đã dùng phản tâm tán nhưng mà đối với nương nương không có tác dụng bao nhiêu... Hơn nữa cho dù nương nương cảm tạ ơn trời có thể bảo trụ mười tháng, chờ đến ngày sinh, thân thể nương nương tuyệt nhiên không thể sinh, đến lúc đó sợ rằng...” Cẩn thận chọn từng chữ, bốn chữ một xác hai mạng này rốt cuộc cũng không nói ra. Lão ngữ ý thật sự không biết suy nghĩ của Vương. Nếu như quan tâm đến tính mạng của người trên giường, lúc đầu cần gì phải cưỡng cầu lưu lại đứa nhỏ này.

“Lui xuống... cúi xuống đi...” Thanh âm trầm thấp bùng nổ.

“Dạ.” Lão ngữ ý vội vàng lui xuống.

Kỳ vội vàng nhắm mắt lại.

Tay xoa lên mặt Kỳ, rất nhẹ, nếu Kỳ không thanh tỉnh vốn tuyệt đối không biết được!

“Ta nên bắt người làm sao bây giờ?... Ta nên làm gì bây giờ?!... Ta làm sai rồi sao?...” Thanh âm trầm thấp tựa hồ có chút nghẹn ngào, ngực Kỳ đập nhanh, khắc chế mí mắt muốn run rẩy.

“Ta chỉ là muốn lưu lại con của chúng ta, mặc kệ là của ta hay là của Lận. Người thích Ngâm Phong như vậy, tại sao không thích của chúng ta... Ta chỉ muốn chứng minh chúng ta trăm năm sau này có thể lưu lại chút gì đó... Ta chỉ là... là... thích...” Thanh âm trầm thấp từ từ chuyển đổi, Kỳ tự nói với chính mình, ta cái gì cũng không nghe thấy, ta không nên nghe mấy câu này... cũng là các người hại ta... các người hại ta...

### 33. Quyển 1 - Chương 33

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

Kỳ tận lực quên những lời nói của nam nhân phía trên.

“...Ta cần phải làm gì bây giờ...” Tề Thị Vân không phát giác Kỳ đã tỉnh lại, như cũ thấp giọng lẩm bẩm...

Kỳ thân thể không nhúc nhích, mãi cho đến khi trong phòng yên tĩnh mới tỉnh lại.

Ngày thứ hai, Kỳ gọi Lận tới.

“Ta đã biết rồi.” Kỳ đi thẳng vào vấn đề.

“...”

Bộ dạng mạnh mẽ giả vờ trấn tĩnh của Lận đổ vỡ.

“...Đã rất khó phá bỏ... hài tử đã quá lớn rồi... người trách ta sao? Ca ca... bắt quá người không cần sợ, chúng ta nhất định tìm được đại phu tốt nhất... Người cùng hài tử đều sẽ không có việc gì...” Lận không có phát hiện về mặt của hắn có bao nhiêu yếu đuối. Lời này không giống như là nói cho hắn nghe, mà như là tự an ủi chính mình.

“... Nếu như ta chết rồi, người đáp ứng ta một việc cuối cùng được không?” Kỳ phảng phất như đang đàm luận việc sinh tử của người khác, cứ nhiên lộ ra tươi cười hiem thấy, Lận đột nhiên cảm giác rất đau xót.

Không cách nào nói ra người không có việc gì, Lận yên lặng nhìn hắn gật đầu. Tại sao người mình yêu thương lại bởi vì chính mình mà sắp chết... Tại sao làm đến bước này ta vẫn không hối hận... bởi vì người ít nhất từng thuộc về ta...

“Ta hy vọng người cho Ngâm Phong tự do, không có trói buộc... Ta muốn nó được sống trong gia đình bình thường, có cuộc sống vui vẻ. Người hãy đem nó ra khỏi cung, tìm hộ gia đình bình thường làm cho nó có cuộc sống bình an đi.” Hai tròng mắt Kỳ nhìn về phương xa, xuyên thấu qua tường cao, nhìn cơn gió tự do bên ngoài.

“...Người sẽ làm được phải không?! Đệ đệ.” Miệng Kỳ đang cười, hai mắt lại như sắp khóc.

“Đúng vậy, ta làm được.” Lận nâng mặt Kỳ thay hắn xóa đi nước mắt không trào ra ngoài.

Nếu như người chết rồi, như vậy chúng ta ít nhất sẽ không lo lắng người sẽ trốn thoát. Người vĩnh viễn thuộc về chúng ta, dù vĩnh viễn không thương chúng ta cũng không bao giờ nói ra lời chia lìa... Nhưng mà, chúng ta cũng vĩnh viễn không thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể người. Nếu như nhìn người là một loại hạnh phúc, như vậy cũng thật sự là rất tàn khốc!

Nhìn mặt Kỳ gầy gò bên cạnh, thân hình phù thũng mà lay động. Lận nghĩ tại sao người trở nên xấu xí mà ta còn muốn vĩnh viễn có được. Không chỉ bởi vì người trong bụng có con của chúng ta... Nếu như ta vốn chỉ là ham muốn thân thể người, ta có thể dễ dàng cho người chạy trốn, như vậy ta có lẽ sẽ buông tay được... Đáng tiếc này chỉ là tưởng tượng, ta cho tới bây giờ không hối hận đem người bức đến tình trạng này! Cuối cùng ta vẫn yêu người đang cầm hận chúng ta.

...

Hai tháng sau.

“Nếu như người muốn rời đi, ta liền giết hài tử của người.”

Nửa người dưới chết lặng có thể tưởng tượng được tuôn ra bao nhiêu máu tươi. Kỳ ngay cả hô hấp cũng cảm thấy là dư thừa, muốn ngủ, muốn nghỉ ngơi... thế nhưng Tề Thị Vân lại đang bóp tay hắn, lay động thân thể của hắn.

Kỳ ngẩng đầu nhìn hướng Lận ở phía sau Tề Thị Vân, từ lúc bắt đầu đến bây giờ chưa nói một lời. Lận cảm nhận được Kỳ đang nhìn chăm chú, hắn nhắm mắt sau đó đối hắn gật đầu.

Kỳ dùng hết khí lực, chạm vào tay Tề Thị Vân đang siết chặt tay hắn. Không phải là đẩy ra, mà là gắt gao nắm lấy, sau đó chuyển qua ngực mình.

“Người làm được rồi... trái tim của ta đã bị người mở ra. Dù là không phải yêu, ta cho dù chết cũng không có khả năng quên các người... Tại sao lại xuất hiện cái vẻ mặt này... Người không vui sao? Không phải vẫn hận ta sao?... Tiếp tục hận đi... hoặc là quên đi...”

Kỳ cảm giác được chính mình chỉ còn chút sức lực, thật khó chịu...

“Người nói cái gì? Người muốn rời xa chúng ta sao? Không có khả năng. Ta không cho phép.”

Hắn vẫn bá đạo. Kỳ đột nhiên rất muốn cười. Kỳ nhìn Tề Thị Vân, vừa nhìn Lận chạy tới bên giường hắn. Không biết tại sao cảm giác bọn họ so với chính mình sắp tử vong còn đáng thương hơn. Không nhận được đối bọn họ nói ra một chút từ bi:

“Nếu như có kiếp sau, ta hy vọng chúng ta có thể có phương thức đúng đắn gặp lại... Nếu như có kiếp sau, mà các người còn có thể tiếp tục yêu ta, hơn nữa học được yêu người... ta mong các người dạy ta phương pháp để yêu...”

Nghe được Kỳ nói như vậy, Tề Thị Vân lắc đầu, Kỳ có thể thấy tóc đen rung rung, nhưng Lận lại thở dài:

“Ca ca, người tính ‘nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện’ sao?”

Còn có thể nói giỡn hay sao, ta nghĩ người nhất định có thể quên đi, rất nhanh người sẽ quên ta, đệ đệ...

“Đúng vậy...” Nghĩ như vậy, Kỳ lộ ra một cái mỉm cười thật sự với bọn họ. Nụ cười tổn thương mắt Lận, thẳng tiến sâu vào trái tim tối tăm của Lận. Nhưng lại chỉ có thể cảm thụ một lần... mà Tề Thị Vân, cúi đầu xuống tựa hồ ngay cả cái mỉm cười này cũng không có cơ hội rồi...

Thân thể Kỳ từ từ lạnh như băng giống như tâm của họ dần lạnh lẽo. Kỳ chưa kịp liếc mắt một cái nhìn hài tử, có lẽ cái gì không biết chính là hạnh phúc, bởi vì hắn đã bao hàm một thứ trọng yếu nhất của hai nam nhân.

5 năm sau

Sau tiệc rượu xa hoa, Tề Thị Vân đi qua hàng lang trùng điệp, đẩy ra một đại môn bị cấm bế.

Trong phòng không có hơi thở của người nào, nhưng mỗi một vật tinh chế đều là để vương tự mình chọn lựa. Đi tới phía trước, là chiếc giường lớn đến xa hoa, xóc lên màn gấm, Lận đã ngồi ở bên giường.

“Yến hội hôm nay người sớm lui, ta đoán người có thể đã đến nơi này rồi.” Năm năm đã đủ cho Tề Thị Vân trưởng thành thành một đế vương thận trọng.

“Đúng vậy, ta vội tới ẩn ẩn thân thể ca ca, nằm lâu không tốt, thuận tiện nói cho hắc Ngâm Phong ở ngoài cung rất tốt. Còn có, con của chúng ta cũng đã biết làm thơ rồi.”

Kỳ vẫn không tỉnh lại, nhưng cũng không có chết, chỉ cần không chết, thật sự sẽ có hy vọng?! Mất quá nhiều máu cùng thân thể suy yếu làm cho Kỳ vẫn hôn mê...

Nằm trên giường ngủ đã năm năm, Kỳ lần này nhất định có thể nghỉ ngơi tốt lắm. Kỳ vẫn nghỉ ngơi đến ngày nào đó vết thương hoàn toàn khép lại, mà bọn họ cũng vì ngày nào đó mà chờ đợi...

...

Sau mỗi một ngày như vậy, hai người cùng Kỳ nói xong chuyện phát sinh trong ngày, sẽ rời đi. Khi bọn họ đóng cửa lại, sẽ tưởng tượng ngày mai, khi bọn họ đẩy cửa ra, sẽ chứng kiến người họ trông mắt nhìn bọn họ nói ‘thả ta ra ngoài’...

HOÀN ĐỆ NHẤT BỘ

## 34. Quyển 2 - Chương 34

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

“Phụ vương, mẫu hậu khi nào mới quay trở về? Phong nhi muốn mẫu hậu.”

Khuôn mặt nho nhỏ tràn ngập hy vọng. Trong lòng Tề Thị Vân đau đớn, hắn chưa bao giờ từng thôi nhớ đến người này.

“Nào, Phong nhi, không được khóc. Mẫu hậu con biết con thông minh như thế nhất định sẽ trở về nhanh thôi.” Kéo đứa con đã bắt đầu nước mắt lưng tròng, Tề Thị Vân nhẹ nhàng lau đi hàng nước mắt.

Phụ thân đã nói như vậy rất nhiều lần, nhưng mà mẫu hậu vẫn chưa trở về. Cho nên, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, cuối cùng lại lớn tiếng khóc.

“Oa oa... Ô... Ô...”

“Xảy ra chuyện gì? Phong nhi...” Lận vương từ xa đã nghe được tiếng khóc của bảo bối, vội vàng tiến vào.

“Vân, đã nói với người nhiều lần rồi. Phong nhi chỉ là một hài tử, người không nên buộc nó thuộc lòng những cổ tịch kia.” Lận đau lòng kéo con mình lại.

Tề Thị Vân, hơi thở dài... Lặng yên không nói...

Nhưng cái tay nhỏ bé mập mập kéo ống tay áo của Lận.

“Không phải đâu, Lận phụ thân. Là Phong nhi muốn mẫu hậu, không phải lỗi của phụ vương.”

Lận gắt gao nắm tay con. Một hồi lâu, đứng lên, ôm nó đi ra ngoài: “Đi, Phong nhi, phụ thân mang con đi tìm mẫu hậu.”

Tề Thị Vân kinh hãi: “Người làm gì thế? Lận.”

“Người còn muốn lừa Phong nhi bao lâu nữa. Nó đang dần khôn lớn, người có thể giấu giếm nó bao lâu? Chờ nó lớn lên, nó sẽ biết là nói dối. Nếu như Kỳ vĩnh viễn không tỉnh lại, có phải người sẽ không bao giờ cho nó biết sự thật đúng không?”

“Sẽ không! Kỳ nhất định sẽ tỉnh lại. Hắn chỉ là ngủ có lâu một chút thôi, chính là như thế mà thôi...” Tề Thị Vân lấy tay che mắt.

Lận bị ai cười: “Vân, năm năm rồi... Chúng ta đã dối mình dối người năm năm rồi... Hiện tại bản thân ta cũng không dám nhìn hắn. Năm năm trước hắn đứt khoát chết đi còn tốt hơn... Hắn bây giờ gây thành bộ dáng gì rồi. Đến một ngày nào đó hắn cứ như vậy mà tắt thở, ta sẽ vô cùng thống khổ!”

“... ”

“... Phong nhi có quyền được biết. Hay người vốn không định cho Phong nhi biết mẫu hậu của nó là nam nhân, rồi sẽ nạp Vương hậu cho Phong nhi, giấu giếm nó cả đời?”

“Không, không có người nào có tư cách làm Vương hậu của ta. Ta cũng không cho phép người khác làm mẫu hậu của Phong nhi.”

“... ”

“Lận phụ thân... đi thôi... Phong nhi phải nhanh đến gặp mẫu hậu.”

Đầu nhỏ nhỏ lắc lư, Ngâm Phong ở trong lòng Lận một lòng muốn nhìn thấy mẫu hậu.

“Đi thôi, chúng ta cùng đi gặp mẫu hậu.” Tề Thị Vân kiên định.

Đi qua con đường quen thuộc, đẩy ra cánh cửa bị phong bế...

“Phong nhi ngoan, vào thôi. Mẫu hậu con đang ở bên trong. Nào, cùng với phụ thân vào.” Lận bỏ hài tử xuống, kéo tay nó dắt vào trong.

Hài tử nhỏ nhỏ nhìn người suy yếu nằm trên giường, không thể tin được đây chính là mẫu hậu của mình.

“Mẫu hậu bị bệnh, cho nên mới không thể gặp Phong nhi sao?” Cái đầu nhỏ nhỏ ngẩng lên.

“Ân, phụ thân sợ Phong nhi thương tâm, cho nên mới không nói cho Phong nhi chuyện mẫu hậu ở chỗ này đang bệnh.”

Vươn cánh tay nhỏ bé, nhẹ nhàng sờ vào gương mặt đã lốm xuống. Lập tức nước mắt lưng tròng.

“Con sao vậy? Phong nhi.”

“Mẫu hậu nhất định rất đau. Mẫu hậu... mẫu hậu đứng dậy đi... ô... ô... “

Lận ôm lấy Ngâm Phong đang khóc, Tề Thị vân đứng bên cạnh chỉ biết im lặng.

“Phong nhi ngoan, hôn nhẹ mẫu hậu con đi.” Tề Thị Vân nói.

“Ân.”

Ngâm Phong lau đi nước mắt, nhờ vào trợ giúp của Lận bò lên giường. Cánh môi hồng phẩn dán trên gương mặt khô ráo.

“Tốt lắm, con đã nhìn thấy mẫu hậu rồi. Bây giờ nên trở về đọc sách rồi phải không?” Tề Thị Vân đem đứa con đang nằm nhàoai người phía trước ôm về bên người.

“Nhưng mà con còn muốn cùng mẫu hậu nói chuyện... con...”

“Ng Sloan, mẫu hậu con cũng hy vọng con chăm chỉ đọc sách. Hơn nữa, mẫu hậu bị bệnh, không thể quấy rầy người nghỉ ngơi.”

“Ô...” Ngâm Phong thực không cam lòng phải quay về. Nhưng phụ vương nói mẫu hậu còn phải nghỉ ngơi. “Ngày mai con còn có thể tới thăm mẫu hậu không?”

“Có chứ. Nhưng phải có phụ vương và Lận phụ thân đi cùng.”

“Ân.” Ngâm Phong gật đầu mạnh, khuôn mặt đáng yêu cũng tươi cười.

## 35. Quyển 2 - Chương 35

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko, Băng Tiêu

“Mẫu hậu, Phong nhi đến thăm người đây!” Từ khi biết mẫu hậu nằm ở đây, Ngâm Phong vẫn thường xuyên tới nơi này. Có khi là theo Tề Thị Vân đến, có khi là Lận mang tới, hoặc là ba người tới cùng nhau. Đương nhiên, cũng có lúc chính nó trốn tới đây.

“Mẫu hậu, người sao còn không khỏe lại? Phong nhi muốn chơi đùa cùng mẫu hậu!” Ngâm Phong từ thư phòng trốn tới.

Thân hình nho nhỏ nằm bên cạnh Kỳ, nắm lấy mái tóc dài tán ra: “Mẫu hậu, Phong nhi giúp người chải tóc được không?”

Nói xong, liền nhảy xuống giường chạy đến bên cạnh ngăn tủ, giẫm lên chiếc ghế nhỏ với tay lấy được chiếc lược.

Phù... Phong nhi cuối cùng cũng lấy được rồi. Ngâm Phong nhún nhảy lại bò lên trên giường.

Mái tóc rất dài, nhưng lại không bóng. Phong nhi gian nan cầm lược, tóc thật dài vượt qua cả cánh tay của nó, nó không thể làm gì khác hơn là ngồi chồm hổm chải ở từng đoạn từng đoạn một. Mồ hôi từng giọt rơi đầy trên gương mặt nhỏ nhắn: “Mẫu hậu, Phong nhi rất thông minh phải không?” Nó cử động cánh tay ê ẩm, cánh tay nho nhỏ mập mập tiếp tục chải: “Vì thế, mẫu hậu phải nhanh khỏe lại nha.”

Mấy ngày nay, Ngâm Phong mỗi ngày đều tới nơi này cùng Kỳ nói chuyện, giúp hấn chải tóc. Mái tóc dài của Kỳ được nó chải dần dần trơn bóng.

Bỗng nhiên, Ngâm Phong đang quỳ gối trên giường không biết vì sao cả người trượt ngã xuống đất. Nó đau quá khóc to: “Ô... ô ô... Đau quá...”

Ngâm Phong cứ vịn vịn trên đất mà khóc, nơi này là cấm địa, đương nhiên không có hạ nhân đến an ủi nó. Ngâm Phong càng khóc càng thương tâm, vừa khóc “Oa oa” vừa chùi nước mắt.

“Ô... Phong nhi đau quá, mẫu hậu... Ô...” Dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, ngồi khóc luôn hô mẫu hậu. Mặc dù nó cho tới bây giờ chưa từng được mẫu hậu yêu thương.

Bỗng một đôi tay ôn nhu xoa xoa cái đầu nhỏ. Chết rồi... Là phụ thân tới? Xong rồi, lên đi đến đây lại bị chộp rồi! Ngâm Phong quên đau đớn, vội vàng ngẩng đầu: “Phụ thân, con... con... Ô... mẫu hậu, mẫu hậu!” Hóa ra người này giờ xoa đầu mình là mẫu hậu vốn đang bệnh.

Kỳ luôn tin tưởng Lận sẽ làm theo di nguyện mà đem Y Phong xuất cung. Vậy còn đứa trẻ này... đứa trẻ này là...

“Con tên là gì?” Kỳ hỏi.

“Tề Ngâm Phong... Lận phụ thân lại nói Phong nhi tên Lận Ngâm Phong.” Phong nhi không biết... Nhưng tất cả đều bảo con là Ngâm Phong!” Ngâm Phong lại bổ sung.

Ngâm Phong... trưởng thành như thế... Y Phong của ta cũng đã lớn như thế sao?

Không, hẳn là lớn hơn, Y Phong so với Ngâm Phong lớn hơn một tuổi...

“Không đau... Đừng khóc... nam nhi không được khóc.” Thanh âm tinh tế.

“Ân, Phong nhi là nam tử hán, Phong nhi không khóc.” Ngâm Phong lắc lắc đầu, cười xán lạn.

“Mẫu hậu, người khỏi bệnh rồi sao? Phong nhi đi gọi phụ thân được không?”

Ngâm Phong xoay người, thật thẹn quá đi, đang khóc mà lại bị mẫu hậu nhìn thấy. Đáng ghét, người ta muốn mẫu hậu xem bộ dáng đẹp trai lúc chính mình đánh quyền cơ.

“Không thể!” Kỳ muốn hô to, tiếc rằng thân thể suy yếu vẫn chỉ phát ra âm thanh êm ái. Vài ngày trước, hắn mơ mơ hồ hồ có ý thức. Những gì đứa trẻ này nói, hắn nghe rất rõ, thân phận của đứa trẻ này hắn cũng đã hiểu. Do không muốn đối mặt với Tề Thị Vân cùng Lận, hắn vẫn cố ý không muốn mở mắt, để cho tính mạng cứ như thế mà tiêu hao dần. Nhưng dù cho mình chán ghét đứa nhỏ này như thế nào, cuối cùng vẫn... thật đau lòng... vẫn là cốt nhục huyết mạch tương liên. Sinh mệnh không được hoan nghênh... cũng đã lớn đến thế này. Nhưng lại khiến cho người khác thật đau lòng....

Chỉ cần nghĩ lại là hài tử... hài tử của mình khóc, Kỳ liền không chịu đựng được. Cho nên, chưa kịp suy nghĩ gì, tay hắn đã vô thức đặt lên đầu đứa nhỏ.

“Vì sao? Mẫu hậu, phụ thân bọn họ cũng nhớ người!” Ngâm Phong khó hiểu. Vì có gì mẫu hậu lại không cho đi gọi phụ thân.

“Mẫu hậu bệnh rất kì quái, nếu như thấy người nào ngoại trừ con, sẽ lần nữa ngã bệnh. Đợi lúc mẫu hậu hoàn toàn khỏe lên mới có thể thấy những người khác.” Kỳ bối rối bịa lí do.

May mắn Ngâm Phong chỉ là tiểu hài tử. Vậy nên, nó dễ dàng tin lời Kỳ nói.

“Ra vậy, lúc nào thì mẫu hậu mới có thể khỏe lại?” Ngâm Phong chớp mắt, nó thực sự muốn báo cho các phụ thân biết. Có mấy kẻ đáng ghét luôn len lén nói nó là đứa trẻ không có mẹ. Bọn họ tưởng nó không nghe thấy ư, Phong nhi là đứa trẻ thông minh như thế, đương nhiên cái gì mà chả biết. Hiện tại thực muốn nói cho bọn họ biết Phong nhi rất cuộc cũng có mẫu hậu rồi.

“Chờ ta... Ừm... chờ lúc mẫu hậu nói có thể thì mới nói.”

“Ngần vịn lần không thể nói ra. Nếu không, mẫu hậu liền không bao giờ khỏe lại được. Hơn nữa lúc cha con tới, mẫu hậu cũng sẽ thiếp đi. Lúc đó con cũng không thể nói ra mẫu hậu tỉnh lại. Nếu nói ra rồi, mẫu hậu sẽ biến mất đó.” Kỳ cẩn thận lừa.

“Ân, Phong nhi không nói, chúng ta ngoắc tay.” Nói ra, Phong nhi sẽ không có mẫu hậu nữa... Không nói, Phong nhi tuyệt đối không nói.

Vươn tay, bàn tay mềm mềm cùng chính mình cầm lấy, bàn tay nhỏ bé.

Vui quá! Vui quá! Phong nhi cùng mẫu hậu ngoắc tay rồi.

## 36. Quyển 2 - Chương 36

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko

“Phong nhi, đem chén nước bưng đến cho mẫu hậu được không?” Kỳ vừa nói ra liền một trận đổ mồ hôi. Không chỉ vì cái chữ ‘mẫu hậu’ kia, mà còn vì chính mình suy yếu mà phải nhờ hài tử đích thân mang nước tới. Nhưng trong bụng đối quá cảm giác thật sự khó chịu. Mấy năm mê man cũng không có nhiều thống khổ. Nhưng tới vài ngày nay, hần lo lắng trong lúc bọn họ có mặt ở đây bụng sẽ phát ra tiếng “ùng ục”.

“Ân, Phong nhi lập tức đi.” Hài tử không có khả năng biết ý nghĩ của Kỳ. Nó đơn thuần chỉ cần chuyện mẫu hậu muốn nó làm, làm cái gì nó cũng nguyện ý.

Ngay lúc Ngâm Phong sắp ra đến cửa...

“Chậm đã... Phong nhi, nhớ kỹ không nên nói là đem nước cho mẫu hậu.”

“Phong nhi biết. ” Ngâm Phong đang đưa tay áo, chạy ra bên ngoài.

Nơi này đã lâu không người ở, chắc hẳn không có khả năng có nước. Không còn cách nào khác là bảo Ngâm Phong đi ra bên ngoài lấy nước.

Mỗi phút chờ đợi đều là giày vò. Khổ sở do đói, trong miệng cháy bỏng khô khát. Sợ nhất là sốt ruột lo lắng bị Tề Thị Vân cùng Lận phát hiện. Cho dù biết không thể giấu giếm cả đời, chỉ là bây giờ hần thật sự không có cách hiểu rõ suy nghĩ của chính mình. Thời gian vốn là liều thuốc trị thương tốt nhất. Hần thực không biết phải đối mặt làm sao với bọn họ khi tỉnh lại.

“Mẫu hậu, mẫu hậu... Con đã về. ” Ngâm Phong thở hổn hển bưng theo cốc nước lớn chạy lại bên người Kỳ.

Ngâm Phong bưng cái chén thật to đem nước cho Kỳ ở trên giường. Kỳ khó khăn cầm lấy chén nước uống. Nước chỉ là thứ nước bình thường, uống trong miệng Kỳ lại là thứ ngọt hơn bất kỳ mỹ vị nào. Yết hầu trở nên trôi chảy, cảm giác đói cũng đã thuyên giảm đi phần nào.

“Phong nhi sau này cũng không thể như lúc này lớn tiếng gọi ta, biết không? Sẽ bị người khác nghe thấy. Sau này muốn cùng ta nói chuyện phải nhỏ tiếng, được chứ?” Xấu hổ làm Kỳ quyết định bỏ đi tự xưng ‘mẫu hậu’. Thật sự quá xấu hổ. Nhưng chung quy là không thể làm cho Phong nhi gọi chính mình là ‘phụ thân’. Đứa nhỏ này thực rất muốn một mẫu hậu.

“Mẫu hậu, người uống nữa không? Phong nhi đi bưng tiếp cho người.” Ngâm Phong nhìn cái chén trống không, hồi hần chăm sóc.

“Không cần, Phong nhi thực ngoan.” Bàn tay vô lực an ủi sờ sờ đầu Ngâm Phong. Mà Ngâm Phong tựa hồ rất thích được Kỳ vuốt ve, cười cười nhún hai tròng mắt.

Thân thể trở nên héo rút, ăn cơm cũng không nổi, uống một chén nước đã là cực hạn trước mắt rồi.

Lúc này, Kỳ đột nhiên nghe thấy tiếng động...

“Phong nhi, ta muốn nghỉ ngơi, con ngàn vạn lần phải nhớ lời ta nói.” Nói xong, Kỳ lập tức nằm lên giường, như bình thường lắng lặng mà ngủ.

Thân thể yên tĩnh phi thường nhạy cảm. Bởi vậy hiện tại mới có thể nhanh chóng phản ứng.

“Phong nhi, con lại không ngoan rồi. Ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không cho trốn tới nơi này. Phụ vương con biết lại phạt bây giờ.”

Người tới là Lận.

“Lận phụ thân chắc chắn sẽ không nói cho phụ vương đâu. Lận phụ thân không muốn Phong nhi bị phạt, đúng không phụ thân? ” Nhào tới bên người Lận, Ngâm Phong bày ra bộ đáng lén lút đáng yêu.

“Nghịch ngợm!” Lận khê quát, nhưng lại bật cười.

“Phong nhi không có nghịch ngợm. Phong nhi là bảo bối ngoan ngoãn. ” Nói rồi liền kéo kéo tay áo Lận.

“Thôi được rồi... Phụ vương con lát sẽ tìm con, cùng ta trở về thôi, được chứ?”

“Dạ.”

“Đây là cái gì?” Lận đi tới bên cạnh Kỳ. Kỳ cảm thấy khí tức của Lận đã phi thường gần.

Chén nước còn ở trên giường, Kỳ thầm kêu...

“À, cái kia a... Phong nhi lúc khát nước, mang theo chén nước tới nơi này. Phụ thân không nên la Phong nhi.” Ngâm Phong lè lưỡi xem như xin lỗi.

Tâm Kỳ treo lên bỗng dưng hạ xuống, đứa nhỏ này thật sự rất thông minh.

“Hồ đồ.” Lận tức giận giáo huấn, thấy vẻ mặt ủy khuất của Phong nhi, lại nhuệ xuống: “Sau này không cho thứ gì linh tinh tới nơi này, vạn nhất tổn thương đến mẫu hậu con thì sao?”

“Dạ, Phong nhi hiểu được.”

Dù cho bị Lận phụ thân ôn nhu mắng... Nhưng không sao... Vì mẫu hậu mới là trọng yếu.

Lầm bầm, Phong nhi là đứa trẻ ngoan nghe lời mẫu hậu.

Lận hôn lên trán Kỳ, kéo theo cánh tay nhỏ bé của Ngâm Phong đi ra ngoài. Mặc dù Ngâm Phong rất muốn ở lại đợi mẫu hậu tỉnh lại để nói chuyện. Nhưng để mẫu hậu có thể vĩnh viễn ở bên cạnh mình, nó ngoan ngoãn cho Lận kéo về.

## 37. Quyển 2 - Chương 37

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko

Lúc nghe không được tiếng bước chân rời đi của bọn họ, Kỳ mới dám mở mắt ra.

Tâm tình hần lúc này rất phức tạp, là lo lắng, là sợ hãi... hay là cái gì...

Đầu ngón tay sờ lên nơi mới vừa bị Lận hôn qua. Mới vừa chạm đến như là bị phồng tay, liền buông ra.

Kỳ chậm rãi, khó khăn cử động cơ thể. Không biết qua bao lâu, hai chân Kỳ cuối cùng cũng có thể di động một chút rồi. Tuy chỉ là cử động đơn giản nhưng cũng làm cho Kỳ phi thường cao hứng.

Màn đêm buông xuống, Kỳ một mình nằm ngẩn người nhìn ra đêm tối ngoài phòng. Ngọn đèn của cung điện dĩ nhiên không truyền tới đây. Xem ra, nơi này quả thật bị phong bế rất lâu.

Hai mắt quen thuộc bóng tối mượn ánh trăng vẫn có thể thấy rõ ràng như cũ. Phòng mặc dù bị đóng nhưng vô luận là cửa sổ hay đồ vật vẫn không có một hạt bụi. Xem ra nơi đây thường xuyên được quét dọn.

Nhìn không gian yên tĩnh, tâm tình phức tạp cũng dần dần bình tĩnh lại.

Kỳ cố gắng khôi phục thân thể, trải qua vận động vài lần, đã sớm mệt mỏi vô lực, chỉ là gơ lên, gập lại đơn giản mà thôi... Bây giờ hồi tưởng lại, chính mình có thể gơ tay an ủi thân thể nho nhỏ như vậy, quả thực là khó tin.

Chậm rãi mở mắt, Kỳ cảm giác nên sớm nghỉ ngơi để cơ thể được phục hồi. Sáng ngày mai có thể thêm cố gắng rèn luyện thân thể, còn nghĩ biện pháp tìm chút thức ăn.

“Kỳ à... ta tới thăm ngươi đây.”

Người còn chưa tới cửa, Kỳ thậm chí còn chưa nghe thấy tiếng bước chân của hắn đã bị tiếng gọi làm cho giật mình. Ngay tức khắc đem chăn mền chỉnh sửa lại hình dạng như cũ, nín thở, hô hấp giống như trước kia...

Vừa chuẩn bị xong, cửa gỗ đã bị Tề Thị Vân đẩy mạnh ra.

Cảm thấy hắn đang đi tới bên người mình, rồi ngồi xuống. Thân thể của hắn đè lên chăn mền bên giường, khoảng cách rất gần, Kỳ khó tránh khỏi bối rối. Liệu có bị lộ chân tướng hay không?

Còn chưa kịp ngẫm nghĩ, hô hấp nóng rực đã áp vào cổ, môi mang theo chút khí ẩm ướt dán tại lỗ tai. Dường như, Kỳ còn ngửi thấy mùi rượu, là uống không ít rượu.

“Thật là khó chịu... khó chịu...” Tề Thị Vân nằm rạp xuống người Kỳ, không biết có phải hay không là do uống rượu, miệng vẫn lẩm bẩm “khó chịu”.

Khoảng cách gần như thế, Kỳ càng thêm sợ hãi bị phát hiện, cũng không dám thở mạnh.

“Làm sao? Ta phải làm sao đây?... Người vì cái gì không tỉnh. Vì cái gì.” Tề Thị Vân kích động nắm lấy hai vai Kỳ.

Lực đạo mạnh mẽ làm cho Kỳ muốn rên lên. Bị Tề Thị Vân nắm cả người lắc lư... Kỳ vẫn phải biểu hiện bộ dáng không có gì.

Tề Thị Vân tâm tình không ổn định liền đem Kỳ ôm chặt vào trong lòng...

Ngay lúc Kỳ đang suy nghĩ không biết hắn sẽ làm gì, Tề Thị Vân lại làm cho Kỳ khiếp sợ đến mức hận không thể ngắt đi. Hắn cứ nhiên... bắt đầu cởi áo ngoài vốn không chỉnh tề của Kỳ ra. (Ya!!!!!!Tên kia... người ta trên danh nghĩa là đang hôn mê đấy >\_<)

Sẽ không, hắn sẽ không muốn... đối với chính mình hôn mê... Kỳ vì ý nghĩ tưởng tượng của chính mình mà nóng lên.

## 38. Quyển 2 - Chương 38

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko

Người đến tột cùng muốn làm cái gì? Kỳ rất muốn hô lên như vậy.

Không nên ngăn cản hắn. Bị hắn biết ta đã tỉnh dậy thì làm sao? Nội tâm Kỳ đấu tranh dữ dội...

Chờ Kỳ hồi phục tinh thần lại, quần áo đã bị lột ra rồi, áo lót cũng là sơ sài rộng rãi khoác ở trên người.

Khẽ cắn môi, đem tâm cắt ngang, Kỳ quyết định nhìn. Dù sao... dù sao cũng không phải không từng làm... Ý nghĩ như vậy làm cho Kỳ có chút đỏ mặt.

Đầu lưỡi ẩm áp liếm trong ngực Kỳ, tiếp xúc ôn nhu... Tề Thị Vân cũng có lúc ôn nhu như vậy sao...

Nếu như không có cảm giác giày vò...

Môi cuối cùng cũng xuyên qua ngực yếu ớt tới song châu của Kỳ, cẩn thận liếm mấy lần liền ngậm cả vào.

Tề Thị Vân ôn nhu cọ xát vào cổ Kỳ, hai tay cũng trở nên cấp bách, bắt đầu hơi thô bạo xoa nắn. Tiết tấu vuốt ve bắt đầu nhanh lên.

Thân thể gầy yếu của Kỳ vốn không nhảy cảm lắm. Nhưng trải qua thời gian dài đùa giỡn, dần dần cũng có cảm giác. Thân thể bắt đầu tham lam đuổi theo khoái cảm.

“...” Tề Thị Vân lại mạnh mẽ lùi về. “... Không thể làm như thế... Nhưng mà... rất muốn...” Vui đùa vào cả vai Kỳ, để mặc đầu Kỳ dựa vào sau lưng mình. “... Rất muốn...”

Sau khi nói mấy câu, Tề Thị Vân cuối cùng là bại dưới dục vọng, kéo quần áo của chính mình ra.

Thân thể xích lửa cường kiện, cùng thân thể bên dưới gầy yếu đến mức gầy trơ xương mảnh liệt đối lập. Kỳ không rõ giờ phút này hần sao có thể nảy sinh dục vọng với mình.

Tề Thị Vân nhiệt tình hạ thấp thân thể che phủ Kỳ, mang theo nhiệt độ cơ thể gắt gao vây trụ Kỳ. Nhưng lại quan tâm không đem sức năng đặt trên người Kỳ. Thân thể Kỳ bây giờ vốn là không cách nào chống đỡ sức nặng của Tề Thị Vân.

Mượn thân thể cọ xát, Tề Thị Vân rất nhanh người đầy mồ hôi. Kỳ cảm nhận rõ ràng thân thể dán vào chính mình trơn tuột trở nên niêm mị ướt át.

Không lâu sau, Tề Thị Vân đem Kỳ trở lại, lấy tay nâng thân thể Kỳ lên, làm cho bắp đùi Kỳ khép chặt. Đem lửa nóng dục vọng đối diện bắp đùi Kỳ ma sát qua lại. Kỳ nghe được thanh âm trầm thấp bên người vang lên, cảm giác được trên mặt một trận nóng lên, trống ngực đập nhanh, nhưng lại phải cố gắng nhẫn nại

Cho đến khi Tề Thị Vân ở trên đùi mình phát tiết, hần mới âm thầm thở ra.

May mắn duy nhất là thân thể chính mình còn chưa hoàn toàn khôi phục. Mới có thể làm cho dục vọng của chính mình không có đối với vuốt ve của Tề Thị Vân mà sinh ra phản ứng. Đây cũng xem như là được phúc trong họa đi.

“Xin lỗi... xin... lỗi.” Lúc này, Tề Thị Vân mơ mơ màng màng cuối cùng cũng tỉnh rượu. Nhận ra mình trong lúc say rượu cứ nhiên làm loại chuyện này với Kỳ... không kìm được cảm giác xấu hổ... Vội vàng kéo xuống áo ngoài, giúp Kỳ lau đi bạch trọc dính bẩn ở bắp đùi.

Lúc này, Kỳ cuối cùng lại nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng. Liệu đây có phải là lần đầu tiên hần đối với mình làm loại sự tình này?... Cho dù, chuyện này là do hần uống rượu nên mới gây ra... Nhưng... Như vậy cũng không có thể khẳng định rằng lần này là lần đầu tiên hần say rượu trong năm năm. Kỳ lại một lần nữa vì ý niệm trong đầu mình mà đỏ mặt. Đương nhiên, Tề Thị Vân trong bóng tối không có khả năng phát hiện được.

## 39. Quyển 2 - Chương 39

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko

Chờ Tề Thị Vân lau dọn hết, Kỳ cảm giác mặt mình cũng muốn sôi bùng lên.

Tề Thị Vân sau khi mặc quần áo cho cả hai, đem Kỳ cẩn thận an trí. Lại bắt đầu thì thào tự nói. Chung quy cũng chỉ có nhớ người, sao người vẫn chưa tỉnh, từ ngữ cứ như vậy tuôn ra, không đầu không đuôi.

Chờ Tề Thị Vân rời đi, Kỳ cảm giác đã là nửa đêm rồi. Nhưng ít nhất, mọi căng thẳng của hần cũng đã tạm thời qua đi.

Cảm giác được Tề Thị Vân chăm sóc khiến Kỳ cảm thấy giầy vò. Hần liền một đêm không ngủ.

Lúc Kỳ mệt mỏi muốn nghỉ ngơi thì trời đã bắt đầu sáng. Nhưng không sao, với Kỳ ngủ sâu vốn là việc rất bình thường.

Kỳ chậm rãi nhắm mắt lại lần nữa, chờ đợi tối tăm lại kéo đến...

“Mẫu hậu... Mẫu hậu... Mẫu hậu tỉnh lại đi...” Tiếng nói thanh thúy của tiểu hài tử ở bên tai Kỳ dồn dập vang lên.

Kỳ có chút mệt mỏi vội vàng mở mắt: “Xảy ra chuyện gì? Phong nhi?”

Vừa nói xong, Ngâm Phong lập tức nhào vào lòng Kỳ. Nhưng do Kỳ đang ngủ ở trên giường, cho nên Ngâm Phong thành ra đang bò trên người hắn.

“Mẫu hậu... Phong nhi thấy mẫu hậu như trước nằm im... Tưởng rằng mẫu hậu lại ngã bệnh... Mẫu hậu... Phong nhi không phải cố ý làm ồn mẫu hậu!” Thanh âm ngon ngọt làm nũng giải thích...

Cho dù bất cứ ai thấy hài tử đáng yêu như vậy cũng không thể tức giận nổi, huống chi Kỳ vốn không định trách tội nó.

“Ta không có tức giận... Đứng lên đi, Phong nhi!” Mặc dù chỉ là một tiểu hài tử, nhưng hiện tại sức nặng của nó cũng là quá sức đối với Kỳ.

“Àn...” Thật tốt quá! Mẫu hậu không tức giận. Ngâm Phong vội vàng từ trên người Kỳ bò xuống.

Ngâm Phong vừa leo xuống đất, Kỳ nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Nhưng lại không dám biểu hiện ra mặt, sợ tổn thương đến Ngâm Phong nhỏ tuổi.

“Cho người, mẫu hậu!” Ngâm Phong lấy trong bảo khối trước ngực ra một cái bọc nhỏ: “Đây là phù dung bát trân cao mà Phong nhi thích nhất! Mọi người đều nói đây là dược thiện, rất tốt cho cơ thể!... Phong nhi rất thích ăn, ăn ngon lắm... Bởi vậy nên Phong nhi liền lấy đến đây cho mẫu hậu!” Ngày nào Phong nhi cũng ăn nên rất khỏe mạnh. Mẫu hậu đang bệnh... phải mang đến cho mẫu hậu bồi dưỡng sức khỏe... Nhưng... thực sự rất là ngon...

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngâm Phong biến hóa nhanh chóng, Kỳ không khỏi dở khóc dở cười. Tâm tình trẻ con thật dễ đoán, vẻ mặt thèm đến chảy nước miếng lại cố nén đưa điểm tâm cho Kỳ của Ngâm Phong thực sự... rất... đáng yêu...

“Không cần đâu, Phong nhi ăn đi.” Kỳ sao có thể tranh đồ ăn với con mình được.

“Không, không, không!” Ngâm Phong lắc đầu: “Phong nhi không ăn, mẫu hậu ăn đi!”

“... Không phải rất thích ăn sao? Phong nhi cứ ăn đi!”

“Không... Mẫu hậu phải ăn, như thế mới sớm khỏe lại để cùng Phong nhi chơi đùa. Còn có các phụ thân cũng rất mong người!” Chờ mẫu hậu khỏe lại, Phong nhi lại ăn. Nuốt nuốt nước miếng, Ngâm Phong cảm thấy mình rất thông minh.

“...” Yên lặng nhìn Ngâm phong đặt điểm tâm lên giường, Kỳ không có cách nào để nói với nó rằng cho dù khi mình khỏe lại cũng không thể chơi với nó. Nó thích ăn như vậy mà lại mang đến cho mình, nhưng chính mình lại không thể nào nuốt nổi.

Nếu như muốn ở cùng Ngâm Phong, phải cùng Tề Thị Vân và Lận dây dưa không rõ. Nếu như rời bỏ Ngâm Phong... Vì cái gì... bọn họ lại muốn cho mình gặp lại Ngâm Phong...

Kỳ nhắm mắt, không muốn mở ra. Hắn sợ mở mắt ra, Ngâm Phong sẽ phát hiện hơi nước trong mắt mình... thấy chính mình thật yếu đuối...

“Mẫu hậu? Xảy ra chuyện gì vậy?... Người cùng Phong nhi nói chuyện đi...” Thấy Kỳ này giờ không nói gì, Ngâm Phong có chút lo lắng. Không phải bởi vì mình tham ăn mà mẫu hậu tức giận chứ! Nghĩ thế nó liền cẩn thận hỏi thăm.

Cảm thấy giọng Ngâm Phong khẩn trương, Kỳ vội vàng hít sâu, áp chế tâm tình của chính mình, chờ khôi phục bình tĩnh, mở miệng cười: “Không có, ta chỉ là đang suy nghĩ một chuyện, Phong nhi đừng lo lắng!”

## 40. Quyển 2 - Chương 40

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko

Ngâm Phong kiên trì, Kỳ không còn cách nào khác mà nhận lấy. Ít nhất hiện tại việc kiếm thức ăn cũng không cần phải lo lắng.

Những lúc đói, Kỳ cũng có thể xuống giường hoạt động, nhờ bóng đêm che giấu, đi xuyên qua hành lang hẻo lánh, tới nơi nô tỳ quét dọn tìm được một chút thức ăn dư thừa còn lại trong bếp. Mặc dù không được bao nhiêu nhưng cơ bản là đủ rồi.

Kỳ thật không ngờ, đứa nhỏ Ngâm Phong này lại có thể giữ bí mật đã được hơn một tháng.

Hiện tại Kỳ đã có thể hoạt động bình thường. Nhưng điều này cũng khiến cho Ngâm Phong vô cùng thắc mắc, nó liên tục hỏi: “Mẫu hậu khỏi bệnh rồi phải không ạ.” Mà Kỳ thì vẫn cố gắng trì hoãn cho có lệ.

...

“Phong nhi, con gần đây rất là nghịch ngợm!”

Ở trữ cung của Ngâm Phong, Lận đang răn dạy nó. Gần đây Ngâm Phong không biết tại sao luôn chạy trốn ra ngoài. Chính mình cùng Vân lại không thể để ý nó, bọn hạ nhân càng không ngăn cản được Ngâm Phong. Chỉ cần không lưu ý một chút là nó chuồn mất rồi. Mặc dù Ngâm Phong đi nơi nào bọn họ liền rất nhanh biết tường tận, nhưng... Lận chung quy vẫn cảm giác có chỗ nào đó không đúng... Ngâm Phong gần đây thực sự trông rất vui vẻ...

“Lận phụ thân, Phong nhi chỉ là nhớ mẫu hậu, muốn ở bên mẫu hậu thật nhiều!” Ngâm Phong chớp chớp hai mắt to: “Phụ thân sẽ không trách cứ Phong nhi chứ!”

“... Phụ vương gần đây quốc sự bận rộn nên không có thời gian quản con. Nếu như để phụ vương con biết thì không tránh khỏi bị phạt đâu!” Lận bắt đầu dỗi.

“Phụ thân sẽ không đem chuyện này nói với phụ vương đâu...Phải không phụ thân.” Ngâm Phong một chút cũng không sợ.

“Tự hôm nay đã viết xong chưa?” Lận cố nghiêm mặt hỏi.

“Con đã viết xong hết rồi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngâm Phong lộ rõ vẻ chán ghét.

“Vậy đọc cho Lận phụ thân nghe!” Lận ngồi ở trên ghế, đem Ngâm Phong ôm lên trên đùi.

“...” Ngâm Phong chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Đọc xong hết phụ thân sẽ cho phép con đi thăm mẫu hậu!” Lận dụ dỗ.

“Vâng, vâng! ... Phong nhi lập tức đọc!” Ngâm Phong lập tức trở nên vui mừng.

Chờ đọc hết đã gần buổi trưa. Ngâm Phong không thể làm gì khác hơn là ăn hết đồ ăn rồi đi thăm Kỳ.

Ngâm Phong nhai ngấu nghiến, dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết cơm trưa. Liền sau đó lập tức chạy đến chỗ Kỳ.

Lận sau khi giúp Ngâm Phong học xong, liền tìm Tề Thị Vân thương thảo một chút quốc sự. Khi hắn quay trở lại thì được bẩm báo là Ngâm Phong không biết đã đi đâu.

“Đứa nhỏ này...” Lận biết hẳn chắc hẳn nó đã đến Trữ Di cung của Kỳ rồi.

Không ngoài dự kiến, còn chưa đến gần, đã thấy thị vệ của Ngâm Phong đứng ở trước cửa của Trữ di cung. Ngoại nhân vốn không được tiến vào nơi này!

Lận xuất hiện ở chỗ này, thị vệ của Ngâm Phong cũng rất kinh ngạc. Bởi vì một tháng nay, ban ngày rất ít thấy Lận vương một mình tới nơi này, phần lớn đều là cùng Ngâm Phong vương tử đến.

Đang chuẩn bị hướng Lận hành lễ, lại bị Lận phát tay ngăn lại.

Lận nghĩ nhất định phải giáo huấn cho Ngâm Phong một trận. Mặc dù chính mình đã đồng ý cho nó có thể đến đây, nhưng nó như vậy không phải là đã quá tích cực sao.

Khi đến gần, chỉ nghe loáng thoáng thanh âm của Ngâm Phong...

“Mẫu hậu, mẫu hậu... Phong nhi đọc có được hay không?” Thanh âm cao ngạo có vẻ vui mừng.

Đứa nhỏ này... sao ở chỗ này, một mình có thể hăng say như thế...

“Ân... Tốt lắm...” Thanh âm trầm thấp.

‘Bịch’ một tiếng, công văn chưa kịp mở ra của Lận cầm trên tay rơi xuống mặt đất, tâm như bị đánh phải.

Trong phòng, Kỳ mặt xám ngoét... Bên ngoài có người!

## 41. Quyển 2 - Chương 41

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko

Lận không thể tin được lỗi tai của mình, thanh âm quen thuộc như vậy... đến tột cùng là ảo giác hay là...

Lận vọt vào trong phòng, không thể chờ đợi được mà muốn xác định suy đoán của chính mình...

Kỳ kinh hoàng lúng túng, phòng này căn bản không có chỗ trốn.

Lận đẩy cửa ra, trông thấy chính là vẻ mặt hoảng hốt của Kỳ.

Trông thấy vẻ mặt vừa khiếp sợ lại vừa cao hứng của Lận, mặt Kỳ trắng bệch, cả người cứng ngắc... như con ếch xanh rơi vào tầm mắt của rắn, Kỳ không cách nào nhúc nhích để mặc cho Lận kích động kéo mình qua ghì chặt trong lòng.

Sau khi mạnh mẽ ôm lấy, Lận nhiệt tình ngậm lấy đôi môi Kỳ. Hắn bắt chập Ngâm Phong ở chỗ này, thất thố hôn môi kịch liệt. Kỳ không có phản kháng... bởi vì căn bản hắn còn chưa kịp phản ứng...

Lận chợt nghĩ tới Ngâm Phong đang bị hù dọa bởi động tác kịch liệt của mình, cuối cùng buông Kỳ ra.

“Thật tốt quá... ta chờ đợi thời khắc này đã lâu lắm rồi... lâu lắm rồi...”

Lận đã không cách nào áp chế tâm tình của chính mình, hắn dùng tay che hai mắt, nước nử không thành tiếng...

Kỳ nhìn Lận lấy tay che mặt nhưng vẫn đang rơi lệ, tâm tình trống rỗng. Thấy Lận khóc giống như tiểu hài tử, Kỳ chợt nhớ tới hắn là đệ đệ của mình. Tựa như quá khứ xa xôi chợt ùa về, bàn tay giờ ra trước mặt hắn, nhưng lại ngừng lại. Cuối cùng, chỉ lấy tay lau nước mắt ở trên hai gò má không bị che đi...

Lận trông thật thương tâm. Kỳ nhìn chăm chú chất lỏng trong suốt ở đầu ngón tay... Bị thương từ đáy lòng chợt dâng lên...

Ta cái gì cũng không có, ngay cả tôn nghiêm của ta cũng mất đi... Ngay lúc này, vì cái gì còn có thể thống khổ như thế đây... Chỉ là đôi mắt người khóc, ta đã đau lòng như thế... Ta đúng là một người mềm yếu như thế sao!...

Cúi đầu nhìn Ngâm Phong, cổ họng Kỳ bắt đầu nghẹn ngào... Mẫu hậu.. Kỳ cũng rất nhớ người... Người nhất định thất vọng về nhi thần... Người thường nói vận mệnh của chúng ta đều là đường thẳng, cho nên con mới lên làm quân vương. Người muốn con thay đổi vận mệnh của chính mình... Nhưng... xin lỗi... nếu con có sự kiên cường của người thì đã không thống khổ như vậy rồi... Con cuối cùng vẫn là dao động không chắc... Mẫu hậu kính yêu của con... Không, người hắn là thích con gọi ‘phụ thân’!

“Người sao lại gầy như vậy rồi... Ta lập tức gọi ngự y tới chẩn trị cho người!” Lận đã ngừng khóc nhìn về mặt gầy gò của Kỳ mà đau lòng...

“...” Kỳ không trả lời, dường như hắn không nghe thấy gì cả.

Lận thấy Kỳ không phản ứng, liền trực tiếp ôm hân lên. Phát hiện ra người trong lòng thật nhẹ, tâm bỗng nổi lên một trận co rút.

“Phong nhi, còn không đi! ” Gọi Ngâm Phong sững sờ, Lận gấp rút ôm theo Kỳ nhanh chóng rời đi.

Kề sát trong ngực Lận, Kỳ cảm thấy có phần ấm áp. Đáng tiếc... thật đáng tiếc... thứ vận mệnh này, cũng không dễ dàng đồng ý buông tha ai ...

Lận ôm Kỳ đưa tới chỗ ở của Ngâm Phong, đưa hân đặt xuống giường êm, nhanh chóng gọi ngự y!

“Thả ta đi đi!” Kỳ nhìn vào trưởng liêm hoa lệ, bình tĩnh nói.

Lận sững sờ, khóe miệng nhếch lên đau thương.

“Nếu như có kiếp sau, ta hy vọng chúng ta có phương pháp chính xác để gặp lại... Nếu như có kiếp sau, mà các người còn có thể tiếp tục yêu ta, hơn nữa học được cách yêu người... Ta sẽ để các người dạy ta phương pháp để yêu...”

Lời này rất quen... Kỳ từng nói qua vào lúc hân tưởng rằng mình sắp đến hoàng tuyền... Một lời nói an ủi... một lời hứa hư ảo...

“Người đã quên sao? Ca ca... lúc này đây, không có tổn thương... chỉ có yêu... Xin người tin tưởng ta...” Lận kiên định.

## 42. Quyển 2 - Chương 42

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko

Kỳ nắm chặt tay... Yêu... Cái gì là yêu... Ta từng trao tình yêu của mình cho Liễu nhi... Cũng vì thế ta đã phải trả một cái giá rất đắt rồi.

“Người nói yêu... Yêu chẳng phải là hạnh phúc sao?... Làm cho nhau thống khổ còn có thể tính là yêu sao... Hãy giải thoát cho chúng ta... Không nên vây khốn ta một lần nữa, cũng hãy buông tha chính mình đi...” Kỳ ngẩng đầu nhìn Lận.

“Không phải!” Lận hô lớn, nắm tay Kỳ kích động nói: “Sẽ không đâu... Chúng ta có thể làm lại...”

“... Thả người, chúng ta sẽ chết!” Lận tuyệt vọng khản thiết.

Nhìn Lận kiên định, Kỳ biết chính mình không thể thuyết phục được hân: “Ta không nên tỉnh thật sao? Năm năm trước, ta nên chết thật sao?”

Quả nhiên, chết mới là giải thoát thật sự? Nếu như ta chết rồi, các người có thể hết hy vọng chứ?

“Xin người không nên nói tàn nhẫn như thế! Chúng ta vốn là chờ đợi người tỉnh lại! Chúng ta cũng đã hối hận rất nhiều vì đã thương tổn người!”

“Trên đời nhiều nam nữ như thế, vì cái gì chỉ lại chọn ta...” Kỳ mệt mỏi.

“Trên đời nhiều nam nữ như thế, chúng ta chỉ có thể chọn người!” Lận cất lời hân.

“Thời gian năm năm, người chắc chắn các người chưa từng quên ta?”

“Trong năm năm, chúng ta không lúc nào không nhớ người.” Lận nắm lấy tay Kỳ vuốt ve.

“... Năm năm không đủ thì mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm... các người rồi sẽ quên ta thôi! Thời gian sẽ xóa mờ tất cả... Hà tất phải thống khổ thương tổn cả đời như vậy!” Kỳ cắn môi nói.

Lận cầm tay Kỳ đột nhiên nắm chặt: “Chúng ta cho tới bây giờ cũng không cảm thấy thống khổ... Chỉ cần được ở bên người ... Nếu như nói thống khổ... Trong năm năm người mê man như vậy, mới chính là thời khắc thống khổ nhất của chúng ta!”

Kỳ thở dài...

“Phong nhi rất đáng yêu...” Lận cười hỏi Kỳ.

“Àn...” Kỳ gật đầu. Ngâm Phong thật sự rất đáng yêu. Y Phong nếu như ở đây, Kỳ tin tưởng hẳn nhất định cũng rất đáng yêu.

“Hài tử của người và Liễu cơ gọi là Tổ Y Phong, con của chúng ta lại không có tên...” Lận vẻ mặt ai oán: “Cho nên, chúng ta gọi nó là Ngâm Phong!”

“Mộ vân trạc liễu tiểu ngâm phong... tên rất hay!” Kỳ nhắm mắt lại, không muốn nhìn vẻ mặt thương tâm của Lận.

“... Kỳ thật, chúng ta cũng không biết Ngâm Phong là của ai... Khoảng thời gian đó, chúng ta cả hai đều cùng người, cho nên...” Lận khó tránh ngưỡng chừng.

Kỳ bỗng nhiên đỏ mặt, khoảng thời gian đó... cơ hồ đều là ở trên giường...

“Không, đừng nhắc tới!” Kỳ tức giận gầm nhẹ.

Lận sững sốt, biết chính mình nói ra làm hấn mất hứng, vội vàng im miệng!

Trong lúc này, trong phòng vọt tới một dáng người hoang mang, ngày thường quân vương uy nghiêm, giờ phút này quần áo bừa bộn thở hổn hển...

“Vân, người đã đến!” Lận nhếch miệng.

Tề Thị Vân không trả lời, liền bình tĩnh nhìn Kỳ... Hấn sợ đây chỉ là giấc mộng... Bởi lẽ, cảnh này đã xuất hiện trong giấc mộng của hấn rất nhiều lần.

Một lát sau, mới đi đến bên người Kỳ, run rẩy vươn tay sờ lên mặt hấn.

## 43. Quyển 2 - Chương 43

Editor: Xiao Zi

Beta – reader: Kumiko

“Người thực sự tỉnh lại!” Tề Thị Vân thấp giọng nói.

“...” Kỳ không nói gì.

Đối với sự cự tuyệt của Kỳ, Tề Thị Vân không nói gì mà trực tiếp dùng hành động biểu hiện.

Tóc Kỳ bị hấn kéo lấy, miệng Kỳ bị in vào miệng Tề Thị Vân. Theo phản xạ Kỳ dự định phản kháng. Nhưng tóc đã bị người kia nắm lấy, không thể thoát ra được.

Vừa mới bắt đầu chỉ là chạm môi. Sau đó Tề Thị Vân dần dần không cam chịu, hung hăng kiêu mở môi Kỳ, đi vào bên trong dò xét thật sâu, cùng đầu lưỡi Kỳ dây dưa không dứt. Trong quá trình hôn môi không cách nào đóng môi lại, tân dịch thuận theo khoe miệng chảy xuống...

“Không nên... Đừng...” Kỳ cự tuyệt, hôn môi nhiệt tình đang dần đoạt đi hô hấp của hấn.

Tề Thị Vân coi như không nghe thấy tiếp tục đi dạo chơi trong miệng hấn, cảm thụ khí tức của Kỳ.

Thân thể suy yếu không chịu nổi hôn môi kích thích. Đến lúc Kỳ sắp té xỉu Lận liền ngăn Tề Thị Vân lại.

“Vân, thân thể Kỳ còn chưa tốt, người dừng tay đi.”

Tề Thị Vân không cam lòng trừng mắt nhìn Lận một cái. Nhưng thân thể gầy yếu của Kỳ là sự thật, ôm vào trong ngực cũng cảm nhận rõ đầu khớp xương lòi ra. Hắn lưu luyến hôn môi lần cuối một chút, lại ở trên cổ Kỳ hạ ấn ký rồi mới lưu luyến không rời buông ra.

Kỳ liền thở dốc, cuối cùng cũng có thể hô hấp rồi...

Người này... vẫn cứ kịch liệt như vậy... một chút cũng không thay đổi...

Tề Thị Vân mở miệng, tựa hồ muốn nói gì đó... Nhưng lúc này ngực y đã tới, sức khỏe của Kỳ quan trọng hơn. Cho nên, Tề Thị Vân cùng Lận lui sang một bên, để cho ngực y chữa trị.

Chờ chữa trị xong, Kỳ đã ngủ rồi...

Đem rèm buông xuống, Lận cùng Tề Thị Vân gọi ngực y sang một bên hỏi: “Tình hình sao rồi?”

“Hồi bộ hạ cùng Lận vương, người này nằm yên một chỗ đã năm năm, huyết hư chi chứng. Trước kia lại có bệnh nặng, nếu muốn khỏe mạnh lại, cần phải điều trị từ từ, không thể gấp rút. Hơn nữa cho dù y khỏe lại, thân thể cũng bị tổn hại rất lớn, từ nay về sau không được sơ suất dù một chút...” Thấy bộ hạ cùng Lận vương khẩn trương vì người này như thế, ngực y nơm nớp lo sợ mà trả lời.

“Người nghe cho kỹ mà lo liệu cho chu toàn. Được thì phải dùng loại tốt nhất. Nếu có gì bất trắc, hừ... liền cẩn thận cho ta!” Nằm áo ngực y đang quỳ dưới đất, Tề Thị Vân hạ giọng âm trầm uy hiếp.

“Dạ, dạ...” Ngực y hoảng hốt vội vàng gật đầu.

“Tốt lắm, lui ra đi!” Lận thấy ngực y đầu đầy mồ hôi muốn bất tỉnh, nhân từ kêu hắn lui ra ngoài.

Chờ ngực y rời đi khỏi tầm nhìn của Tề Thị Vân và Lận, Tề Thị Vân hỏi:

“Hôm nay không phải ngày đầu tiên?”

“Ân, Phong nhi hẳn đã sớm biết.”

Chỉ cần nhớ đến thái độ khác thường của Ngâm Phong lúc trước, không khó để đoán ra Kỳ đã sớm tỉnh lại... Nhưng hắn lại tuyệt nhiên không muốn bọn họ biết....

“Hắn còn chưa tha thứ cho chúng ta sao...” Tề Thị Vân nhăn mày.

“Ân, hẳn nói ta thả hắn đi...” Lận thở dài ...

“Không có khả năng!” Tề Thị Vân lớn tiếng cắt lời Lận: “Trừ bỏ nơi này, hắn ở đâu cũng không được... Cho dù chết, hắn cũng không thể thoát khỏi tay ta.” Tề Thị Vân nắm tay lại.

“... Chúng ta chẳng phải đã nói sẽ không tổn thương hắn nữa sao?”

“Điều kiện tiên quyết chính là vĩnh viễn không cho hắn rời đi... Không cho cự tuyệt chúng ta. Chẳng lẽ người muốn thả hắn?” Tề Thị Vân nghi ngờ nhìn Lận.

Lận cười: “Sao có thể. Chỉ là tạm thời không nên kích động đến Kỳ, thân thể của hắn rất yếu.”

## 44. Quyển 2 - Chương 44

Editor: Daniel

Beta – reader: Elisa

Tề Thị Vân không thể lý giải được vì sao Lận có thể bình tĩnh như vậy.

Như nhìn thấu được suy nghĩ của Tề Thị Vân, Lận chỉ thản nhiên cười.

“Người còn không hiểu sao? Ca ca đã thả không bay ra khỏi lồng sắt của chúng ta rồi”, Lận thấp giọng cười trù. “Hắn kì thực rất yêu Ngâm Phong. Hơn nữa, vừa rồi người gần gũi hắn, phản ứng của hắn so với năm năm trước không phải đã mềm hơn rất nhiều sao?”

“.....”

Nghe Lận nói xong, Tề Thị Vân kinh ngạc nhìn hắn: “Lận, người quả nhiên là kẻ nham hiểm nhất.....”

“Ta có thể coi đó là câu khen ngợi không?” Lận điềm tĩnh cười nói.

Tề Thị Vân nhìn hắn như thấy kẻ quái dị: “Lâu ngày không gặp Kỳ, nên giờ sượng quá hóa điên rồi hả?”

“Sao có thể thế được! Ta cũng không muốn đem ca ca tặng cho người đâu! Yên tâm đi, ta thật sự rất tốt!” Lận cười cười.

” Hừ!” Tề Thị Vân hừ lạnh.

“Không phải người từ Thư Phòng đến sao? Để cho một đại nhân vật như thế đợi lâu có tiện không?” Lận thiện ý nhắc nhở.

Quả thực, vừa nhận được tin tức Kỳ tỉnh lại khiến hắn vô cùng kinh hỉ, liền quẳng hết mọi việc mà lập tức chạy đi.

“Ta đi trước, nếu lát nữa Kỳ tỉnh lại mà ta chưa trở về, thì hãy phái người cho ta biết.” Không đợi Lận trả lời, Tề Thị Vân nói xong liền đi luôn.

Lận ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng hắn...

Ta có thể không lo lắng sao, chim không thể bay ra khỏi lồng, cuối cùng đều sẽ chết... Ta không hy vọng chúng ta sẽ thành cái lồng giam ca ca...

Phải làm thế nào người mới chấp nhận chúng ta đây... phải làm thế nào mới có thể giữ người ở lại bên chúng ta? Mặc dù người rất yêu Ngâm Phong, nhưng ta biết, Ngâm Phong là do chúng ta cưỡng bức người mà sinh ra, trong lòng người không thể nào không có khúc mắc..... Ngâm Phong như một cuộc cá cược, mong rằng có thể lưu lại người...

Nếu người không cho chúng ta cơ hội, chúng ta phải làm thế nào mới có thể cứu vãn đây.

Xoay người bước vào phòng trong, Lận quát lên:

“Phong nhi, con đã gặp Kỳ lúc nào?” Lận không thể trách Ngâm Phong không cho hắn biết, nhất định là Kỳ đã dặn dò Phong nhi.

“Kỳ là ai?” Ngâm Phong khó hiểu hỏi.

“Kỳ là tên của mẫu thân con, Tổ Kỳ, con đã nhớ kỹ chưa?” Lận đem tên của Kỳ dạy cho Ngâm Phong.

“Dạ, Phong nhi nhớ kỹ.”

“Vậy, mẫu thân con tỉnh lại từ lúc nào?” Lận kiên nhẫn hỏi.

“Cũng một thời gian rồi, lần trước Phong nhi bị ngã, đúng lúc mẫu hậu thức dậy.”

Một tiểu hài tử năm tuổi không thể nào nói rõ cụ thể thời gian được, Lận quyết định không hỏi nữa, căn cứ vào lời nói của Phong nhi, thì Kỳ ít nhất cũng đã tỉnh được hơn mười ngày...

Trong thư phòng.

Không yên lòng nên Tề Thị Vân chỉ dặn dò đơn giản mấy câu, rồi lập tức chạy trở về, sợ bỏ lỡ từng giây phút ở bên Kỳ, đúng vậy, nhân gian liệu có bao nhiêu cái năm năm để người ta phí hoài chứ?

Đến giờ dùng cơm tối, Kỳ vẫn còn ngủ, nên hai người đành phải đánh thức hắn dậy....

Các món ăn đều được chuẩn bị rất công phu, để cho Kỳ có thể bồi bổ thân thể xanh xao. Ngồi ở bên bàn, Tề Thị Vân cùng Lận gấp đồ ăn cho Kỳ, chẳng mấy chốc, cái bát đã đầy ắp đồ ăn, Kỳ không thể ăn nhiều, nên chỉ chọn ít thức ăn mềm mềm cho dễ tiêu.

Ngâm Phong ngồi bên cạnh, cười rất vui vẻ, cuối cùng, phụ vương, Lận phụ thân cùng mẫu thân đều đang ở bên nó!

## 45. Quyển 2 - Chương 45

Editor: Daniel

Beta – reader: Elisa

“Phong nhi cũng ăn đi.” Kỳ gấp đồ ăn cho Ngâm Phong.

Ngâm Phong ngoan ngoãn há to miệng. Niềm vui sướng khi có mẫu thân bên cạnh như bao đứa trẻ khác khiến nó không còn biếng ăn như trước nữa.

Cơm nước xong xuôi, Ngâm Phong vẫn còn muốn ở bên Kỳ lâu một chút cho thỏa niềm mong ước, cho lấp đầy những nhớ thương suốt năm năm qua. Nhưng Tề Thị Vân và Lận không cho phép, nên nó đành bĩu môi, chu ra cái miệng nhỏ xinh!

“Không chịu đâu! Rõ ràng đây là tấm cung của Phong nhi mà, tại sao không cho con ở lại.” Ngâm Phong nhỏ giọng phàn nàn.

Sau khi Ngâm Phong rời đi....

Kỳ ngồi tựa vào ghế, nhìn các thị nữ ra vào. Mọi thứ đã được thu dọn, chỉ còn lại ba người, căn phòng lâm vào trầm mặc, càng thêm tĩnh lặng.... (kính chiện gì nói đi, tui sợ zụ này lắm >”<)

Tề Thị Vân đột nhiên đứng dậy đi đến trước mặt Kỳ. Nhất thời ôm lấy, làm Kỳ không kịp phản ứng, mặt đỏ bừng bừng.

Lận chỉ lẳng lặng theo sau.

“Làm cái gì vậy? Buông ta ra! Tề Thị Vân.....” Kỳ cố gắng giãy giụa, phản kháng.

“Im lặng, đừng cử động!” Tề Thị Vân nói khẽ vào tai Kỳ, “Yên tâm. Chúng ta sẽ không làm gì tổn thương người đâu.”

Đương nhiên Kỳ không tin lời nói của hấn, vẫn nỗ lực giãy giụa... khổ nỗi, sức lực của hấn thì làm sao bằng Tề Thị Vân được.

Đi xuyên qua những hành lang dài đằng đẵng, hàng loạt đình đài lầu gác, Tề Thị Vân dừng chân trước một cung điện nguy nga tráng lệ dựa lưng vào núi.

Bước vào trong....

Đẹp thật, cư nhiên còn có nơi xinh đẹp như vậy, Kỳ bị cảnh đẹp trước mắt làm cho kinh ngạc. Trong hoàng cung lại có nơi đẹp như vậy sao, phong diệp tung bay, trắng sáng trên cao, sương mù phiêu lãng tản mát phủ lấy con suối nước nóng, bên cạnh dòng suối lót đá cuội mượt mà..... Quả là tiên cảnh chốn nhân gian nha

~~~“Đó là suối Ôn Tuyền, rất tốt cho cơ thể của người!” Tề Thị Vân đặt Kỳ xuống, cởi áo khoác để xuống trước mặt Kỳ.

Bản thân thì bước vào Ôn Tuyền, dạo chơi một lúc, Tề Thị Vân vốc một ít nước vào bàn tay đưa đến trước mặt Kỳ, “Xem này, nước rất ấm, ngâm mình sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái.”

Kỳ giặt mình, Ôn Tuyền thật sự rất lôi cuốn, bản thân cũng đã lâu không tắm rửa. Nhưng mà, có hai người bọn họ ở kế bên, thì hấn thà chịu dơ bẩn cũng không muốn để lộ thân thể trước mặt bọn họ, tuy rằng họ đã nhìn thấy hết từ lâu! (keke~~)

Thấy Kỳ do dự, Tề Thị Vân cùng Lận đều hiểu rõ ý của hần. Việc này đối với bọn họ cũng là sự thách thức rất lớn.... đã lâu không được chạm vào Kỳ, thật muốn nhìn hần tắm rửa....

“Chúng ta sẽ đến phía sau rừng cây, tuyệt đối không đến gần, người mau xuống ngâm đi.” Tề Thị Vân cố gắng đè nén dục vọng của chính mình, vừa nói vừa quay đầu bước thẳng về phía rừng, như là sợ sẽ thay đổi quyết định nếu cứ tiếp tục nhìn Kỳ như vậy.

“Ừm, ca ca hãy hưởng thụ cho tốt đi.” Lận nhìn “hành vi chạy nạn” của Tề Thị Vân liền cười nhẹ, chỉ có Kỳ mới có thể uy hiếp vị đế vương đầy quyền lực này mà thôi...

Cuối cùng cũng chịu thua sức hấp dẫn của Ôn Tuyền, sau khi Lận rời đi, Kỳ liền cởi quần áo, bước vào trong nước. Cảm giác thoải mái liền lan tỏa khắp toàn thân, thấm vào tận những góc ngách nhỏ nhất, nước nóng mới tuyệt làm sao...

Sau rừng cây.....

“Khó chịu lắm sao, người có thể nhẫn nại được hay không?” Lận giễu cợt.

Tề Thị Vân trừng mắt nhìn Lận, “Ít lời thôi, chẳng lẽ người không muốn?”

“Ta đương nhiên là muốn.” Lận thẳng thắn thành khẩn.

“Vậy ngâm miệng lại bớt nói nhảm đi!”

Tựa vào tảng đá ven bờ, Kỳ nhắm mắt hưởng thụ niềm hạnh phúc nho nhỏ. Ngâm một hồi lâu, Kỳ đứng dậy, nhưng lại quá nhanh, cơn hoa mắt ập đến khiến đầu óc hần choáng váng....

Trước mắt tối đen, xung quanh ẩm ướt làm hần trượt chân, cả người ngã sang một bên.

“Bịch.”

“Vừa rồi là tiếng gì vậy?” Tề Thị Vân lắng tai hướng về phía Ôn Tuyền chuyên chú nghe.....

“Là ca ca! Xảy ra chuyện gì rồi?!” Sắc mặt Lận đột biến.

Có lẽ Kỳ đã xảy ra chuyện, cả hai liền đẩy nhánh cây ra, vội vàng phóng về phía trước.

## 46. Quyển 2 - Chương 46

Editor: Daniel

Beta – reader: Elisa

Khi bọn hần chạy tới, đã thấy Kỳ bất động nổi lên mặt nước, cả hai vội vàng lao xuống ôm Kỳ lên bờ. Tuy vậy do uống phải ít nước nên Kỳ ho khan không ngừng...

Sau khi vỗ vài cái vào lưng giúp Kỳ thuận khí, bọn họ lại bị tấm lưng trần kia mê hoặc mà bắt đầu có những ý nghĩ kỳ quái! Bàn tay đặt trên lưng Kỳ bắt đầu di chuyển bậy bạ, Kỳ nhất thời vẫn còn sợ hãi, nên không chú ý đến bộ dạng mờ ám của bọn họ.

Đợi đến lúc tay của bọn họ lần ra trước ngực, Kỳ mới phát hiện ra, liền vội vàng cầm lấy quần áo khoác lên người....

Không đợi hần kéo lại vạt áo, tay đã bị Tề Thị Vân bắt lấy, thắt lưng cũng bị giữ chặt. Lận đem quần áo hần ném sang một bên, lẳng lặng đứng nhìn.

“Ta muốn ăn người.” Tề Thị Vân vừa nói vừa nhìn vào gương mặt thất thần của Kỳ.

Kỳ hướng ánh mắt van xin về phía Lận, nhưng Lận lại vờ như không thấy.

“Lận, người đã nói...” Nói là sẽ không giống như trước kia mà.... Kỳ nhắc nhở Lận.

“Ca ca, chẳng lẽ người không muốn sao? Người cũng đã năm năm không phát tiết rồi. Chúng ta chỉ là muốn giúp người thôi.” Lận cười vô tội, làm ra vẻ quan tâm. Tuy rằng không nghĩ sẽ tổn thương đến Kỳ, nhưng, nếu Kỳ cũng có ý.....

“Không, không.” Kỳ hoảng sợ la lên.

Mặc kệ Kỳ hô to, Tề Thị Vân đã cầm lấy phân thân đáng thương của Kỳ, kỹ thuật hoàn mỹ khiến cho thân thể Kỳ mềm nhũn, may mà có Tề Thị Vân đỡ phía sau. Dần dần hô hấp của Kỳ trở nên gấp gáp, khoái cảm lan tràn khắp cơ thể, phía dưới cũng đã có cảm giác mà đứng thẳng, run rẩy một hồi, động khẩu cảm thấy tê tê... Kỳ đỏ mặt, thân thể hần đã phản bội lại ý chí của hần, bởi giờ phút này, bộ phận giới nữ kia đã chảy ra dâm thủy.

“A... A...” Kỳ thở dốc.

“Thoải mái không? Ca ca?” Lận vẫn lạnh nhạt tiến đến, sờ vào động khẩu ướt át của Kỳ. Nhìn bộ dáng mê loạn của Kỳ, hạ thể của hần đã sớm khó chịu mà trở dậy, nhưng không được, nhất định phải để Kỳ tự yêu cầu mới được.

“A... Thoải mái quá... A...” Thân thể vốn đã quen bị xuyên qua, khiến Kỳ rất nhanh bị khoái cảm chi phối.

” Người có muốn không?” Lận như ác ma cám dỗ Kỳ.

“...A... Không... Không...” Hốc mắt Kỳ bắt đầu đỏ lên.

Lận từ từ rút tay ra khỏi mật huyết, làm Kỳ bất giác rên rỉ, Lận cũng không dễ dàng buông tha cho hần, mà là, khi thăm dò vào tiểu cục phía sau, ngón tay được bôi trơn bởi trọc dịch tiết ra phía trước, rất dễ dàng có thể tiến vào, Lận biết rõ nơi nhạy cảm nhất phía sau của Kỳ, phập mạnh một cái, Kỳ lập tức run rẩy, tính khí đang cương cứng càng thêm nóng rực, chỉ âu yếm thôi đã không đủ thỏa mãn được hần.

“Thật sự không muốn sao?” Lận hỏi lần thứ hai. “Nếu không muốn, chúng ta sẽ dừng lại nha.” Dứt lời, Lận liền đẩy Kỳ ra.

“Không... ta... muốn...” Thân thể nóng bừng như muốn bốc cháy, khiến Kỳ bất chấp tất cả.

Khi hần vừa nói ra, Lận cùng Tề Thị Vân đồng thời thở phào nhẹ nhõm, may mà Kỳ đã khuất phục! Cả hai liền cấp tốc cởi quần áo ra, kẹp Kỳ ở giữa.

Lúc Lận cố gắng tiến vào cửa khẩu nhỏ xinh của Kỳ, đột nhiên Kỳ nghĩ đến chuyện gì đó....

“Không được... không... sẽ hoài thai.... sẽ...” Đã biết rõ thân thể mình khác người, nếu như... nếu như lại mang thai lần nữa...

Như một chậu nước lạnh dội thẳng lên đầu, Lận bất mãn dùng ánh mắt làm cho Kỳ sợ hãi, từ khi nào Lận cũng có khí phách như vậy?

Nhìn bộ dạng van xin của Kỳ, cuối cùng Lận không đành lòng, cố gắng xoay người Kỳ lại, tiến vào tiểu cục hoa.

“A... A a...” Cảm giác bị lấp đầy tràn ngập khắp hạ thể, vừa mới tiến vào, Lận đã không nhận được mà ở bên trong công kích, chặt quá, mỗi một lần đều là khoái lạc thiên đường.

Kỳ bị chạm đến đỉnh cao dục vọng mà kịch liệt thở dốc, đợt sóng khoái cảm mãnh liệt dâng trào, Tề Thị Vân cũng không ngừng đùa bỡn phân thân của Kỳ, làm Kỳ hoài nghi bản thân như sắp ngừng thở.

## 47. Quyển 2 - Chương 47

Editor: Daniel

Beta – reader: Elisa

“A... A...” Bị Ôn Tuyền bao lấy, thần trí của Kỳ càng thêm hỗn loạn.

Lận ở phía sau ra sức xuyên vào, khoái cảm không ngừng dâng lên, máu chảy ra theo từng động tác di chuyển mà sôi lên sùng sục, cộng thêm thanh âm phát ra từ tiểu hoa cúc đang không ngừng quấy nhiễu, không khí đậm đặc này khiến cho Tề Thị Vân càng thô bạo xoa nắn hạ thân của Kỳ...

Lận càng lúc càng di chuyển kịch liệt, còn Tề Thị Vân thì đưa ngón tay vào thăm dò lỗ nhỏ ẩm ướt phía trước, ngón tay cong lên, cổ đào bới mật nước bên trong!

Kỳ rên rỉ đầy đứt quãng, đôi tay vô lực không cách nào đẩy Tề Thị Vân ra, thanh âm nhầy nhụa vang lên không dứt, đan xen vào đó là thanh âm do Lận di chuyển phát ra, tạo nên một khung cảnh làm người ta đỏ mặt, tim đập liên hồi.

Một lát sau, Lận cũng đã lên đến đỉnh điểm mà bắn vào trong cơ thể Kỳ. Bị tình dịch kích thích, hậu đình của Kỳ càng thêm co rút, làm Lận phát ra một tiếng thở thỏa mãn rồi rút ra. Đồng thời, Kỳ cũng theo đợt khoái cảm tuôn trào mà phóng ra trên tay Tề Thị Vân.

Tề Thị Vân nhìn vào bàn tay bị Kỳ làm dơ, cười đầy tà ý, đưa tay lên tiếm một chút rồi nói “mặn nhỉ”, sau đó đem quẹt vào người Kỳ. Đẩy Lận ra, Tề Thị Vân đặt Kỳ nằm ngửa trên mặt đất, mở rộng hai chân Kỳ ra, hoa khẩu nho nhỏ đỏ tươi liên bại lộ hoàn toàn trong không khí, một dòng chất lỏng trong suốt đang từ từ rỉ ra, thuận theo mà chảy tới đóa cúc, nơi vừa bị Lận tàn phá. Đóa cúc đó vẫn chưa kịp khép lại, thoáng qua cũng có thể thấy được trục dịch ở trong. Như cảm thán trước cảnh đẹp này, Tề Thị Vân thở dài, rồi đem đầu lưỡi tiến vào, quấy nhiễu mật huyết.

Kỳ sửng sốt khi Tề Thị Vân làm như vậy, nơi đó... cái chỗ đó... hắn lại có thể...

Kỳ đẩy đầu của hắn ra, nhưng chỉ phí sức, Tề Thị Vân lại dẫn Kỳ vào cơn cuồng loạn một lần nữa.

“Aa..... A.... Ân.....A” Kỳ cảm thấy như có vô số kiến bò ở nơi đó.

“Aa... A... Đừng... Buông ra a... Đừng mà...” Kỳ la to, nhưng Tề Thị Vân vẫn dửng dưng, không hề báo trước mà đem dục vọng thô to của mình cắm vào đóa hoa phía trước của Kỳ, Kỳ đau đớn run rẩy, tay bấu chặt xuống đất.

“Đau.... Aa.... A ân... Đau quá...” Dù sao tiền khẩu cũng đã được chuẩn bị nên không bị thương, chỉ là, bị cự vật to lớn nhét vào vẫn làm Kỳ đau đớn đến khó chịu.

“Sẽ vui sướng ngay thôi.” Tề Thị Vân nắm lấy eo của Kỳ, bắt đầu hướng bên trong mà thúc mạnh.

“Không được... Không thể... Đi ra... A!” Kỳ yếu ớt nói, biết Tề Thị Vân sẽ không buông tha hắn, đành phải cầu xin: “Phía sau... dùng phía sau...” Thân thể không trọn vẹn vẫn có thể mang thai, đó cũng là điều mà bản thân hắn sợ nhất!

“Yên tâm, ta sẽ không ra ở bên trong đâu.” Dứt lời, Tề Thị Vân lại bắt đầu di chuyển, mỗi một lần tiến vào đều làm cho Kỳ đau đớn vô cùng!

Thế nhưng, sau cơn đau đó, sẽ là khoái cảm vô bờ, khuôn mặt lãnh đạm thường ngày của Kỳ nay tràn ngập hấp dẫn, thân thể càng ngày càng quen đau đớn bắt đầu cảm nhận được khoái cảm mãnh liệt, làm cho sự cự tuyệt của Kỳ dần biến thành thở gấp.

Sau gần một trăm lần ra vào, Tề Thị Vân đã đến cực hạn, liền rút phân thân to lớn ra, tiến vào phía sau.

“Aa.....A” Kỳ nhất thời cảm thấy phía trước hư không, nhưng phía sau lại tràn ngập khoái cảm do bị xâm nhập.

Chỉ vài lần di chuyển, cuối cùng, Tề Thị Vân cũng đã bắn thẳng tinh hoa vào trong cơ thể Kỳ.

Mọi việc xong xuôi, Kỳ mệt mỏi không thể nhúc nhích, mặc cho cả hai mặc xiêm y cho mình. Giờ phút này, trong thâm tâm, Kỳ hận nhất chính là cái thân thể đậm đặc này.

“Đúng rồi, ca ca, ta muốn cho người biết một chuyện.” Lận sảng khoái dựa vào thân cây nhìn Kỳ nói.

“?” Kỳ mở mắt ra.

“Mẫu hậu... và Phụ vương... đều còn sống...” Lận nhìn vào vẻ mặt kinh ngạc của Kỳ, liền nói tiếp: “Phải nói là Phụ vương vẫn chưa buông tha cho Mẫu hậu... Thực sự, Mẫu hậu không chết, mà chỉ là, chạy trốn khỏi phụ vương thôi. Còn Phụ vương của chúng ta cũng không mất tích, do tìm được tin tức của Mẫu hậu, nên đã thoái vị để đi tìm!

Kỳ kinh ngạc mở to hai mắt, Mẫu hậu vẫn chưa chết!!!

## 48. Quyển 2 - Chương 48

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

Những cơn gió lạnh lẽo cuốn theo lá rụng phiêu đảng trong không khí, đúng vậy, không có chiếc lá nào có thể chống lại sự tấn công của gió.

Trái tim của Kỳ cũng lạnh lẽo dao động, từ từ nảy sinh một tia hy vọng, mẫu hậu... vẫn còn sống...

Kỳ nắm chặt y phục, “Người khẳng định? Mẫu hậu thật sự vẫn còn sống?” Đã bao nhiêu năm trôi qua...

Lận tự tin cười, “Đương nhiên, ta không chỉ biết chính xác việc mẫu hậu còn sống, ta còn biết mẫu hậu hiện nay đang ở đâu nữa cơ!”

Nghe Lận nói, Kỳ biết rằng nếu không có căn cứ thì Lận sẽ không thể khẳng định chắc chắn như thế được, vậy...

Kỳ thật sự rất muốn gặp mẫu hậu, muốn được nhìn thấy mẫu hậu dù chỉ một lần, đã bao năm trôi qua, hình dáng mẫu hậu trong ký ức của hần dần đã rời xa. Nhưng, gặp mặt rồi thì phải làm sao? Nói rằng mình đã không thực hiện được hứa hẹn với người? Còn về hoàn cảnh bây giờ của mình? Cả việc mình đã vì... hai người bọn họ mà hạ sinh hài tử? ...Gặp lại, hần phải đối diện với mẫu hậu như thế nào đây?

...Muốn gặp nhưng lại không có cách nào đối mặt, lòng tràn ngập uất ức làm Kỳ đâm mạnh xuống đất một cái, Lận thấy vậy vội nắm lấy tay hần, không để cho hần tự làm tổn thương đến bản thân...

“Buông ra... Buông ta ra... Buông ra” Kỳ biết mình đang rơi lệ, tôn nghiêm cái gì chứ, cái thứ đó hần sớm đã không còn rồi...

Lận nhìn Kỳ, lạnh lẽo ôm chặt hần vào lòng, mà Tề Thị Vân vẫn không nói một lời, giống như là đã nhìn thấu nội tâm đang giằng dụa của Kỳ.

Kỳ càng lúc càng khóc kịch liệt, tới cuối cùng chỉ có thể không ngừng nức nở, rồi cứ như thế mà ngất đi, thân thể này vốn đã không thể chịu nổi bất cứ đả kích nào nữa.

Lau đi nước mắt trên khuôn mặt tái nhợt của Kỳ, đôi môi bị hai người kia hôn lên lúc này đã có chút sưng đỏ, bộ dạng yếu ớt tới mức đáng thương. Khi gió thổi qua, những vệt nước mắt chưa khô cũng từ từ ngưng kết lại, thế nhưng dấu vết của nó thì hoàn toàn không thể xóa nhòa.

Ôm Kỳ trở về tấm cung, hai người cùng hạ quyết tâm...

“Hài tử của ta... hài tử đáng thương của ta...” Thanh âm trầm thấp vô cùng quen thuộc bỗng vang lên...

Khuôn mặt mơ hồ trong mộng dần trở nên rõ nét, đúng là dung nhan mà hần đã mơ thấy vô số lần, mẫu hậu, con lại mơ thấy người rồi... Lần này, người có thể ở lại trong chốc lát được không? Chỉ có ở trong mộng, con mới có thể an tâm đối mặt với người...

“Con rất nhớ người... không có lúc nào không nhớ...” đặc biệt là những lúc bị tổn thương, con vẫn rất quyến luyến hơi ấm của người, muốn ôm lấy người, tựa vào trong lòng của người.

“Ta cũng vậy.... hài tử của ta.” Bàn tay ôn nhu phủ lên lưng Kỳ, tiết tấu vô cùng quen thuộc, khi còn bé, hắn luôn được mẫu hậu ru ngủ như vậy.

Thật muốn khóc, nếu con mềm yếu, người có xem thường con không?

Giờ phút này, hắn đã không để ý được nhiều như thế nữa, Kỳ thút thít ngã vào lòng mẫu hậu mà khóc òa lên.

Mẫu hậu cái gì cũng không nói, không hỏi, chỉ lặng lẽ vỗ về hắn, chờ đợi hắn an tĩnh lại. Một lúc lâu sau, Kỳ ngượng ngùng vùi đầu thật sâu vào trong lòng của mẫu hậu, may mà chỉ là mộng! Cũng bởi vì là mộng, hắn mới có thể làm nũng như thế.

Mộng đẹp như vậy, hy vọng hàng đêm đều có thể tới với hắn...

Đang tận hưởng mùi hương trên người của mẫu hậu, đột nhiên Kỳ phát hiện có một người đang đi về phía bọn họ... Phụ vương!

Kỳ run rẩy, tại sao lại như vậy, phụ vương chưa từng xuất hiện trong giấc mộng của hắn kia mà.

Kỳ không có cách nào khống chế nỗi sợ hãi của mình, bỗng hắn thấy mẫu hậu trừng mắt nhìn phụ vương, sau đó quay lại nói với hắn, “Đừng sợ, y sẽ không làm tổn thương con.”

Giấc mộng này chân thực tới mức làm hắn cảm thấy có chút kinh hoàng... Chẳng lẽ? Kỳ mở to hai mắt, “... Đây không phải là mộng?”

“Đương nhiên không phải mộng, con sờ thử xem” Mẫu hậu đưa tay tới trước mặt Kỳ, Kỳ do dự một chút nhưng vẫn nắm lấy bàn tay kia, thật là ấm áp!

Nhìn về phía mẫu hậu đang mở rộng hai tay với hắn...

“Mẫu hậu!” Kỳ lại một lần nữa nhào vào lòng ngực ấm áp mà hắn vẫn luôn mong nhớ đó.

Nhưng khi nhìn về phía phụ vương đang đứng bên cạnh, Kỳ bỗng cảm thấy lạnh run, ký ức khi còn trẻ đối với hắn vĩnh viễn là một vết sẹo, nhưng hắn vẫn cúi đầu gọi một tiếng “Phụ vương!”, mà phụ vương không trả lời hắn, chỉ dùng lực kéo mạnh, giật hắn ra khỏi vòng tay của mẫu hậu.

“Người làm cái gì? Không phải ta đã nói không cho ngươi vào rồi hay sao?” Mẫu hậu tức giận, vươn tay che chở cho Kỳ.

“Không được ôm người khác.” Phụ vương ngang ngược nói, sự độc chiếm của phụ vương hoàn toàn không thay đổi, người luôn không cho mẫu hậu đến gần bất luận kẻ nào.

Mẫu hậu không thỏa hiệp như trước kia, mà chỉ ra cửa rồi nói, “Ngươi... đi ra ngoài.”

Kỳ nghĩ rằng phụ vương sẽ giống như trước đây mà cương quyết kéo mẫu hậu rời đi, thế nhưng, phụ vương cứ nhiên lại không có phản bác mà ngoan ngoãn đi ra ngoài theo lời mẫu hậu. Phụ vương... đã thay đổi...

Cuối cùng, nơi này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Kỳ nghiêm túc nhìn mẫu hậu, một thân nam trang khiến mẫu hậu vừa tuấn mỹ vừa cực kỳ xinh đẹp, xung quanh còn tỏa ra khí tức ôn hòa. Thời gian không lấy mất thứ gì của mẫu hậu cả, mà hắn thì lại bị già y vô đến mức biến thành một lão nhân.

“Con đã phải chịu khổ rồi, năm đó ta hắn là nên mang theo các con rời khỏi đó, là ta quá ích kỷ!” Mẫu hậu thần nhiên nói, trong mắt không thể che giấu được nỗi thống khổ.

Lắc đầu, Kỳ nói: “Là con tự làm sai, mẫu hậu đừng tự trách.”

“Mẫu hậu, con...” Kỳ không biết nên nói với mẫu hậu điều gì, cũng không biết mở miệng bằng cách nào.

“Ta biết, hài tử, ta biết hết rồi.” Mẫu hậu dịu dàng hôn nhẹ lên trán Kỳ, như đang trấn an hắn.

Kỳ cắn răng, mẫu hậu cũng đã biết rồi sao. Ánh mắt Kỳ có chút lưỡng lự, hắn không biết mình nên nhìn về nơi nào. Mẫu hậu đã biết thân thể của hắn không trọn vẹn, cũng minh bạch cảnh ngộ khó khăn của hắn.

Kỳ luôn nghĩ, bản thân là một đứa trẻ khiến mẫu hậu phải xấu hổ. Từ nhỏ, vì hắn có khiếm khuyết nên đã được mẫu hậu đặc biệt quan tâm, không những vậy, người còn luôn tự trách bản thân vì điều đó.

Kỳ có thể tưởng tượng, tâm tình của mẫu hậu bây giờ có bao nhiêu khó chịu.

“Mẫu hậu đừng thương tâm, đây đều là do con gieo gió gặt bão, nếu như con nghe lời người, con sẽ không có kết cục như vậy. Không liên quan gì đến người cả.” Kỳ nhin xuống bị thương, cố gắng an ủi mẫu hậu.

“Không phải, là do ta, con mới phải chịu khổ.” Khuôn mặt của mẫu hậu vì thống khổ mà có chút nhăn nhó.

Kỳ định nói thêm gì đó, nhưng mẫu hậu lại đột nhiên lùi lại rồi đóng cửa, khi Kỳ kinh ngạc nhìn kỹ, thì mẫu hậu hắn đã cởi áo ra, từng mảnh, từng mảnh y phục rơi xuống, lộ ra một khuôn ngực bằng phẳng của nam nhân.

Kỳ nhắm nghiền hai mắt, nguyên lai... quả thật...

Mặc lại y phục, vẻ mặt bị thương khi đó của mẫu hậu, nguyên lai... nguyên lai thân thể của hắn không phải tự nhiên mà sinh ra như vậy... cho nên mẫu hậu mới không hy vọng hắn giống người?

Cung bào tinh xảo rộng rãi có thể lừa gạt mọi người. Cho nên, mẫu hậu mới có thể thoát khỏi phụ vương?

“Kỳ nhi, ta muốn kể cho con một chuyện, con có muốn nghe không?”

## 49. Quyển 2 - Chương 49

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

Không chờ Kỳ trả lời, đôi môi đỏ thắm đã hé mở, mẫu hậu của hắn lại tiếp tục lên tiếng.

“Thật lâu trước kia từng tồn tại một chủng tộc – Tác Đạp tộc, chủng tộc này từ mấy trăm năm trước vẫn luôn sống tách biệt với bên ngoài, hơn nữa tộc huấn cũng cấm người trong tộc thông hôn với ngoại tộc, càng về sau, mối liên lạc giữa chủng tộc này với bên ngoài ngày càng thưa thớt, cuối cùng hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài. Do kết hôn cận huyết thống, nên dần dần những đứa trẻ sinh ra đều ốm yếu bệnh tật...

Gần một trăm năm qua, việc sinh hạ hài tử càng lúc càng khó khăn, cho dù sống sót, cũng sẽ bị dị tật, hoặc là ở thân thể, hoặc là ở thần trí... hoặc giống như thân thể của chúng ta... Càng thêm đáng sợ hơn là, nữ nhân trong tộc được sinh ra ngày càng ít. Không có nữ nhân, có nghĩa tộc nhân không thể lấy thê sinh con, cũng đồng nghĩa với việc chủng tộc của chúng ta sẽ bị diệt vong... Điều này làm cho chúng ta lâm vào khủng hoảng! Song tộc trưởng đại nhân cũng không hủy bỏ tộc huấn, mà lại... đưa ra một quyết sách khiến cho tất cả chúng ta đều không thể tin nổi, đó là, để cho những người có thân thể như chúng ta, thay thế nữ nhân, trở thành thê tử của những tộc nhân khác, vì bọn họ mà sinh hạ hài tử... Điều này làm cho chúng ta khó có thể tiếp nhận...

Thế là, có một tộc nhân trốn thoát, nhưng rất không may mắn, phục sức cùng ngôn ngữ của dị tộc khiến y rất nhanh đã bị bắt, hơn nữa lại bị người ta khám phá ra bí mật thân thể y, bí mật này cứu mạng của y, thế nhưng, cũng là sự khởi đầu của tất cả những bất hạnh... Những vật hiếm có luôn dẫn đến sự tò mò của thế nhân, y bị dâng lên cho một vị đế vương... một vị đế vương vô cùng cường đại...”

Bí mật đó bị giọng nói không chút dao động của mẫu hậu nhẹ nhàng nói ra.

“Tộc nhân kia chính là...”

“Tộc nhân kia là ai cũng không quan trọng, hài tử của ta, ta chỉ muốn nói cho con, tất cả những chuyện này không phải là lỗi của con, Kỳ nhi, hết thảy đều là tội lỗi của ta... Ta không thể sinh hạ con khỏe mạnh như người bình thường... cũng không bảo vệ chăm sóc tốt cho con...” Một dòng nước mắt lăn trên gò má của mẫu hậu...

“Không...” Kỳ nhìn bộ dạng khổ sở của mẫu hậu, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót, “Mẫu hậu không có bất cứ tội lỗi gì cả, con vẫn luôn cảm kích mẫu hậu vì những điều mẫu hậu đã dạy dỗ con. Đi tới kết cục này, con chỉ có thể tự trách bản thân vì đã nhìn nhầm người.”

“Kỳ nhi, con thành thật nói cho ta biết, con hận bọn chúng sao?”

“...” Lặng yên trong chốc lát, Kỳ mới mở miệng, “...Con chỉ hận chính mình... Ban đầu, con đã hận, con đã oán... Nhưng đến cuối cùng con lại phát hiện bọn họ kỳ thật cũng không dễ chịu hơn con chút nào... con chỉ hận vận mệnh trêu ngươi... Chúng con tựa như đều bước trên con đường cụt, cho dù ở bên nhau cũng chỉ là vô vọng...”

“Tình cảm của bọn chúng đối với con rất sâu sắc, sâu đến mức khiến các con tự tổn thương lẫn nhau... Còn con thì sao... con có tình cảm với bọn chúng không? Kỳ nhi?”

“...Con không biết... con chỉ biết rằng, con không muốn làm tổn thương đến bất cứ ai... Có lẽ sự sắc sảo tàn nhẫn của con đã bị thời gian bào mòn rồi...” Kỳ ngẫm lại nội tâm của bản thân một lần nữa, nguyên lai, chính mình lại có thể khoan dung cho bọn họ đến như vậy.

“Con biết không? Kỳ nhi, nhiều năm trước cũng đã có người hỏi ta vấn đề này, mà lúc đó chính ta cũng không biết... Khi đó, ta không thấy rõ trái tim của mình, ta chỉ hận phụ hoàng con đã nhốt ta tại thâm cung... cho đến rất nhiều năm sau, ta mới hiểu được, hóa ra ta đã yêu phụ hoàng con từ lúc nào không hay, yêu một người đã làm ta thống khổ, yêu những biểu hiện tốt đẹp của y, yêu thói xấu của y... tất cả đều đã khắc sâu lên thân thể, lên trái tim ta... Kỳ, bản thân con chắc cũng không... hiểu rõ được tình cảm của mình phải không?”

Những lời nói của mẫu hậu giống như sấm sét đánh thẳng vào trong lòng Kỳ.

## 50. Quyển 2 - Chương 50

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

Của mình... tình cảm thật sự của của mình...

Kỳ thật sự không biết đến tột cùng là tình cảm gì đã khiến hắn trở nên mềm yếu thế này... Do thời gian? ...Do áy náy với Lận? ...Hay là vì hài tử...?

Kỳ đối với cảm tình rất lãnh đạm, cho nên khi nghe mẫu hậu nói thế, hắn cứ như bị ai kéo đến tận nơi nào... Chẳng lẽ hắn... đối với bọn họ...

“Không phải, con không thương bọn hắn...” Kỳ lắc đầu phủ nhận, siết chặt ngón tay đâm cả vào da thịt, nhưng hắn lại không hề cảm thấy đau đớn.

“Được rồi... Kỳ nhi, con nói cho ta biết, con có thể bỏ lại hài tử của mình mà rời khỏi nơi này sao?”

Nghĩ đến Ngâm Phong, trong lòng Kỳ lại cảm thấy đau xót, hài tử của ta... hài tử ta dứt ruột sinh ra... ta có thể bỏ lại con sao?... Kỳ không ngừng tự hỏi chính mình... Mà câu trả lời luôn luôn là không thể! Chỉ cần vừa nghĩ đến việc phải chia lìa Ngâm Phong, trái tim hắn đã thống khổ như bị xé làm đôi.

Chứng kiến Kỳ yên lặng, trong lòng mẫu hậu cũng đã có đáp án.

“Đúng vậy, không có người mẹ nào nguyện ý lìa xa con mình, chưa kể đến thân thể con còn yếu, cần bọn chúng chăm sóc, mà bọn chúng nhất định cũng không chịu thả con đi, chỉ cần bọn chúng giữ lại hài tử, thì con chắc chắn sẽ không thể bỏ trốn.”

Kỳ kinh ngạc nhìn về phía mẫu hậu, ý tứ của mẫu hậu là muốn hắn thuận theo bọn họ, cứ như vậy cùng bọn họ dây dưa cả đời sao?

Bất giác nắm chặt lấy y phục, đến tột cùng hẳn phải làm thế nào đây?

“Năm đó mẫu hậu cũng là vì con và Lận mới không rời đi sao?”

Huyết thống ràng buộc rốt cuộc có bao nhiêu cường đại, hai từ mẫu hậu này đến tột cùng đã cất giữ tín ngưỡng sâu sắc đến mức nào.

Mẫu hậu trong trí nhớ luôn an tĩnh ôm mình, vẻ mặt đau thương, ánh mắt trống rỗng khó hiểu. Đến bây giờ Kỳ mới có thể nhận ra ánh mắt đó của mẫu hậu là sự khao khát tự do, là bất đắc dĩ vì bị trói buộc, cùng với sự thống khổ vì nội tâm bị giằng xé...

Bởi vì ánh mắt này Kỳ cũng thường xuyên nhìn thấy, duy nhất có một điểm không giống chính là ánh mắt đó giờ đây lại là của hắn.

Nghe Kỳ hỏi, mẫu hậu của hắn đầu tiên là phì cười, sau đó thì vừa gật đầu vừa lắc đầu.

“Vốn ta cũng cho rằng ta ở lại bên cạnh y là vì các con, bây giờ ngẫm lại, kỳ thật cũng không hẳn... Ta không có năng lực thoát khỏi y, cái lồng sắt của y không chỉ chắc chắn mà còn hoa lệ, làm cho người khác lạc lối... Dù có tử vong cũng không thể giải thoát được, cho nên ta dần trở nên chết lặng. Ta vẫn nghĩ chỉ cần ta không thương y, đó sẽ là sự trả thù tàn nhẫn nhất đối với y... Ta vốn cho là như thế, nhưng là, ta biết ta thay đổi, ta quan tâm đến y. Thế là ta chạy trốn... ta sợ hãi, sợ bản thân có tình cảm với y... Nhưng đến khi thoát đi, ta mới hiểu được trái tim của ta, kỳ thật lồng sắt cũng không bền vững như vậy, mà là con chim trong lồng không muốn bay đi... Ta kỳ thật cũng chưa chính thức rời đi, mà thực ra, ta cũng chưa từng rời đi, cho dù thân thể rời xa, ta cũng đã đem thứ trọng yếu nhất của mình để lại cho y, đó chính là trái tim ta.”

Giọng nói đứt quãng như đang dẫn người ta về với ký ức ngày xưa, về với cuộc sống mê muội trước kia, mẫu hậu che giấu khuôn mặt thương tâm của mình, nhưng Kỳ có thể nghe thấy tiếng nức nở thật nhỏ. Tình yêu, đến tột cùng là dạng tình cảm gì, làm cho người ta thống khổ cũng là yêu sao? Mẫu hậu, đến tột cùng mẫu hậu đang muốn nói cho con biết cái gì?

“Mẫu hậu, con sợ...”

Nếu như con ở bên bọn họ, bọn họ có thể yêu con bao lâu, nếu như con yêu bọn họ, con sẽ không có đường lui. Nếu như bọn họ thay đổi, con sẽ thế nào đây?

“Đừng sợ, hài tử của ta.”

Kéo Kỳ đến bên cạnh mình, cầm tay hắn, hy vọng có thể tiếp thêm dũng khí cho hắn: “Nếu như năm đó ta có thể dừng cảm một chút, kỳ thật chúng ta có thể tránh đi rất nhiều thương tổn.” Âm thanh ấm áp nhẹ nhàng vang lên bên tai, làm cho người ta vô thức mà tin tưởng nó, nghe theo nó.

Người Kỳ tin tưởng nhất vẫn luôn là mẫu hậu của hắn, tình cảm vốn rất mơ hồ, cũng rất khó quyết định, nhưng nay lại bị mẫu hậu thúc đẩy, làm hắn càng thêm dao động.

## 51. Quyển 2 - Chương 51

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

“Con thật sự có thể... có thể...” Kỳ không biết nên làm thế nào mới có thể tìm được phương hướng.

“Kỳ nhi, bọn họ sẽ không buông tay, đúng không?... Thân thể của con cũng cần điều dưỡng cho tốt... Huống chi cũng không có khả năng bỏ lại hài tử?... Mà con cũng không biết cảm giác thật sự của bản thân đối với bọn họ là gì.... Như vậy, còn còn do dự gì nữa? ...Nếu cả đời phải dây dưa, vì cái gì không dừng cảm thêm một chút?” Mẫu hậu liên tục hỏi làm Kỳ cảm thấy vô cùng hoảng hốt, vì những gì mẫu hậu nói đều là sự thật.

Vô thức nắm lấy bàn tay của mẫu hậu, cuối cùng hần vẫn quyết định nghe lời mẫu hậu, Kỳ thật sự không có cách nào kháng cự bất cứ ý kiến gì của người cả.

“... Con sẽ cố gắng thử xem sao...”

Buông tay mẫu hậu ra, Kỳ đưa ra quyết định, dù chỉ đơn giản vài chữ nhưng tựa hồ đã tiêu hao hết khí lực của Kỳ.

Lấy một khối mộc bài trong tay áo ra, mẫu hậu đặt vào tay Kỳ!

Lệnh bài được chế tạo tinh xảo khéo léo ở trên bàn tay trắng nõn của hần lại càng làm lộ ra vẻ khác biệt. Kỳ nghi hoặc nhìn mẫu hậu, “Đây rốt cuộc là...?”

“Trong mộc bài này có khắc bản đồ nơi ta ở, nếu như tương lai con không có cách nào chấp nhận bọn họ, hoặc là, tương lai bọn họ làm ra chuyện khiến con thương tâm mà bỏ đi... thì hãy tới tìm ta.” Mẫu hậu cười nhẹ, chỉ vào ngực rồi nói, “Nơi này vĩnh viễn là chốn dừng chân của con...”

“Mẫu hậu...”

Có sự hứa hẹn của mẫu hậu, trái tim Kỳ như được tiếp thêm sức mạnh, mẫu hậu đã lưu lại cho hần một con đường đi, một con đường của tương lai, bởi bây giờ Kỳ cũng không có cách nào nói ra câu “Xin mẫu hậu hãy đưa con rời khỏi đây!”, hần biết phụ vương không có khả năng rời khỏi mẫu hậu, mà chính mình lại không cách nào đối mặt với phụ vương. Mẫu hậu cũng cần có cuộc sống của riêng người.

Thời gian gặp mặt thật là ngắn ngủi, mẫu hậu cũng không muốn ở lại hoàng cung, cho nên Kỳ chỉ có thể lưu luyến không rời mà ở cửa thành đưa tiễn, kỳ thật hần muốn tiễn mẫu hậu đi thêm một đoạn đường, nhưng mọi người đều vì thân thể của hần mà đồng ý để hần dừng lại ở đây, Lận và Tề Thị Vân sẽ thay hần tiễn mẫu hậu về.

Chờ thân ảnh của hần dần nhỏ đi rồi từ từ biến mất, không khí hài hòa cũng trở nên nghiêm trọng, hết sức căng thẳng...

“Chát”, “Chát. “

Hai tiếng động vang lên liên tiếp, Lận và Tề Thị Vân đều trúng một bạt tai, Lận lau đi tơ máu trên khóe miệng, vẫn tươi cười không đổi như trước mà nhìn kỹ mẫu hậu, mà sắc mặt Tề Thị Vân ở bên cạnh lại có chút khó coi, nếu không phải suy nghĩ cho Kỳ, có lẽ gã đã xông lên rồi...

Đương nhiên, kể cả gã có muốn hành động như vậy thì cũng không thể thành công. Bởi vì tiền nhiệm Tổ Trữ vương, vị vua cường đại nhất của Tổ Trữ quốc đã nhanh chóng đứng chắn phía trước như muốn bảo hộ cho ái nhân của mình.

Vương đối với Vương, luôn luôn có chút địch ý, bộ dạng của hai người bọn họ giống như sẽ lập tức lao vào đánh nhau vậy, một đôi bàn tay mềm mại nhẹ nhàng chạm vào tay của tiền nhiệm Tổ Trữ vương, trong nháy mắt, bạo khí cùng lệ khí lập tức biến mất vô tung, hừ lạnh một tiếng, mà Tề Thị Vân cũng không nguyện ý nảy sinh xung đột với người trong nhà, Lận thì cười lớn như muốn phá vỡ bầu không khí căng thẳng xung quanh.

“Đa tạ mẫu hậu thành toàn cho nhi thần.” Lận không quan tâm đến vết thương trên mặt, chỉ hướng mẫu hậu nói, quả nhiên Kỳ sẽ nghe lời khuyên của mẫu hậu.

“Lận nhi, ta thật không ngờ con cứ nhiên lại làm ra loại sự tình này.” Vốn là chính mình quản giáo không nghiêm, mới có thể làm cho Lận nhi biến thành như vậy, trăm năm cơ nghiệp của Tổ Trữ quốc bị phá hủy, cũng hại một đời Kỳ nhi.

“Kỳ là ca ca của con... không những thế, con còn chấp tay dâng tặng Tổ Trữ quốc cho người khác...” Thương tâm nhìn Tổ Trữ vương tiền nhiệm, quốc gia của y, con dân của y, vinh quang của y, nay lại thuộc về kẻ khác...

“Không sao, ta đã sớm không phải Tổ Trữ Vương rồi.” Vội vàng an ủi, khoát khoát tay tỏ vẻ chính mình không thèm để ý. Kỳ thật, sao có thể thật sự không thèm để ý, chỉ là, nhớ tới việc người yêu từng bị y làm tổn thương như vậy, nếu có thể đổi lấy giang sơn để làm bạn bên ái nhân, thì quả là đáng giá...

## 52. Quyển 2 - Chương 52

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

“Lận nhi, con thật sự không chịu giao Kỳ nhi cho chúng ta sao?” Kỳ thật việc để Kỳ lưu lại đây cũng không phải là chủ ý của hắn, chỉ là nếu như thật sự không có cách nào mang Kỳ nhi đi, vậy thì hắn hy vọng hai tử đó có thể sống vui vẻ hơn một chút.

“Mẫu hậu, thật ra nếu giao ca ca cho chúng con, mẫu hậu có thể hoàn toàn yên tâm, chúng con sẽ hảo hảo chiều cổ cho Kỳ.” Không để ý đến sự chỉ trích của mẫu hậu, Lận tươi cười hứa hẹn.

“Hảo hảo chiều cổ?” Dung nhan tuấn mỹ của mẫu hậu có chút vặn vẹo, hắn cao giọng nói: “Các người nhớ lại xem bản thân đã làm được chuyện gì tốt? Thân thể Kỳ nhi yếu ớt như vậy, các người lại còn... lại còn... Các người mà cũng làm được chuyện tốt hay sao? ...” Nhớ tới những vết xanh tím trên thân thể Kỳ nhi, hắn làm sao có thể yên tâm cho được.

“Cái đó...” Lận có chút xấu hổ nói: “Chúng con chỉ là nhất thời kích động thôi.”

“Ta không muốn nói nhiều nữa, Lận nhi, các người đã nói các người thương nó, thế nhưng tình yêu không phải là việc của một phía. Nếu như các người không thể làm cho Kỳ thật sự yêu thương các người, hoặc là các người cứ tiếp tục xằng bậy như trước, thì mặc kệ các người có cầu xin hoặc là uy hiếp ta, bất cứ lúc nào ta cũng có thể mang Kỳ nhi đi.”

Lúc này hắn cũng không muốn nói thêm gì nữa, thời gian sẽ chứng minh hết thảy. Lo lắng thở dài một chút... sau đó hắn liền kéo tiền nhiệm Tổ Trữ vương rời đi...

Mấy ngày trước, Lận cùng Tề Thị Vân đi tới sơn trang nơi bọn họ ẩn cư, sau khi biết chuyện hắn đã vô cùng phẫn nộ, hắn lập tức yêu cầu bọn họ thả Kỳ nhi ra khỏi vương cung, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn bị mồm mép cùng nước mắt của Lận thuyết phục, sự cố chấp của Lận và Tề Thị Vân thật sự khiến người ta phải kinh hãi. Lại nghe nói thân thể của Kỳ nhi không tốt, hắn lo lắng, Kỳ nhi vì muốn thoát khỏi đó mà lại kích thích đến hai người nam nhân điên cuồng, cho nên bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là phải tự thân đến xem tình hình.

Chứng kiến Kỳ nhi cũng không phải thật sự vô tình với hai người bọn họ, ít nhất không phải hận ý sâu sắc... nên hắn mới thật sự quyết định giúp Lận khuyên bảo Kỳ nhi... Kỳ thật, hắn làm như thế cũng là vì mong muốn Kỳ nhi của hắn có thể tìm được ánh sáng trong tuyệt lộ...

Cứ không ngừng an ủi chính mình như vậy, hắn mới có thể giảm bớt một chút tự trách tận trong thâm tâm hắn...

“Vân, chúng ta trở về đi thôi!” Lận nhìn lên bầu trời trong xanh có điểm một vài đám mây trắng, “Xem ra khí trời gần đây có vẻ tốt lắm.”

“Sao vậy? Người không thích?”

“Không” Lận liếm liếm môi: “Ta vô cùng thích.”

“Mời chủ tử dùng được. “

Kỳ ngồi bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, cũng không biết đã đi vào cõi thần tiên nào... Thẳng đến khi tỳ nữ bưng chén thuốc tới, Kỳ mới mơ màng xoay người, nhìn bát ngọc đựng thuốc được tỳ nữ cung kính dâng lên cho mình.

“Mời chủ tử dùng được ” Thấy Kỳ không có động tĩnh gì, tỳ nữ cẩn cẩn dực dực nhắc nhở lần nữa.

Bát thuốc đen tới mức không nhìn thấy đáy, Kỳ quay sang, giống như là vừa mới nghe thấy, nhìn chăm chăm vào bát thuốc, thuốc rất đắng, thế nhưng Kỳ chỉ uống một hơi, cứ như là đang uống nước trà bình thường. Mẫu hậu hắn là đã rời khỏi đây rất xa rồi...

Đặt bát trở vào khay, lại có một chiếc khay khác đặt trước mặt hắn, “Mời chủ tử dùng chút điểm tâm.”

Kỳ vốn định cự tuyệt, nhưng ngẫm lại chính mình hình như cũng đã lâu lắm rồi không ăn một chút điểm tâm nào, nên lời vừa định nói ra liền thu về ngay, cầm lấy một khối điểm tâm đưa vào trong miệng, ngọt nhưng không ngấy, mà chỉ nhẹ nhàng lan tỏa khắp trong miệng. Không nỡ để cho tỳ nữ đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn mình thất vọng, Kỳ lại tiếp tục lấy thêm một khối nhỏ nữa cho vào miệng.

Vị ngọt quen thuộc khiến Kỳ nhớ về quá khứ, vô thức mà ăn liên tục, một đĩa điểm tâm nho nhỏ cứ như vậy mà dần trống trơn.

Một lần nữa vươn tay xuống lấy bánh, nhưng lại chạm vào bề mặt trơn nhẵn lạnh lẽo của chiếc đĩa, Kỳ buồn bực vô cớ mà rứt tay lại.

“Nô tỳ đi lấy thêm ngay.”

“Không cần, người lui xuống đi.” Kỳ thản nhiên đuổi nàng xuống.

“Nô tỳ tuân lệnh!”

“Chờ một chút, đi lấy thêm một đĩa nữa tới đây, bốn vương cũng muốn nếm thử!” Một bóng người đang đi nhanh về phía hắn, thì ra là Tề Thị Vân vừa hồi cung, có vẻ tâm tình của y đang tốt lắm, không thấy y gấp gáp gì cả, lại còn mỉm cười, khiến cho tỳ nữ nhìn thấy đã ngượng ngùng đỏ mặt, ngay cả câu trả lời cũng không nói nổi.

## 53. Quyển 2 - Chương 53

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

“Rất ngọt đi?” Kỳ nhìn Tề Thị Vân đưa một miếng điểm tâm vào miệng. Cảm giác có chút là lạ, chung quy hắn vẫn cảm giác người này không phải là một người thích ăn ngọt.

“Cũng không tệ lắm.” Quả thật là tâm tình tốt nên ăn cái gì cũng thấy ngon.

Chờ một chút, Tề Thị Vân đột nhiên nghĩ đến một việc mà vừa kinh ngạc vừa có chút ngốc nghếch nhìn Kỳ. Xảy ra chuyện gì? Kỳ bị y nhìn chằm chằm như vậy cũng thấy có chút khó hiểu.

“Đây là lần đầu tiên người chủ động nói chuyện với ta.” Tề Thị Vân vẻ mặt tràn đầy khó tin nói.

Nếu biết rằng việc để Kỳ gặp mặt mẫu hậu của hắn sẽ có hiệu quả như vậy thì bọn y đã sớm hành động rồi, ngẫm lại cũng không hẳn là thế, hai người bọn họ tra xét lâu như vậy, thật sự là gần đây mới có thể tìm ra tung tích mẫu hậu hắn.

“...” Chỉ thế thôi mà Tề Thị Vân đã kích động thế sao? Kỳ cảm thấy có chút đau xót, không khỏi nghĩ tới những lời nói của mẫu hậu.

Nếu đã hạ quyết tâm thì hắn sẽ không do dự nữa, Kỳ nhìn ra bên ngoài rồi nhẹ nhàng nói, “Hoa nở thật đẹp, người có thể đỡ ta ra bên ngoài hay không?”

Tề Thị Vân bây giờ đang mừng như điên, vội vàng đi tới dìu Kỳ ra ngoài, dọc theo đường đi, Tề Thị Vân liên tục giới thiệu cho Kỳ các đình đài lầu các, kỳ hoa dị thảo... cứ như hận không thể đem hết những điều thú vị mà mình biết ra để nói cho Kỳ. Mặc dù Kỳ chỉ yên lặng lắng nghe, ngẫu nhiên vuốt cằm một chút, nhưng chỉ thế thôi cũng đủ để làm cho Tề Thị Vân thỏa mãn rồi...

Đến khi mặt trời lặn, sắc trời ảm đạm, Tề Thị Vân mới đỡ Kỳ sắc mặt mệt mỏi trở về tẩm cung. Cũng vừa lúc đến giờ dùng bữa tối.

“Các người đã trở về.” Lận ưu nhã gõ gõ mặt bàn, động tác này đối lại là người khác hẳn sẽ khiến đối phương cảm thấy khó chịu, thế nhưng là Lận thì lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng ưu nhã.

Ngồi vào bàn ăn, Lận sẵn sàng đưa một bát canh tới trước mặt Kỳ, “Uống nhiều canh một chút, đối với thân thể của người mới có lợi”, Tề Thị Vân cũng vội vàng gấp thêm thức ăn cho Kỳ.

Nhìn phụ thân và phụ vương tranh nhau lấy lòng mẫu hậu, Ngâm Phong cũng vội vàng đến mức tay chân lúc lắc, Phong nhi cũng muốn gấp thức ăn cho mẫu hậu mà. Bàn tay múp míp nhỏ bé nắm lấy đôi đũa, do chưa quen mà run rẩy kẹp một miếng thịt gà vào bát Kỳ. Kỳ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười, Phong nhi thật sự hảo thông mình, Kỳ liền gấp miếng thịt trong bát mình đưa vào miệng.

Hì hì... mẫu hậu ăn rồi, Ngâm Phong đắc ý cười, Lận cùng Tề Thị Vân bắt đầu dĩ vỹ dĩ vỹ đầu Ngâm Phong.

Bữa cơm này cũng không phải cực kỳ sôi nổi, nhưng Lận cùng Tề Thị Vân đều vui sướng từ tận đáy lòng, rõ ràng là đã có chuyển biến tốt đẹp giữa quan hệ của bọn họ.

Lúc tắm rửa, Kỳ lại bị ôm tới ôn tuyền, bất quá lần ân ái trước đó cũng mới cách có một ngày, hơn nữa tâm lý thỏa mãn nên bọn họ cũng có thể khắc chế được mà không chạm vào Kỳ. Mà Kỳ thì bởi vì đã quyết định sẽ lưu lại đây, thân thể cũng đã bị bọn họ bông bẽ nhiều lần như vậy, nên cũng không cảm thấy tức giận, không nghĩ tới bọn họ cứ nhiên lại thật sự thủ tín mà không làm phiền hẳn.

Thoải mái ngâm mình trong nước, hơi nước như mộng như ảo, làm cho người ta lâng lâng nhẹ nhõm vô cùng.

Lần trước ngâm đến bất tỉnh, cho nên lần này Kỳ cũng không dám ngâm lâu, chỉ chốc lát sau, có chút không muốn nhưng vẫn phải đứng dậy, một lần nữa mặc lại y phục, Lận thấp thoáng nghe thấy tiếng động, đoán được là hẳn đã tắm xong nên vội đi vào ôm Kỳ lên..

“Buông ra... buông... ta có thể tự... đi...” Kỳ có chút ngượng ngùng, đệ đệ cứ nhiên có thể ôm mình lên dễ dàng như thế.

“Mới vừa ngâm mình lâu như vậy, cứ để ta ôm ngươi về thì hơn.” Lận tươi cười đi về phía trước, ôn tuyền càng lúc càng lùi lại phía sau, tầng tầng cung điện lại hiện ra rõ ràng.

## 54. Quyển 2 - Chương 54

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

Trên chiếc giường mềm mại khiến người ta có cảm giác rất dễ chịu kia, Lận đang cời bỏ ngoại y của Kỳ, Kỳ muốn giãy dụa nhưng vô ích, cuối cùng đành cắn môi nằm đó, không nhúc nhích...

“Cởi bớt đồ ra, khi ngủ người sẽ cảm thấy thoải mái hơn đó.”

Lận thấy Kỳ không cự tuyệt, mới ngẩng đầu lên nói với hắn. Lận làm như vậy là vì muốn kiểm tra thái độ của Kỳ một chút mà thôi. Thì ra, ca ca đã thật sự thay đổi. Mẫu hậu, mặc dù mẫu hậu oán hận con, thế nhưng con vẫn rất cảm kích mẫu hậu vì đã ban tặng ca ca cho con.

Kỳ liếc mắt nhìn Lận một cái, ánh mắt tựa như một con mèo nhỏ đang sợ hãi. Thấy thế, Lận không nhịn được mà hôn trộm lên gương mặt của Kỳ một cái.

Kỳ run rẩy nhắm mắt lại, không phải bởi vì sợ hãi Lận, mà là sợ hãi chính quyết định của bản thân hắn, từ nay về sau, thật sự sẽ không kháng cự bọn họ nữa sao?

Lận đoán được tâm tư của Kỳ, nên thừa dịp này mà lần tới, “Ca ca, ta có thể ngủ cùng với ngươi không?”

“...” Không có tiếng cự tuyệt.

“Ta cam đoan chỉ là ngủ... không làm gì hết.” Lận bày ra bộ dáng đức hạnh như để bảo đảm với Kỳ.

“...” Ta không tin.

“Ca ca nếu không nói lời nào, ta sẽ coi như người đã đáp ứng rồi nha.”

“...” Người, người, người!

“...Thật tốt quá, người đáp ứng rồi” Hấn, cứ như vậy, phi thân xuống giường, cởi bỏ ngoại y rồi nhanh chóng chui vào trong chăn.

Toàn thân Kỳ cứng đờ, Lận cũng vô thức mà đặt tay lên vòng eo của Kỳ, có đấy thế nào cũng không ra. Kỳ nhấn nạt một hồi, nhưng lại phát hiện bản thân không có cách nào bỏ qua nó, định quay đầu lại bảo Lận buông tay thì phát hiện Lận đã ngủ say sưa, không thể làm gì khác hơn là thở dài mà tự an ủi chính mình, Lận có thể an phận ngủ đã tốt quá rồi. Lát sau, Kỳ cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ánh mắt đen nháy chăm chú nhìn người trong lòng, bàn tay lúc trước còn đặt ở eo Kỳ nay đã chuyển ra phía trước mà xoa xoa bụng hấn, chính là nơi này, Ngâm Phong đáng yêu của y được sinh ra từ nơi này... thật sự rất muốn, rất muốn tiến vào một lần nữa, cho người hoài thương hài tử, thay ta sinh hạ con nối dòng...

Tình cảm sôi trào lần nữa bao phủ toàn thân Lận, nuốt nuốt nước miếng, Lận xuôi tay xuống vuốt ve tiểu phúc bằng phẳng của Kỳ.

## 55. Quyển 2 - Chương 55

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

Khuôn mặt yên bình khi ngủ của Kỳ vô cùng dịu dàng mềm mại, sờ xuống đến bụng Kỳ, Lận có cảm giác mình như là phu quân của hấn, khẽ cười thầm một cái, y quả nhiên đã trúng độc quá sâu, trúng một loại độc được có tên tình yêu của Kỳ...

Lận vừa len lén ăn đậu hủ, vừa suy nghĩ miên man khiến y lộ ra một nụ cười như tiểu miêu vừa trộm được đồ ăn tươi ngon...

“Ta thích người, ca ca... thích... rất thích...” Lận khép chặt vòng tay, nhỏ giọng mà thì thầm.

“...”

Mí mắt run run, Kỳ xác định hô hấp của Lận đã ổn định vững vàng mới dám mở mắt ra. Nghĩ đến những lời Lận vừa nói, Kỳ nắm lấy bàn tay đang đặt trên người mình... mười ngón lần lượt đan xen vào nhau...

Mặt trời vừa ló dạng đã nghe thấy tiếng Ngâm Phong hô lên đòi gặp mẫu hậu của nó, Kỳ cùng Lận đêm qua đều trần trọc suy nghĩ, nên cũng chỉ vừa chớp mắt được một chút.

“Mau đưa hoàng tử về cung.” Lận hướng ra bên ngoài mà quát lên.

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ lập tức đưa hoàng tử đi ngay.” Một cung nữ nào đó kinh hoảng đáp lại, tiểu hoàng tử vừa tỉnh giấc đã vừa khóc vừa nháo đòi đi tới nơi này, chính nàng cũng không có cách nào để ngăn tiểu hoàng tử lại được.

Kỳ nghe thấy thanh âm của Ngâm Phong, liền lập tức ngồi dậy, “Phong nhi xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, tiểu hài tử đùa nghịch một chút là chuyện bình thường.” Lận nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Kỳ, nên dù có thế nào cũng không để cho hấn miễn cưỡng đứng dậy, “Người cố gắng nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Không được, Ngâm Phong vẫn chỉ là một tiểu hài tử, ta phải đi xem một chút mới yên tâm.” Kỳ vừa dứt lời liền đứng dậy ngay lập tức.

Lận vội vàng cản hấn, ấn Kỳ quay về giường, “Hảo hảo nghỉ ngơi, Phong nhi đã có người trông nom rồi...”

Thế nhưng Kỳ lại không nghe theo lời khuyên của gã, “Người mau đứng lên cho ta.” Khí lực của hấn căn bản vẫn không thể đánh lại với Lận.

Bất đắc dĩ thở dài, Lận hôn nhẹ lên khuôn mặt đang có chút tức giận kia, “Ta ra ngoài xem tình hình Phong nhi là được, như vậy người đã có thể yên tâm rồi chứ!” Sự cố chấp của Kỳ có đôi lúc khiến người ta phải đau đầu.

“Ta phải tự mình đi thì mới yên tâm.” Kỳ kiên trì muốn tự chiếu cố Ngâm Phong, thế nhưng Lận lại không nỡ để hấn đứng dậy, hai người nói tới nói lui, cứ nhiên lại bắt đầu lẩn qua lẩn lại trên giường, đụng chạm thân thể khiến Lận có thể cảm thấy rõ ràng sự biến hóa của thân thể gã, sáng sớm vốn đã dễ dàng hưng phấn, nếu Kỳ cứ tiếp tục giãy dụa như vậy thì thật sự là một loại dày vò ghê gớm nha! Bất tri bất giác mà hơi thở của Lận cũng bắt đầu trở nên nặng nề ...

“Người... buông ra.” Kỳ đẩy Lận đang nằm trên người hấn ra, vật cứng rắn kia cọ trên đùi hấn rõ ràng như thế, nội y mỏng manh của hấn có mặc cũng như không, Kỳ mơ hồ có thể cảm nhận được mạch đập mạnh mẽ của vật kia. Mặt hấn nóng bừng lên, Lận cứ nhiên...

Khó chịu nhất chính là Kỳ cứ nhiên cũng nóng lên theo, có thể tưởng tượng, nếu cứ tiếp tục như thế này, thân thể của hấn nhất định cũng sẽ có phản ứng...

Nâng cao cặp mông tròn trịa của Kỳ lên rồi dán sát vào hạ thân của mình, Lận hôn Kỳ một cái thật sâu, gã không muốn nghe thấy Kỳ từ chối gã.

“Ừm... A a...” Kỳ khí tức không thông, nhẹ nhàng rên rỉ kiêu mị, nhưng lại giống như đang châm lửa vào dục vọng của Lận. Dùng sức xé mạnh một cái, y phục đơn bạc của Kỳ đã bị rách thành nhiều mảnh nhỏ.

“A a... A” Trên người nóng quá, những cái vuốt ve của Lận vô cùng nóng bỏng, khiến cho thân thể Kỳ rất nhanh đã phản ứng lại.

Dục vọng đã đứng thẳng, hơn nữa cự vật của Lận thỉnh thoảng còn cọ xát lên thân thể hấn, cảm giác khao khát khiến Kỳ cào mạnh lên tấm lưng của Lận. Hoa hành dưới hạ thân cũng vì khó chịu mà co rút, mặt dịch chậm rãi tiết ra thấm ướt đôi chân thon dài...

## 56. Quyển 2 - Chương 56

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

Thật là khó chịu, dục vọng dâng lên khiến Kỳ cảm thấy có chút choáng váng, đạo đức hay cảm kị gì cũng đều quên hết, chỉ còn lại bản năng của chính mình...

Lận nhìn thấy ánh mắt mê man của Kỳ, chỉ hận không thể hung hăng mà tiến vào thân thể hấn ngay lập tức, nhưng gã cũng muốn Kỳ càng thêm điên cuồng mà chuyển động theo mình. Vì vậy gã đành phải kiềm chế sự nôn nóng của bản thân, tiếp tục vuốt ve thân thể Kỳ...

“A a... Ân a...” Kỳ muốn che miệng lại, không muốn để lộ ra những âm thanh đáng hổ thẹn này, thế nhưng Lận lại chế trụ hai tay của hấn ở trên đầu, thân thể giãy giụa lại càng làm dục vọng bộc phát dữ dội hơn. Hai khối thân thể nóng bỏng dây dưa với nhau không rời, cũng không rõ là do thân nhiệt của người nào, chỉ biết là hai người bọn họ cùng khao khát lẫn nhau.

Chậm rãi mò vào giữa hai chân Kỳ, Lận khẽ gầy gầy đóa hoa mềm mại kia, nghịch ngợm tân dịch đang chảy ra, ngón tay gã dễ dàng đâm vào trong, nơi đó đã làm tốt “công tác chuẩn bị” mà vô cùng mềm mại.

Trống ngực Lận đập thành thịch, hạ thể như được cổ động mà càng thêm trương to, nhô lên ấn vào giữa hai chân Kỳ. “Ta muốn đi vào nơi này.” Lận cúi đầu nói, thanh âm tràn ngập từ tính vô cùng hấp dẫn vang lên bên tai Kỳ, ngón tay vẫn tiếp tục càn quấy bên trong thân thể hắn, khiến thân thể Kỳ bất giác cũng co rút một trận.

“A a... A... ưm a...” Thân thể vô cùng trống rỗng, càng muốn có thêm vật gì đó nhồi nhét vào bên trong, ngón tay đối với Kỳ đã không còn đủ nữa.

“...Ta không được rồi... vào... bên trong...”

Dục vọng dồn nén không thể phóng thích, khiến Kỳ vội vàng đòi hỏi, “Ta muốn bắn...”

Lận không dám đảm bảo gã có thể tự khống chế nếu gã tiến vào thân thể Kỳ lúc này, nhưng vẫn phải cười khổ mà đáp ứng.

“A a... Đau quá... đừng như thế... nhanh quá...”

Đột nhiên bị tiến vào làm cho Kỳ hoa mắt trong chớp lát, toàn thân tựa như bị đâm đến hư nhuyễn. Kỳ cũng không ngừng thở hổn hển... Dị vật thô to lập tức chế trụ nơi tư mật, đau đớn làm cho khoái cảm gần như đều biến mất hết, thân thể của Kỳ quả thật vẫn còn rất yếu ớt.

Toàn thân Lận ướt đầm mồ hôi, hạ thể cũng bị nơi đó bó chặt, gã tưởng rằng mình đã chuẩn bị cho Kỳ rất tốt, không nghĩ tới vẫn là chưa đủ, thế nhưng khoái cảm khi bị cắn chặt như vậy không ngừng dâng lên, Lận gầm nhẹ một tiếng, mãnh liệt đâm vào.

“A... đau... A...” Kỳ không ngờ Lận lại đột ngột xông đến, hai mắt hắn tối sầm, đau quá!

“Ngoan, một lát nữa sẽ không đau nữa... Nhấn nạy một chút là tốt rồi, lập tức sẽ không đau nữa!” Lận vừa an ủi vừa chơi đùa hạ thể của Kỳ, nghĩ muốn giảm bớt đau đớn cho hắn.

Lận cũng không vội vàng di chuyển ngay mà vẫn tiếp tục trấn an thân thể Kỳ. Rất nhanh sau khi quen dần với đau đớn, khoái cảm lại dần dần xuất hiện, Kỳ vô thức co rút mật huyết một chút.

“... A...” Lận rên rỉ thành tiếng, gã không nghĩ tới Kỳ cư nhiên lại chủ động co rút nơi đó, cuối cùng gã đã không thể nhấn nạy được mà hung hăng xông tới.

Đau đớn xen lẫn khoái cảm làm cho Kỳ rên rỉ không ngừng, Lận coi tiếng thở gấp của Kỳ như là cổ vũ mà càng thô lỗ xỏ xuyên, cơ hồ mỗi lần cũng rút ra gần hết, rồi lại đâm mạnh vào trong.

Trong cơn khoái cảm, Kỳ cũng dần dần lên đến đỉnh, sau một đợt cao trào, hắn vô thức mà nhanh chóng co rút. Lận vốn cũng đã tới giới hạn, bị hắn cắn chặt như vậy khiến khoái cảm ồ ạt kéo tới, gã cắn bản không thể chống cự, không kịp rút ra ngoài mà tiết ra ngay bên trong thân thể Kỳ...

“A a... A ưm...”

Chất dịch nóng bỏng tràn ngập trong thân thể khiến Kỳ càng thêm mãn cảm.

“Người người...” Kỳ cắn môi, Lận cư nhiên ở bên trong...

Liếm liếm môi dưới vừa bị Kỳ cắn qua, Lận áy náy nói, “Xin lỗi... người cũng biết... những lúc kích động như vậy ta khống chế cũng không được tốt lắm mà...”

Kỳ chớp mắt, cho dù là như vậy, nhưng là... nhưng là... thôi quên đi, chỉ một lần, chắc không có việc gì đâu!

Lần sau, nhất định không cho bọn họ tiến vào, Kỳ đỏ mặt thầm nghĩ.

## 57. Quyển 2 - Chương 57

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

Lận nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Kỳ rồi hôn nhẹ lên đó, bàn tay vốn đã không khoẻ mạnh nay lại càng thêm gầy yếu. Lận chỉ dùng một tay cũng có thể khống chế hoàn toàn, nghĩ đến đây, Lận cảm thấy trái tim như thắt lại.

Kỳ lặng lẽ lấy tay ra, cảm giác cổ tay bị người ta chơi đùa không tốt lắm. Lận thuận theo ý Kỳ mà thả tay hẳn ra, sau đó tươi cười nằm bên cạnh hắn. Nam nhân vừa được thỏa mãn dục vọng nên tâm tình vô cùng tốt.

Vuốt ve dọc theo mi mắt ẩm ướt của Kỳ, Lận thâm tình thì thầm, “Ta yêu người... ta yêu người, ca ca.”

Kỳ hô hấp không khăn, đây là lần đầu tiên hắn có thể cảm nhận tình cảm của Lận rõ ràng như thế, không có tiếp nhận, cũng không có cự tuyệt. Kỳ vùi đầu vào trước ngực Lận, để mặc cho gã chơi đùa với mái tóc dài đang xõa dài của mình, yên lặng lắng nghe trống ngực của hai người, có được giờ khắc này thật sự rất khó khăn, có một số việc, cứ để từ từ rồi sẽ đến.

Lận vuốt ve xuôi theo mái tóc mà đi xuống tới vòng eo tinh tế mềm mại, nơi đó đã khôi phục không ít, co co dần dần vô cùng hấp dẫn. Bàn tay Lận di chuyển trên tấm lưng trần của Kỳ, sau đó đi xuống xoa bóp mặt huyết nhỏ bé kia, không có đi vào, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve xung quanh nơi đó.

“Đừng...” Kỳ biết còn tiếp tục như vậy sẽ không thể vẫn hồi, bây giờ vẫn là sáng sớm, làm loại sự tình này cũng quá xấu hổ rồi.

Kéo Kỳ ôm sát vào lòng, Lận vô cùng hưởng thụ thời gian riêng tư của hai người: “Có sao đâu, ca ca phải để cho ta hảo hảo ôm người một cái đã.”

Thân thể tiếp xúc trực tiếp như vậy khiến cho Lận rất nhanh lại có phản ứng, không có nam nhân nào có thể cự tuyệt sự hấp dẫn khi ái nhân đang nằm trong lòng mình như vậy a.

Thân thể vừa trải qua hoan ái vẫn rất mất cảm, hướng chi tình hình bây giờ cũng không cần phải cự tuyệt Lận nữa... Nếu như ta có thể đáp ứng, đối với mọi người đều rất tốt, mọi người đều có thể ít phải chịu tổn thương hơn một chút...

Hoa huyết phía trước hồng diễm vô cùng xinh đẹp, thế nhưng mục tiêu lần này của Lận không phải là nó, mà là cục huyết ở hậu đình. Sau khi đơn giản khuyếch trương một chút, Lận không thể chờ đợi thêm mà lập tức tiến vào bên trong thân thể của Kỳ, hai thân thể lại dây dưa thân mật cùng một chỗ...

Tiếng thở dốc dồn dập, tiếng rên rỉ đứt quãng cùng thanh âm dâm mỹ vang lên không ngớt, xuân quang vô hạn tỏa ra xung quanh...

“Đến, ta tới hầu hạ ca ca mặc quần áo.” Lận vừa cười hì hì vừa nâng Kỳ dậy.

Chờ Lận thỏa mãn buông Kỳ ra, mặt trời đã lên cao quá đầu, Lận muốn Kỳ ở trên giường nghỉ ngơi, lại sai hạ nhân chuẩn bị thức ăn ở trong phòng. Thế nhưng Kỳ da mặt mỏng nên sống chết không chịu, kiên trì muốn đứng dậy.

Thân thể mệt nhọc quá độ nên không thể tự đứng dậy, Lận vì thế mà bận rộn xoay quanh hắn, thế nhưng Lận cũng rất hưởng thụ khoái nhạc khi phục vụ Kỳ. Nghĩ xem, muốn Kỳ mặc trang phục như thế nào cũng đều có thể, ngẫu nhiên còn được ăn đậu hủ a.

Y bào màu trắng viền xanh lam, lại thêm thêm ngân tuyến vô cùng phù hợp với sở thích của Lận, Kỳ mặc nó vào chắc chắn càng thêm thoát tục, vừa hoa lệ vừa tinh tế, vừa tăng được vẻ đẹp mà lại không mất đi vẻ cao quý.

Lận càng nhìn càng hài lòng, đông chuẩn bị, tây chuẩn bị, bận rộn liên tục khiến Kỳ ở một bên lo lắng không yên.

“Lận... tốt lắm... ta không thích như vậy.” Nhìn Lận bận rộn vây quanh mình, Kỳ có chút sốt ruột, hắn luôn không chú ý đến mấy thứ này, trước kia khi còn tại vị, vì duy trì uy nghi của hoàng gia nên mới dựa theo quy củ mà khoác lên mình phục sức đẹp đẽ, quý giá. Bây giờ hắn cũng không muốn tiếp tục như vậy nữa, đơn giản một chút là tốt rồi.

“Sắp xong... sắp xong rồi!” Lận cố lặn qua lặn lại Kỳ thêm một hồi rồi mới tuyên bố buổi mặc quần áo chấm dứt.

“Cuối cùng cũng chịu đi ra rồi sao?” Tề Thị Vân ở ngoài cửa không mẫn không nhạt nói, nhìn Lận ôm Kỳ từ trong phòng đi ra, trong lòng có chút bực mình nho nhỏ.

“Ha ha...” Lận bất chấp tâm tình khó chịu của Tề Thị Vân, vô cùng vui vẻ mà ôm Kỳ tới nơi dùng thiện, mà Tề Thị Vân thì đi theo phía sau bọn họ.

## 58. Quyển 2 - Chương 58

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

Mẫu hậu, Phong nhi rất nhớ mẫu hậu... nhưng mà ngay cả mẫu hậu cũng không chơi với con...” Ngâm Phong nước mắt lưng tròng mà nói, khiến cho Kỳ vừa xấu hổ vừa hoảng hốt. Nhìn về phía Lận, thấy gã chính tỏ ra như không có việc gì, Kỳ mới phát hiện ra đệ đệ của hắn mặt dày đến thế nào...

“Phong nhi ngoan, thân thể mẫu hậu con vẫn chưa hết bệnh, cần phải nghỉ ngơi thật nhiều mới được, cho nên, con không nên đi quấy rầy mẫu hậu con nghe chưa?” Tề Thị Vân trấn an Ngâm Phong, thế nhưng lại liếc mắt nhìn chăm chăm vào Lận. Thấy ánh mắt đầy hàm ý này của Tề Thị Vân, Lận cũng không tức giận, ngược lại còn tươi cười hỏi, “Ghen tị sao?”

Tề Thị Vân đương nhiên không có khả năng thừa nhận, lập tức phản bác: “Nói cho cùng vẫn là đồ của ta, ta mới không thêm đi làm cái loại sự tình nhảm chán này...”

Kỳ vẫn cúi đầu yên lặng ăn cơm, Tề Thị Vân lập tức nghĩ đến mà vội vàng hướng Kỳ giải thích, “Không phải... ta, ta không phải có ý đó... không phải đang nói người là đồ vật của ta... Không đúng, người là của ta... Không đúng, không đúng... ta là nói người không phải đồ vật... cũng không phải ...” Càng giải thích, Tề Thị Vân càng vội vàng đến mức biến thành kẻ cà lăm. Hình ảnh hiếm có này khiến Lận lại phá ra cười... Đương nhiên gã cũng thông minh mà biết dừng lại trước khi Tề Thị Vân thẹn quá hóa giận.

“Ca ca, hắn không có ý đó đâu.” Lận hảo tâm nói đỡ một chút.

“Ta cũng không có nói hắn có ý đó.” Kỳ miễn cưỡng cười.

Bữa cơm này cơ bản cũng có thể coi là hòa thuận. Chờ ăn cơm xong, Tề Thị Vân lập tức lấy cớ mà điều Lận đi nơi khác, mà Lận cũng không phản đối, ngoan ngoãn đi tuần tra luyện binh.

Kỳ ngồi ở ghế, thân thể mệt mỏi tới mức không thể động đậy, nhưng không có cách nào mở miệng nhờ Tề Thị Vân giúp đỡ. Không thể làm gì khác hơn là yên lặng nhìn xuống đất.

“Mặt đất hắn là không có gì hấp dẫn người đâu nhỉ... Hay là nói người đang chuẩn bị ngủ ngơi ở đây?” Tề Thị Vân vươn hai tay về phía Kỳ, Kỳ do dự một hồi, cuối cùng vẫn đưa tay về phía trước, Tề Thị Vân nắm lấy tay Kỳ, thuận thế kéo Kỳ vào trong lòng, dễ dàng bế hắn lên.

“Người rất gầy, ta muốn đem người dưỡng thật béo!” Thanh âm tràn đầy nam tính của Tề Thị Vân nghe rất thoải mái, Kỳ không thể không thừa nhận Tề Thị Vân vốn là một nam nhân rất có mị lực.

“...” Kỳ không quá thích từ dưỡng này, chỉ có phụ nữ cùng súc vật mới bị người ta bao dưỡng...

(Khụ, hài tử à, lời này của ngươi là không đúng rồi. Mẹ ngươi là ta đây sẽ không cần người dưỡng... - -

~~Kỳ khinh bỉ liếc mắt một cái: Ngươi cũng xem như phụ nữ sao?

Nộ ~~ Vậy để ngươi là phụ nữ tốt lắm! Dù sao hài tử cũng sinh rồi, hừ, đừng nghĩ xoay người nhé

~~Kỳ: ///... Ta sai lầm rồi... Ngươi cần bản không phải người: -. -...)

“Như vậy thật tốt!” Tề Thị Vân đột ngột lên tiếng.

“...” Kỳ có chút ngạc nhiên ngửa đầu nhìn y.

“Ta nói, có thể ôm người như vậy, thật tốt!” Tề Thị Vân nói tiếp rồi cười nhẹ một tiếng, Kỳ không biết nụ cười này có thể tính là ôn nhu được hay không, hẳn chỉ biết là, tâm của hắn giống như bị người ta dùng chùy nện một cái, có chút đau đau.

Lặng lặng nhìn sườn mặt của Tề Thị Vân, mơ hồ vẫn còn một chút bóng dáng của thiếu niên, Kỳ nhớ tới khi người này còn trẻ đã phải quỳ gối dưới chân mình, mặc dù đó là ký ức rất xa vời, thế nhưng hắn vẫn nhớ được ánh mắt sáng ngời của y, giống như ánh mắt của dã thú, vẻ mặt vừa tức giận vừa quật cường của một hài tử... Ánh mắt sáng ngời đó làm cho một người xa lạ như mình cũng phải chú ý... Không những thế, người này lại còn xuất ngôn bất kính với mình nữa... Lần đó là lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau... mặc dù không phải tốt đẹp, nhưng mà, ánh mắt cũng vẻ mặt bất tuân của hắn đến giờ mình vẫn không thể nào quên.

Tề Thị Vân không đưa Kỳ về phòng ngủ mà lại đưa hắn tới lương đình nghỉ ngơi, đệm bằng da thú rất mềm mại, tuyệt đối không bị lạnh, bên trong lương đình không bị ánh nắng chiếu vào, thế nhưng bên ngoài là ánh nắng tươi sáng, nhìn hoa cỏ xanh non tươi tốt, lại được tạo hình tinh tế, chăm sóc vô cùng cẩn thận... Kỳ có chút mơ màng buồn ngủ, Tề Thị Vân cũng không có ý định rời đi.

“Người không đi sao?” Một lát sau, Kỳ mở miệng hỏi, có Tề Thị Vân ở chỗ này, tâm hắn thật sự có chút bất an.

“Không... ta muốn ở bên cạnh người, hôm nay không có đại sự gì cả.” Tề Thị Vân ngồi trên lan can, nguyện vọng của y là không muốn có ai tới quấy rầy hắn ở chung với Kỳ, nơi này là địa phương để y tĩnh tâm mỗi ngày, hạ nhân sẽ không dám tới đây làm phiền.

...

Lại một trận yên lặng nữa trôi qua, Tề Thị Vân vẫn phải mở miệng trước.

“Người mặc như vậy rất đẹp.”

Kỳ không cảm thấy có gì đặc biệt, lại trả lời, “Có lẽ vậy, là do Lận chuẩn bị.”

“Lần sau để ta giúp người mặc y phục!” Ta sẽ chuẩn bị cho người những bộ y phục độc nhất vô nhị, còn chuẩn bị cả áo lông cho người nữa... Kỳ thật, ta rất ghen tị với Lận, tại sao gã lại có thể thân cận với người như vậy...

“...” Kỳ cúi đầu, chỉ là một kiện y phục thôi mà.

Kỳ không đáp lại, Tề Thị Vân cười khổ, “Thật sự không muốn?... Ta chỉ muốn chuẩn bị y phục cho người mà thôi.”

Tề Thị Vân yên lặng nhìn Kỳ, Kỳ cảm nhận được ánh mắt của y nhưng lại vội vã cúi đầu...

Tề Thị Vân quay đầu ra nhìn phong cảnh bên ngoài, vì cái gì, vì cái gì... Tề Thị Vân nhớ tới hình ảnh Lận ở cùng phòng với Kỳ ngày hôm nay, chính mình ở bên ngoài cũng không dám đi vào, sợ hãi bản thân sẽ làm vỡ tấm kính mỏng manh mà khó khăn lắm hai người bọn họ mới làm ra được... Ta không phải Lận, không có sự ràng buộc huyết thống với người như gã, ta phải làm sao mới có thể ôm người vào trong ngực, Lận làm sai, người còn có thể tha thứ, nhưng ta làm sai thì dù một chút cơ hội người cũng không chịu cho ta...

Cảnh sắc quen thuộc có chút mơ hồ, thứ gì đó lạnh lẽo rơi xuống... Tề Thị Vân biết đó là nước mắt, lần trước y rơi lệ là khi Kỳ hạ sinh Ngâm Phong rồi lâm vào mê man bất tỉnh, lúc này đây, Kỳ rõ ràng đang ở bên cạnh y, thế nhưng, vì cái gì mà y còn đau lòng hơn cả lần trước...

Nguyên lai, có vài thứ, mất đi không phải là việc thống khổ nhất, mà là thứ đó ở ngay bên cạnh người nhưng người lại không có cách nào đạt được...

## 59. Quyển 2 - Chương 59

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

Kỳ nhìn thấy ngân tuyến trên y phục không ngừng chuyển động, chua xót ngẩng đầu lên, hần lập tức hối hận, sớm biết rằng sẽ chứng kiến cảnh tượng đau đớn như vậy thì dù có thể nào hần cũng không ngẩng đầu lên.

Nhưng hần cũng không có cách nào làm bộ như không nhìn thấy, Tề Thị Vân lại làm sao vậy...? Không biết có nên mở miệng hay không, hay là hần lại giả bộ như đang ngủ.

Khuôn mặt khô ngô nay có chút yếu đuối, Tề Thị Vân lẳng lặng rơi nước mắt như vậy làm y có vẻ ngây thơ hơn rất nhiều, Kỳ thở dài một tiếng...

Tề Thị Vân hình như đã phát hiện ra Kỳ đang nhìn mình, vội vàng quay đầu lại rồi làm ra vẻ mặt hung ác, thế nhưng lệ ngân còn vương trên mặt y khiến Kỳ không khỏi bật cười, cuối cùng hần cũng hiểu được tâm tình của Lận mỗi lần trêu chọc Tề Thị Vân.

Khuôn mặt tuấn tú trong nháy mắt đỏ bừng lên, khuôn mặt vẫn còn vương đầy nước mắt... Vội vàng quay đầu đi, dùng tay áo ra sức lau mặt, qua một hồi lâu mới quay lại nhìn Kỳ. Khuôn mặt ngăm đen của y bởi vì vừa ra sức chà xát mà đỏ hồng lên... Kỳ thấy vậy thì lại muốn phá ra cười, đương nhiên là vì nhìn thấy ánh mắt giận dữ của Tề Thị Vân, cho nên hần đành liều mạng nhin xuống, đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy Tề Thị Vân như vậy... giống như một tiểu hài tử...

“Hôm nay gió rất lớn.” Tề Thị Vân hung hăng nói.

“...” Hôm nay gió rất lớn sao? Kỳ nhìn ra bên ngoài thỉnh thoảng mới có một cơn gió nhẹ rồi tự hỏi...

“Cho nên...” Tề Thị Vân nghiêng răng nói.

“...”

“Ta bị bụi vào mắt...”

“Hả...” Kỳ cuối cùng đã hiểu được rốt cuộc Tề Thị Vân muốn biểu đạt cái gì.

Tề Thị Vân lại quay đi, Kỳ nhìn vào đôi vai đang nhẹ nhàng run rẩy của y, không biết y tức giận vì bị người khác nhìn thấy y khóc hay là vì lý do nào khác, nhưng Kỳ vẫn hy vọng chính mình không có chứng kiến, cho tới bây giờ cũng không muốn nhìn thấy, Kỳ biết nếu cái vỏ bọc kiên cường của hần bị tháo xuống, hần sẽ không lãnh khốc như vậy, bởi vì bây giờ, Kỳ cảm thấy sự căm ghét của hần với Tề Thị Vân đã giảm đi không ít, tận trong thâm tâm, hần chỉ là một người yếu đuối. Giống như khi hần một mực yêu thương Liễu Cơ, sẵn sàng trả giá tất cả, sẵn sàng trao ra tất cả... Chỉ là những tình cảm đó không giống nhau, tình yêu của Tề Thị Vân rất giống của phụ vương, đều là kiểu tình yêu tàn nhẫn! Thế nhưng bây giờ Tề Thị Vân lại giống như đã thu lại nanh vuốt bén nhọn của y, ngược lại còn làm cho người ta dễ dàng tiếp nhận hơn...

“Muốn ta thối cho người không?” Kỳ lại nhớ tới ánh mắt của Tề Thị Vân khi y còn là một thiếu niên.

“...” Bộ dạng của Tề Thị Vân giống như không thể tin được, Kỳ nói hần sẽ thối cho ta sao?

“Không muốn thì thôi vậy.” Không nghĩ tới Tề Thị Vân lại bày ra bộ dạng ngây ngốc như vậy, Kỳ cảm thấy chính mình thật sự là nhiều chuyện, loại người như Tề Thị Vân làm sao cho phép người khác làm như vậy với y chứ?

“Đương nhiên muốn.” Lấy tốc độ kinh người, Tề Thị Vân vọt tới trước mặt Kỳ, cũng không cho Kỳ ngồi dậy mà chủ động ngồi xổm xuống, Kỳ nhìn y nhắm nghiền hai mắt ngồi trước mặt mình, bộ dạng giống như đang nói tùy người xử trí.

Kỳ nhẹ nhàng vén mi mắt của Tề Thị Vân lên, thối nhẹ vài lần... hàng mi đen đen nhẹ nhàng run rẩy theo từng cử động của Kỳ.

“Tốt lắm... hẳn là sẽ không rơi lệ nữa!” Kỳ cười cười, vốn là không có bụi mà, chỉ là, nếu làm như vậy, có lẽ y thật sự sẽ không rơi nước mắt nữa. “Nhưng, có đôi khi cũng nên có bụi vào mắt nhỉ...”

Tề Thị Vân bình tĩnh nhìn Kỳ, rồi đột nhiên ôm lấy khuôn mặt hắn, khi Kỳ còn đang kinh ngạc hô lên, Tề Thị Vân liền hôn lên môi hắn, cái này xem như là nụ hôn ôn nhu nhất của Tề Thị Vân. Kỳ bỗng nhớ tới những nụ hôn thô bạo trước kia của y, giống như tên của y vậy, tựa như muốn cắn nuốt hết thảy...

Ngân tuyến óng ánh kéo dài khi hai người tách ra, Kỳ hô hấp có chút khó khăn, mặc dù y rất ôn nhu, nhưng thời gian lại quá dài, Tề Thị Vân tuy buông Kỳ ra nhưng vẫn gao ôm lấy khuôn mặt hắn, Tề Thị Vân nâng mặt Kỳ lên một chút, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, từ trán đến lông mày, rồi xuống đến mắt, lại tiếp tục chuyển xuống môi... Ngón tay của Tề Thị Vân do tập võ lâu năm nên có chút thô ráp, nay lại vuốt ve trên khuôn mặt nhẵn mịn của Kỳ khiến hắn có chút cảm giác khác thường...

“Hôm nay hoa nở rất đẹp!” Buông Kỳ ra, Tề Thị Vân quay ra nhìn cảnh sắc diễm lệ bên ngoài. Mặc dù y cảm thấy bách hoa này vẫn kém tươi tắn hơn đôi môi đỏ thắm diễm lệ của Kỳ, thế nhưng vẫn không thể phủ nhận vẻ đẹp của những đóa hoa kia.

Kỳ nhìn theo ánh mắt của Tề Thị Vân... “Những đóa hoa này đúng là rất đẹp...”

“Hoa này là tội tương tư.” Tề Thị Vân nói tiếp, “Nghe nói lại là hoa này là do nước mắt cùng máu của một đôi tình nhân mà thành, ở Tề Vân Quốc chúng ta lưu truyền rằng “tội tương tư” vốn là do một đôi tình nhân đi ngược lại luân thường mà cùng tuấn tình với nhau, hoa này mọc lên ở nơi bọn họ chết đi, là một đóa hoa tượng trưng cho tình yêu sai trái...”

Tình yêu sai trái... chúng ta cũng là... tình yêu... sai trái... sao?

“Bất quá cũng chỉ là một truyền thuyết mà thôi, mọi người vốn đều thích tạo nên một câu chuyện xưa nào đó cho những loại thực vật xinh đẹp này... Hơn nữa tình yêu vốn là không có tội.” Tề Thị Vân tiếp tục nói, “Người thấy có đúng?”

“... Không sai...”

Nghe thấy câu trả lời của Kỳ, khuôn mặt Tề Thị Vân bừng sáng, y nhẹ giọng cười.

## 60. Quyển 2 - Chương 60

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

Không khí mát mẻ như thế này khiến người ta có chút mơ màng buồn ngủ, Kỳ rất nhanh đã chớp mắt trên ghế.

Khí trời như hôm nay thật hiếm có, hơn nữa đêm qua hắn lại phải dây dưa với Lận cả một đêm, buổi sáng còn bị gã ép làm thêm một lần, đã sớm uể oải không chịu nổi, cũng không có gì phải bận khoăn nên hắn đã rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Thấy Kỳ hô hấp đều đặn, Tề Thị Vân cũng tiếp tục ngồi bên cạnh hắn mà nhìn ngắm đôi môi sưng đỏ cùng sắc mặt càng tái nhợt kia.

“Nghỉ phi nương nương...” Thiếp thân nha hoàn nơm nớp lo sợ quỳ trên mặt đất.

“Hỗn trưởng.”

Khuôn mặt xinh đẹp có chút dữ tợn, nàng ta dùng sức hất đổ bộ ấm trà đang đặt trên bàn, tỳ nữ đang quỳ run rẩy một trận vì bị nước nóng hất vào người, thế nhưng cũng không dám tránh ra.

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Hồi bẩm nương nương, hôm nay là ngày mồng tám tháng tư.”

“Đã mười ngày Vương không tới gặp ta...” Chẳng lẽ Vương đã chán ghét ta rồi... Là Định phi, Lam phi, Trữ phi hay là... Vương lại có nữ nhân mới ở bên ngoài?

“Thanh nhi, gần đây Vương có đi tìm những phi tử khác hay không? Hoặc là cung nữ ...”

“Hồi bẩm nương nương, không có...”

Hai bàn tay trắng nõn của nàng siết chặt lại, chẳng lẽ gần đây quốc sự bề bộn... nhất định là vậy rồi...

“Đi truyền lời, nói ta thân thể không khỏe.”

“Vâng, nương nương.”

Tề Thị Vân cau mày, bên ngoài có người đang cầu kiến, là người của Nghi phi sao... Quay sang nhìn Kỳ vẫn đang ngủ say, Tề Thị Vân có chút bực mình, ngấm lại Nghi phi bình thường cũng coi như có chút thông minh hiểu chuyện, nên đành nhẫn nại đi ra ngoài xem xét tình hình.

“...Người nói Nghi phi bị bệnh?”

“Vâng ạ, Vương Thượng.” Nhìn vân tuyến long hải dưới chân Tề Thị Vân, Thanh nhi vừa khấn trương vừa sợ hãi nói.

“Không đi tìm ngự y, tới nơi này làm cái gì?”

“Hồi bẩm Vương Thượng... nương nương... cái này...” Trời ạ, tưởng rằng Vương nghe thấy Nghi phi bị bệnh nhất định sẽ qua xem một chút, không nghĩ tới người lại lãnh đạm như thế... giờ phải làm sao đây...

Nhìn cung nữ sợ hãi tới mức nói không nên lời, Tề Thị Vân đoán chắc là nàng ta bị Nghi phi sai đến đây.

“Người trở về, nói với chủ tử của người, một lát nữa ta sẽ tới thăm nàng.”

Không muốn cùng hạ nhân so đo, Tề Thị Vân quyết định chính mình đi giải quyết.

“Sao rồi?” Nghi phi vẻ mặt chờ mong hỏi.

“Vương nói một hồi sẽ tới thăm nương nương.” Có chút do dự, không biết có nên nói thái độ của Vương cho nương nương biết không, chủ tử lại đang cao hứng như thế, vạn nhất nghịch ý của nàng ...

“Mau tới chải tóc cho ta, người còn đứng đấy làm gì?”

“Vâng.” Cuối cùng Thanh nhi vẫn quyết định không nói ra, nếu Vương đã nói muốn đến thăm nương nương, tự nhiên là phải có vài phần quan tâm rồi.

Nghi phi vừa trang điểm xong thì Tề Thị Vân cũng đến nơi, nàng vội vàng đi ra nghênh đón thánh giá.

“Nghe nói thân thể nàng không khỏe.”

“Hồi bẩm Vương thượng, được nhìn thấy bệ hạ, thần thiếp đã tốt hơn nhiều rồi.” Yếu ớt dựa vào Tề Thị Vân, Nghi phi than nhẹ.

Mặc dù ngoài miệng nói thân thể không khỏe, thế nhưng hai tay Nghi phi lại không ngừng khiêu khích trước ngực Tề Thị Vân, nửa thân trên cơ hồ là dán sát vào người y. Đáng tiếc tâm của Tề Thị Vân vẫn còn động lại trên người Kỳ, lúc y tới nơi này, Kỳ vẫn còn đang ngủ say...

Không chút lưu tình mà đẩy Nghi phi ra, y cũng không nhìn đến vẻ mặt bị thương của nàng.

“Xem ra thân thể ái phi thật sự không khỏe, nàng nên nghỉ ngơi sớm đi.” Tề Thị Vân nói xong liền quay người rời khỏi tầm cung.

“Vương Thượng...” Nghi phi bị thương nhìn theo bóng lưng của y. Nghe thấy tiếng gọi yếu ớt của nàng, Tề Thị Vân vẫn quay đầu lại, nhưng y chỉ nói, “Thân thể của ái phi không được tốt, nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng làm ra chuyện gì không thỏa đáng, nếu không bốn vương đành phải đưa nàng tới một nơi thanh tịnh một chút để tĩnh dưỡng ...”

...

“Nương nương... ngồi lâu dưới đất sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đó, nương nương đứng lên đi.”

Từ khi Tề Thị Vân rời đi, Nghi phi cũng không di chuyển chút nào, Thanh nhi có chút lo lắng nói.

Bệ hạ... người nghĩ muốn phế bỏ ta sao?... Chỉ vì việc con này sao?... Không đúng, nhất định có cái gì đó...

“Thanh nhi, người gặp Vương thượng ở nơi nào?”

“Hồi bẩm nương nương, là ở Bạch Thiên viện.”

“Có thấy gì khác lạ hay không?”

“...” Thanh nhi tự giấu trong chốc lát, liền nói, “Bẩm nương nương, ở viện hắc là còn có một người khác.”

Nhất định rồi, Vương đã cấm không cho người khác tới Bạch Thiên viện, ngay cả Lận vương gia cũng không thể tiến vào, nhất định là bởi vì người trong viện kia...

“Thanh nhi, đi nghe ngóng cho ta, xem người ở cùng Vương thượng có phải là Lận vương gia hay không, nếu như không phải, thì điều tra rõ ràng về người đó cho ta. Còn nữa, gần đây vương cung có điều gì thay đổi cũng phải tìm hiểu hết... hành sự phải hết sức cẩn thận.”

## 61. Quyển 2 - Chương 61

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

Tề Thị Vân vội vàng trở về Bạch Thiên viện, trên đường đi lại gặp Lận. Y hừ lạnh một tiếng, giống như đang nói với Lận sao cũng vội vàng trở về như thế.

“Đừng có nhìn ta bằng cái vẻ mặt đó... Người nói đi tuần tra mà... ta đi tra xét một vòng rồi a, bây giờ ta trở lại là đúng còn gì.” Lận vỗ vỗ vai y rồi nói.

“Ca ca đâu rồi?”

“Hắn đang nghỉ ngơi ở Bạch Thiên viện.” Tề Thị Vân có chút tức giận nói.

“Sao người không ở bên cạnh hắn, thân thể hắn còn chưa tốt lên đâu.” Lận có chút trách cứ nói.

“Người lại còn không biết xấu hổ hay sao mà dám nói ra những lời đó, đã biết thân thể hắn không tốt, ngày hôm qua người còn quần lấy hắn làm cái chuyện gì hả?” Tề Thị Vân so với gã vẫn còn tốt hơn nhiều.

“Ha ha... đừng nói chuyện này nữa, người vừa đi đâu vậy? Phong tướng quân lại có chuyện gì sao?” Lận vội vàng ngắt lời, ngày hôm qua xem như là chính mình đã ăn vụng, Vân khẳng định là đang ghen tỵ rồi.

“Ta đến chỗ của Nghi phi, cái gì mà lâm bệnh, hoàn toàn không đáng nhắc tới.”

Tề Thị Vân thần nhiên nói, thế nhưng Lận lại vô cùng kinh ngạc.

“Vân, người vẫn còn đến chỗ những phi tử đó sao?”

“Không có, từ sau khi Kỳ tỉnh lại, ta hoàn toàn không đi tìm bọn họ nữa.” Tề Thị Vân hoàn toàn không hiểu Lận đang có ý gì.

“Vân, người hãy nghe ta nói, ca ca đã tỉnh dậy, thật vất vả mới cùng chúng ta có chút tiến triển, nếu như bị hắn biết người vẫn còn có quan hệ cùng với những phi tử khác, hắn sẽ nghĩ thế nào đây? Cho dù hắn không thèm để ý, thế nhưng người nghĩ rằng hắn còn có thể nguyện ý tin tưởng chúng ta nữa sao?”

“Người biết rõ những người đó chỉ là vật thể thân, đừng nói nghiêm trọng như vậy.” Tề Thị Vân bị Lận nói thế có chút chột dạ, Dịch phi có đôi mắt giống Kỳ, Lam phi thì khuôn mặt giống Kỳ, Nghi phi có mái tóc

đen của Kỳ, hơn nữa tính tình lại nhu thuận, cho nên cũng được y sủng ái nhất. Năm năm rồi, tâm lý của y chịu hành hạ vì tình trạng của Kỳ, dục vọng cũng theo đó mà gào thét đòi hỏi. Đặc biệt là khi từ chỗ Kỳ trở về mỗi ngày... Cũng là để chặn miệng của thần tử nên y đã nạp thêm mấy người cung phi... Kỳ thật, mỗi khi y đến thăm các nàng thì cũng không lâm hạnh bọn họ, mà chỉ muốn xuyên qua bóng dáng của các nàng để nhớ đến Kỳ, hằng mong an ủi nỗi đau của y... chỉ có khi y đã tương tư đến hỗn loạn thì mới chạm vào các nàng...

“Có nghiêm trọng như vậy hay không ta cũng không biết, nếu như ca ca không phản ứng, thì có lẽ hẳn cần bản không cần người, cho nên mới không để ý đến việc người có người khác, hoặc là, hẳn có phản ứng... Nhưng ta khẳng định, phản ứng của ca ca tuyệt đối sẽ không phải là cái mà chúng ta hy vọng... Người muốn đánh cuộc sao?” Lận có chút nghi hoặc hỏi ngược lại.

Thế nhưng câu hỏi của Lận lại khiến Tề Thị Vân cười nhạt một tiếng, cũng có chút bi ai nói, “Đương nhiên không, ta làm sao dám đánh cuộc như vậy, ta vốn đã sớm thua không dậy nổi rồi...” Nhớ tới bộ dạng của Kỳ lúc dùng bữa hôm nay, Tề Thị Vân làm sao cho phép có thứ gì tác động đến Kỳ được... Dù chỉ là một chút cũng không được.

“Ta tự biết phải làm gì, ta còn một số việc phải xử lý, người đến Bạch Thiên viện với hẳn đi.”

“Biết rồi.”

Nhìn Tề Thị Vân đi xa, Lận không khỏi lắc đầu, Vân ở phương diện này sao lại có vẻ đặc biệt chậm chạp thế... Chẳng lẽ đây là loại người ngu ngốc trong chuyện tình cảm mà mọi người vẫn hay nhắc đến sao?

Ngày hôm sau, nội cung có một sự thay đổi vô cùng to lớn...

“Thanh nhi, vội vội vàng vàng như vậy làm cái gì?” Nghi phi thướt tha tựa trên ghế rồi nói, hoàn toàn không thể nhận ra vẻ mất mát của ngày hôm qua.

“Nương nương... không hay rồi!” Thanh nhi bối rối nói.

“Cái gì không tốt? ...Mà những chuyện ngày hôm qua ta giao người đã làm đến đâu rồi?”

“Nương nương! ...Người đó, nô tỳ chỉ biết không phải là Lận vương gia, còn chân tướng là ai thì nô tỳ thật sự không tra ra được.”

“Ồ vô dụng...”

“Nương nương, việc lớn không tốt rồi... nhưng... nô tỳ không biết có nên nói hay không nữa.”

“Đừng có ấp a ấp úng mãi thế, nói mau.” Nghi phi không kiên nhẫn mắng.

“...Nghe bọn hạ nhân nói, Vương muốn phân phát hậu cung” Thanh nhi nhắm mắt lại, quyết tâm nói ra.

“Hỗn trưởng.” Nghi phi giận dữ, đập bàn đứng lên nói, “Người nào dám phao tin đồn nhảm như vậy...”

Thanh nhi chứng kiến phản ứng của Nghi phi, lập tức quỳ xuống nói, “Nương nương, nô tỳ chỉ là nghe người khác nói thôi... lần sau nô tỳ không dám nữa...”

“Nô tỳ đi pha cho nương nương một tách bạch hoa lộ nhé.” Thấy Nghi phi ngã ra phù dung tháp một lần nữa, Thanh nhi vội vàng lấy lòng nói.

Chỉ chốc lát sau...

“Nương nương... nương nương, thật sự bất hảo rồi.” Thanh nhi thở gấp cuống quýt, làm cho Nghi phi lại trách cứ một trận, nói nó không có lễ nghĩa. Thanh nhi chống cật cấp bách nói, “Nương nương, là sự thật... Vương thật sự muốn phân phát hậu cung...”

“Nói vớ vẩn.” Nghi phi nhíu mày.

“Là thật đó, nương nương... người cũng đã tới rồi...”

Vừa dứt lời, chỉ nghe tiếng bước chân hỗn độn từ xa tiến lại!

Nghi phi mạnh mẽ trấn an bản thân mà nhìn đám người trước mắt, thế nhưng sắc mặt tái nhợt cũng đã tiết lộ sự bất an của nàng.

“Ta không tin... không tin... bệ hạ sẽ không làm như thế...”

“Cho ta gặp Vương, ta muốn gặp Vương...”

## 62. Quyển 2 - Chương 62

Editor: Tiểu Hắc

Beta – reader: Jaeun Jum

“Mong nương nương không nên làm khó chúng thần ...” Những thị vệ này đều là tâm phúc do Lận và Tề Thị Vân tự tay huấn luyện, thương hương tiếc ngọc vốn là không tồn tại trong suy nghĩ của bọn họ, trong thế giới của bọn họ, chỉ có những mệnh lệnh của hai người kia mà thôi.

“Nhất định là có hiểu lầm, xin các người cho ta gặp Vương, ta sẽ thưởng lớn cho các người.”

“Chúng thần không thể đáp ứng thỉnh cầu của nương nương được, mời nương nương theo chúng thần xuất cung, ở bên ngoài, các nương nương sẽ có được cuộc sống tự do, đương nhiên những vật phẩm châu báu mà Vương đã ban tặng đều có thể mang đi, Vương còn thưởng thêm cho các nương nương rất nhiều châu báu xem như bồi thường.” Đội trưởng cấm vệ cũng không nhìn đến đôi mắt diêm lệ ngập đầy nước của Nghi phi, không chút lưu tình mà cự tuyệt.

“Ta muốn gặp Vương! ... Ta muốn gặp Vương... các người không có quyền đuổi ta... các người hỗn đản... người nào cho phép các người kéo ta như vậy... không cho chạm vào ta!” Nghi phi khó khăn nói, nàng không tin Vương lại làm ra quyết định như vậy.

Nàng cũng không nhận được hành động của những binh lính này, hoàn toàn không có chút cung kính nào đối với nàng, quyết liệt kéo nàng rời đi như vậy.

“Không cho chạm vào ta...” Nghi phi tránh khỏi cánh tay đang chế trụ nàng, miễn cưỡng còn muốn duy trì tự tôn của bản thân. “Chính ta tự đi, không cho phép các người chạm vào ta, phụ thân của ta là Trần Quốc tướng quân, các người còn dám vô lễ ...” Nhận thấy thân phận Vương phi đã vô dụng với bọn họ, nàng không thể làm gì khác hơn là đưa phụ thân ra làm lá chắn.

“...Vậy thì mời nương nương nhanh chóng theo chúng thần xuất cung, những nương nương khác đều đang đợi nương nương ở bên ngoài ...Trần Quốc tướng quân nhất định cũng biết chúng thần cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, mời nương nương theo chúng thần.” Nghi phi thấy người trước mặt vẫn không chút thay đổi, đành oán hận cắn môi.

“Thanh nhi, chúng ta đi.”

“Nương nương, đồ đạc còn chưa thu thập xong.”

“Không cần thiết, nơi này chính là nhà của ta, ta sớm muộn gì cũng sẽ quay về!”

“Hôm nay sao lại không có tinh thần vậy? Ngâm Phong có chạy đến làm loạn ở chỗ người không?” Tiểu quỷ Ngâm Phong kia, cứ quẩn lầy hần mãi không chịu rời. Mặc dù Lận rất yêu thương nó, thế nhưng gã không muốn nó làm cho Kỳ bị mệt. Đây là bệnh chung của hai người bọn họ rồi, những lúc gã ở bên cạnh Kỳ thì lại không sợ mình làm hần mệt a.

“Tôi thì có tới, thế nhưng nó rất nghe lời, mới vừa rồi ta đã sai hạ nhân đưa nó về nghỉ ngơi rồi.” Kỳ vẫn ở lại Tề Hoa Cung trong Dạ Trữ Điện, mà Ngâm Phong cũng ở ngay Chính điện, khoảng cách giữa hai nơi này không xa, nên Ngâm Phong thường xuyên chạy tới chạy lui...

“Vậy là tốt rồi, người không nên chỉ lo cho Phong nhi, nó đi tới đâu là có cung nhân bồi nó lăn qua lăn lại tới đó, người nên chú ý thân thể của chính mình hơn.”

Trong vương cung có kỳ trân dị thảo, sơn hào hải vị... còn có cả ngự y đứng đầu thái y viện ngày ngày theo dõi, mất ngày nay Kỳ đã béo ra không ít, bệnh căn trong người cũng thuyên giảm rất nhiều. Bây giờ chỉ thỉnh thoảng bụng hần mới co rút đau đón một trận... Kỳ biết, đó là đại giới hần phải trả để tiếp tục sống sót...

“Không, ta thích chơi cùng Ngâm Phong.” Kỳ kiên quyết nói.

Mẫu thân nào cũng sẽ sủng nịnh hài tử của mình như thế, Kỳ cũng không ngoại lệ, Ngâm Phong vốn là nơi mềm yếu nhất trong tâm hần!

“Chiều nay ta đã đáp ứng với Ngâm Phong, sau khi nó ngủ dậy sẽ đi thả diều với nó...” Kỳ mơ mơ màng màng nói, thế nhưng Lận vô cùng chăm chú lắng nghe nên cũng nghe thấy rõ ràng.

“Hảo a, bắt quá phải nhớ mang theo hạ nhân.”

“...” Ngừng một hồi, Kỳ lại nói tiếp, thanh âm càng lúc càng nhỏ, “...Nếu như người không có việc gì, thì cũng theo ta đi chơi với Ngâm Phong đi...”

Lận tươi cười, trong lòng vô cùng vui vẻ, “Ta đương nhiên muốn đi, có việc gì so ra cũng kém các người, ở bên cạnh các người mới là trọng yếu.”

“...cái kia..., nếu y không có việc gì... cũng gọi y đi cùng đi!” Nhớ tới những dòng lệ của y ngày hôm qua, Kỳ có chút do dự nói.

“Là đang nói đến Vân sao?” Lận có chút ngạc nhiên, đồng thời cũng có một chút chua xót...

“...Ừm...” Kỳ nhỏ giọng trả lời, ngẫm lại, rồi lại nói, “Thật ra là Ngâm Phong nhắc ta...”

Lận cúi đầu nhìn Kỳ, Kỳ có chút chột dạ, vội vàng quay sang nơi khác, khiến Lận trong lòng đã minh bạch.

## 63. Quyển 2 - Chương 63

Editor: Ansa

Beta – reader: Bằng Tiêu

Chưa nói đến Nhạc Dung Dung, tình hình hiện tại cũng xem như đã sóng yên biển lặng!

Ngâm Phong vui vẻ cười cả ngày, bản tính tiểu hài tử lộ ra rõ một một, Kỳ nhìn nụ cười tròn vẹn của Ngâm Phong mà trong lòng cũng thấm chút ngọt ngào. Ngửa đầu nhìn lên bầu trời xanh cao, Kỳ đột nhiên nhớ tới vẫn còn một hài tử đang ở ngoài cung, không biết nó có được sống vui vẻ hay không...

“Mẫu hậu, ôm con đi...” Kỳ đang nằm nghỉ ngơi trên bãi cỏ, bỗng có cái đầu nho nhỏ chui vào lòng mình, kèm theo đó là tiếng nói trẻ con làm nũng.

“...Nào...” Kỳ giang tay ra muốn ôm nó, nhưng mới được nửa đường thì lại bị Tề Thị Vân chặn lại.

“Phụ vương xấu xa... xấu xa...” Mắt thấy sắp được nhào vào lòng mẫu hậu, lại bị phụ vương ôm lấy, Ngâm Phong ủy khuất chỉ biết chu mỏ lên giận dỗi.

“Con đã quần lấy mẫu hậu cả buổi rồi, để cho mẫu hậu nghỉ ngơi một chút.” Tề Thị Vân nhìn đôi mắt to tròn ngán lệ, cùng ánh mắt trách móc của Kỳ, y đành phải âm thầm thở dài, Ngâm Phong sở trường nhất chính là giả vờ đáng thương... hết lần này đến lần khác, chiêu này lúc nào cũng hữu dụng...

“Không sao... để ta ôm nó một cái...” Kỳ không nỡ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngâm Phong nhăn nhó như vậy, bản thân hần từ trước tới giờ cũng rất thích tiểu hài tử, huống chi đây lại là con ruột của mình... một đứa con vô cùng quý báu...

Kỳ nói vô cùng kiên quyết, Tề thị vân chỉ có thể lắc đầu đưa Ngâm phong cho hắn, thuận tiện cảnh cáo phát nhẹ lên cái mông nho nhỏ một cái, Ngâm phong cười hề hề, le lưỡi làm mặt quỷ.

Rúc vào trong lòng Kỳ một hồi, Ngâm Phong chơi đùa cả buổi trưa cũng thấm mệt mà lăn quay ra ngủ khò khò, nước miếng chảy cả ra...

“Để ta ôm cho.” Nhìn cánh tay Kỳ có chút run rẩy, y biết với thể lực của Kỳ, bế lâu như vậy cũng đã là cực hạn rồi, vì vậy, Tề thị vân mở miệng khuyên nhủ.

“...” Bản thân hắn quả thật không được tích sự gì cả. Ngâm Phong mặc dù mới 5 tuổi nhưng lại lớn rất nhanh, ôm cũng rất nặng, hắn cũng không nghĩ mình lại yếu đến thế, ngay cả một hài tử cũng không ôm nổi: “Không cần đâu, ta ôm được...” Kỳ cự tuyệt nói.

“...Người nhất định cứ phải như vậy sao? ...Chờ lúc thân thể người tốt hơn, muốn ôm thế nào cũng được, bây giờ đừng có cậy mạnh!” Tề Thị Vân ôm lấy Ngâm Phong từ trong tay Kỳ vô cùng dễ dàng, quả thật Kỳ chẳng còn chút sức lực nào.

Kỳ trừng mắt nhìn Tề thị Vân nhưng không cách nào phản bác, còn Lận vẫn ngồi chợp mắt bên cạnh, thấy bọn hắn có tranh chấp mới mở miệng nói:

“Ca ca đừng nóng giận, Vân cũng chỉ là muốn tốt cho người thôi.” Hắn từ đằng sau ôm lấy vòng eo Kỳ, hít hít mùi hương trên cơ thể Kỳ.

Ta không tức giận... Kỳ cúi đầu nhìn kẻ đang quẩn lấy mình, vội vàng kéo ra, nhưng cánh tay Lận ôm chặt đến mức một khe hở cũng chẳng có, làm Kỳ cọ qua cọ lại một hồi toát cả mồ hôi mà vẫn vô ích.

Tề Thị Vân giao Ngâm Phong cho hạ nhân hầu hạ phía sau, chứng kiến một màn này, không chút lưu tình đánh mạnh lên cánh tay Lận một cái, Lận ăn đau đành phải rút tay lại.

“Vân, người cũng quá độc ác đi... Bộ muốn đánh chết ta đấy hả?” Hắn oán hận cười khổ xoa xoa cánh tay.

“Hừ.” Tề Thị Vân hừ lạnh.

“A...” Kỳ hoàn toàn không thấy rõ động tác của Tề Thị vân, đột nhiên cả người đã bị y đặt lên đùi.

“Người là đồ ăn gian!” Lận hô to bắt mẫn.

Không buồn để ý đến Lận đang lăm bằm, Tề thị Vân vững vàng ôm chặt Kỳ vào trong ngực, khiến mặt Kỳ đỏ bừng bừng.

## 64. Quyển 2 - Chương 64

Editor: Ansa

Beta – reader: Bằng Tiêu

“Người buông ta ra!” Lận cũng ở ngay bên cạnh, Kỳ mặc dù rõ ràng những rứt rề xấu hổ xưa kia cũng đã chẳng nên tồn tại nữa, nhưng giữa ban ngày ban mặt cùng bọn họ làm chuyện này, lại nghĩ tới Lận chính là đệ đệ của mình, Kỳ vẫn có chút khó xử.

“Đừng cử động!” Tề Thị Vân thấp giọng thì thầm bên tai Kỳ.

Kỳ cũng thấy có cái gì đó đang cọ cọ vào mình, gương mặt trong nháy mắt đỏ rực lên. Tên cầm thú này... ban ngày ban mặt... cái thứ cứng rắn đang chọc vào hông khiến Kỳ phải kinh ngạc.

Bàn tay lúc trước đặt trên lưng Kỳ, giờ không an phận mà lần mò xuống tới đùi, cách một tầng y phục mà Kỳ vẫn có thể cảm nhận được độ nóng của nó. Lận liếc mắt cười hi hi, nhìn động tác của Tề Thị Vân, cũng không buồn ngăn trở mà ngược lại phân phó hạ nhân lui đi chỗ khác.

“Mau buông ta ra!” Còn tiếp tục dây dưa nữa, Kỳ không dám cam đoan bọn họ sẽ không làm ra việc đó...

Bàn tay to lớn dò xét vào trong quần áo, di động trên đùi, hai tay Kỳ bị Tề Thị Vân giữ lại, chỉ có thể mở miệng hô to gọi nhỏ. Lận ngồi xổm trước mặt Kỳ, không thèm để ý vẻ mặt xấu hổ của hắn mà chu miệng hôn tới, chặn đứng thanh âm kháng nghị đang chuẩn bị phát ra.

Tề Thị Vân lại càng không an phận, hơi thở nặng nề phun trên cẳng cổ khiến Kỳ run rẩy. Rất nhanh, Kỳ đã bị đặt trên cổ, quần áo mở rộng, làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời trông long lánh vô cùng. Dấu vết bị Lận lưu lại từ hai ngày trước còn chưa hoàn toàn biến mất, Lận nhìn mà không khỏi nuốt nước bọt đói khát. Còn ánh mắt của Tề Thị Vân thì tối lại, tràn ra những tia dục vọng nóng bỏng...

Hai kẻ không buồn chuyển mắt, cứ như vậy chăm chăm nhìn Kỳ. Che đôi mắt bị ánh sáng chói chang chiếu vào, Kỳ mặc kệ hai kẻ đốt lửa trên thân mình kia. Dần dần không cần đến những nụ hôn của Lận, thanh âm Kỳ cũng biến thành rên rỉ.... Quần áo chỉ còn vương nhẹ trên người, lồng ngực Kỳ cũng pháp phồng không thôi...

“Có thể chứ?” Thanh âm của Tề Thị Vân đã có chút khàn khàn.

Đến lúc này còn hỏi câu đó... Kỳ cảm giận trừng mắt liếc Tề Thị Vân, gấp gáp mà thở dốc.

“Ha ha.” Tiếng cười của Tề Thị Vân rất đặc biệt, bởi nó khiến người ta không kiềm chế được mà run rẩy. Bàn tay to lớn nâng hông Kỳ lên, khối lửa nóng mạnh mẽ quét xuyên đi vào.

“A...a...” Kỳ nhìn nụ cười tà ác đã lâu không thấy của Tề Thị Vân. Đột nhiên đâm vào, vô cùng đau đớn, khoái cảm theo đó cũng trỗi dậy mãnh liệt... Hơn nữa, Tề Thị Vân lại tiến vào bộ phận nữ tính của hắn, mặc dù nơi đó đã ẩm ướt, nhưng phải dung nạp dị vật lớn đến như vậy, cảm giác trướng đau vẫn khiến hô hấp Kỳ cứng lại. Lận lại hết lần này tới lần khác tới tấp hôn hắn, làm Kỳ cảm thấy trước mắt tối sầm, gần như muốn hôn mê bất tỉnh.

“Chậm.... nhẹ thôi... chậm...”

Tề Thị Vân xấu xa dùng sức quét xuyên, mỗi một lần gần như rút hết ra ngoài, rồi lại hung hăng tục tiếp đâm vào nơi sâu thẳm nhất trong Kỳ.

“Aa... a a ân... ưm... a aaaa...” Nắm chặt đám cỏ mềm dưới thân, khoái cảm trong Kỳ cũng bắt đầu dâng lên...

Lận nuốt nước bọt nhìn một màn lay động trước mắt, mồ hôi bắt đầu chảy xuống từ vầng trán tuấn tú của Lận, y mạnh mẽ vuốt ve tấm lưng trơn bóng của Kỳ, nhìn dáng vẻ này, khiến y khổ cực lắm mới nhẫn nại được.

“Vân, người nhanh một chút đi.” Y thúc giục Tề Thị Vân, nhưng tên kia vẫn mặt dày như cũ mà tận lực hưởng thụ khoái cảm trên thân thể Kỳ, khiến nơi bên trong của Kỳ vì thế mà co chặt lại, Tề Thị Vân cũng bị nơi sâu thẳm đó bao bọc chặt chẽ mà cuồng loạn đưa đẩy...

Một lúc lâu sau, thấy Tề Thị Vân vẫn còn bưng bưng khí thế chưa có dấu hiệu chấm dứt, Lận không khỏi chán nản. Tên này... chẳng lẽ y nhớ tới chuyện hôm trước mình ăn vụng sao...? Bên tai vốn là tiếng Kỳ rên rỉ tiêu hồn, trước mắt lại là khối thân thể mê người kia, Lận cảm thấy chính mình có thể chịu đựng được đến bây giờ đã là quá kinh người rồi...

Nhưng mà, thật sự không thể nhịn nổi nữa, nếu nhịn nữa thì thực có lỗi với nửa thân dưới của mình, Lận chỉ mới nhìn một chút thôi mà dục vọng đã chống lều bên dưới lớp y phục.

“Ca ca, ta khó chịu...” Lận như tiểu hài tử mà nháy mắt với Kỳ.

“A... a...” Kỳ chỉ có thể vô lực nhìn Lận cởi quần áo ngay trước mắt mình.

Dùng tay an ủi dục vọng của mình ngay trước mắt Kỳ, phân thân cũng càng lúc càng lớn, Kỳ xấu hổ mà quay mặt đi chỗ khác, nào ngờ lại bị Lận kéo trở lại, Kỳ nhắm mắt không nhìn, nhưng Lận đã cầm lấy bàn tay đang nắm chặt cỏ xanh bên dưới của Kỳ mà đặt lên thứ nóng bỏng của mình, không ngừng cọ xát...

“Ta rất muốn... ca ca” Thanh âm Lận rất nhẹ nhàng, bộ dáng làm nũng như ngày còn bé. Kỳ nhìn Lận, không biết y muốn thế nào? không phải hắn đang an ủi y rồi sao?

“A...a...” Tề Thị Vân phát hiện lực chú ý của Kỳ dần chuyển sang người Lận, bèn bắt đầu đùa bỡn không có quy luật, Kỳ lập tức lại cắn răng nhẫn nại mặc Tề Thị Vân khiêu khích.

Trùng mắt liếc Tề Thị Vân, Lận từ đằng sau ôm lấy Kỳ, đem Kỳ khóa ngời trên người Tề Thị Vân. Thay đổi tư thế đột ngột làm cho vật cứng kia lại càng xâm nhập sâu hơn vào cơ thể, Kỳ không cách nào động đậy được, chỉ đành nằm gọn trên người Tề Thị Vân.

“Lận... Lận, người làm gì thế?” Bị ngón tay lần mò vào trong hậu huyệt làm kinh sợ, Kỳ không ngừng giãy dụa thân thể.

“Đừng cử động.” Tề Thị Vân bị Kỳ làm cho thiếu chút nữa tiết ra, có chút bất mãn mà đánh lên mông Kỳ một cái.

“Ca ca, ta cũng muốn yêu thương người mà.” Lúc này, Lận có thể nói là vô tội như một hài tử...

## 65. Quyển 2 - Chương 65

Editor: Ansa

Beta – reader: Băng Tiêu

Ngón tay không yên phận chọc ngoáy phía dưới khiến toàn thân Kỳ co rút, lại nghe thấy câu nói kia của Lận, nhớ tới nỗi đau đớn như muốn xé rách thân thể trước đây, Kỳ không nhịn được mà run rẩy!

“Đừng...!” Kỳ đẩy cánh tay Lận ra, muốn y rút ngón tay đang càn quấy bên dưới ra khỏi người hắn.

“Ca ca... sao vậy... rất thoải mái mà...” Lận dùng ngữ khí như muốn lừa tiểu hài tử khiến Kỳ cắn răng, làm thể thoải mái ở đâu chứ...? Mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng hắn vẫn nhớ như in nỗi đau đớn khi ấy, so với bị đao chém, bị thiêu chết còn khó nhịn hơn, đó không chỉ là nỗi đau đớn của thể xác, mà còn là trái tim bị đùa bỡn khuất nhục...

“Ta không muốn... ta không thích...” Kỳ nhìn Lận da mặt dày cả tắc, hoài nghi liệu có phải mình đối xử với y quá tốt hay không, cho nên giờ y mới càng ngày càng vô pháp thế này...

Nâng cằm Kỳ lên, Lận hôn lên đôi môi có chút run rẩy của Kỳ: “Tin tưởng ta... sẽ không đau đớn đâu... Ta yêu người, ca ca... ta chỉ muốn người cảm thấy thoải mái... ta sẽ rất ôn nhu mà...” Lận dụ dỗ Kỳ, đối với chuyện yêu đương này, sự sợ hãi là do lúc bắt đầu bọn y đã quá thô bạo, giờ đây để xóa đi nỗi sợ hãi đó, nhất định phải do hai người họ làm... Có vậy sau này mới có thể càng thêm thân mật với ca ca được...

“Ta thật sự không muốn!” Cứ nghĩ đến chuyện trước kia, dù Lận nói có êm tai đến mức nào cũng chẳng được tích sự gì!

“...Thử một chút thôi... nếu như đau đớn, người hô dừng, ta lập tức sẽ dừng ngay... Ta cam đoan... chỉ thử một chút thôi, có được không? Ca ca...” Lận không chịu buông tha, tiếp tục dụ dỗ... Thệt dâng tới miệng rồi sao có thể để nó chạy mất chứ!

Về mặt khó chịu của Lận khiến Kỳ có chút khó xử, hắn thật sự không quen nhìn vẻ mặt này của đệ đệ, tận sâu trong đáy lòng, hắn vẫn luôn cảm thấy áy náy với y...

“...Thật sự sẽ dừng chứ...?”

Kỳ do dự, bụng có chút trướng, dục vọng của Tề Thị Vân vẫn còn đang tàn phá bờ bãi trong thân thể hắn, toàn bộ cơ thể không ngừng trôi lên sụt xuống giữa cơn sóng tình dục, giờ đây tất cả suy nghĩ, mà ngay cả tự hỏi cũng trở nên dư thừa...

“Thật sự... ca ca... ta rất muốn...” Gương mặt trắng nõn của Lận đỏ không ít mồ hôi, bộ dáng có vẻ nhẫn nại rất khổ cực, Kỳ cũng hiểu muốn một nam nhân khỏe mạnh bình bình như vậy phải nhẫn nại quả thật là có chút làm khó, nhưng mà... thành toàn cho y, còn mình.... Thôi quên đi, nếu thực sự đau tới không chịu nổi, Lận chắc sẽ dừng lại thôi....

“Ta nói dừng người nhất định phải dừng lại đó!!” Kỳ nói xong liền vùi mặt vào vai Tề thị Vân, tư thế khóa ngồi này khiến vật thể nóng bỏng kia càng tiến vào sâu hơn, Kỳ cảm giác như nội tạng bên trong đều bị đâm tới chết lặng...

Lận như được đại xá mà đem chất lỏng trên đùi Kỳ bôi vào hậu huyệt phía sau hần, kể đó, y quỳ gối đằng sau đỡ lấy vòng eo Kỳ, từng chút từng chút một đâm vào.

“Dừng...” Kỳ rên lên, Lận tiến vào rất thông thả, đau đớn cũng không hề kịch liệt, chỉ có chút khó chịu là cảm giác giống như bị phình lên, khối lửa nóng của hai tên kia đang tràn đầy trong cơ thể, cọ xát tới từng góc ngách sâu kín, tùy thời có thể phá hư hần...

Lận áp vào lưng Kỳ, mặt kề sát lên vai hần, mồ hôi nhỏ xuống từng giọt từng giọt nóng bỏng trên người, Kỳ hơi nghiêng đầu nhìn thấy vẻ mặt khó nhịn của Lận, khiến Kỳ có ảo giác giống như kẻ đang thống khổ không phải hần mà chính là y...

Nóng quá, chặt quá, Lận thật ra rất thống khổ, nhưng không hề giống như Kỳ tưởng tượng, y là đang tận hưởng loại sướng khoái tới tận cùng của đau đớn thì đúng hơn.

Chờ Lận bắt đầu động tác, hô hấp của Kỳ cũng dồn dập theo... hai cây thiết bóng ở trong cơ thể đâm qua đâm lại... Đau quá... khoái cảm cũng dần lui bước... hần tựa như đang trở về những ngày tháng bị giam cầm...

“...Đau...” Kỳ vô thức lẩm bẩm.

Lận từ đằng sau ngậm lấy vành tai Kỳ đùa bỡn, một bàn tay thì với tới hạ thân Kỳ, cầm lấy dục vọng của hần khiêu khích, hy vọng Kỳ có thể cảm thấy hưng phấn...

Chẳng có nam nhân nào bị vuốt ve hạ thân mà lại không có phản ứng cả, Kỳ cũng không ngoại lệ, rất nhanh, phân thân ử rữ lúc nãy lại đứng thẳng lên, có khoái cảm, sướng đau cũng tạm thời bị áp chế, Kỳ thả lỏng bản thân mặc cho bọn họ thỏa mãn...

Chờ khi hết thấy đã trở lại yên ổn, Kỳ nằm trên cỏ thở hổn hển, ngay cả hô hấp cũng có vẻ xa xỉ... Một mỗi quá, nửa người dưới không còn cảm giác, giống như chẳng phải của mình nữa...

Tề Thị Vân cầm quần áo bọc lấy thân thể Kỳ, cứ như vậy ôm thẳng về tấm cung! Ven đường đi, những vẻ mặt cùng ánh mắt kinh ngạc của bọn hạ nhân làm Kỳ chỉ có thể dùng hết khả năng vùi đầu vào lòng Tề Thị Vân, Tề Thị Vân sao lại có thể quang minh chính đại làm việc này cơ chứ? Nhưng từ trước tới nay, Kỳ thực không có năng lực cự tuyệt mong muốn của y, mà giờ phút này, hần cũng không có dư hơi sức để ý tới ánh mắt của kẻ khác nữa...

## 66. Quyển 2 - Chương 66

Editor: Ansa

Beta – reader: Bằng Tiêu

Gối đầu mềm mại thật thoải mái, vừa mới đặt lưng xuống giường, Kỳ liền ôm ngay lấy đồng chăn mềm muốn ngủ ngơi!

Nhưng Tề Thị Vân lại giật phăng chăn bông, kéo mở áo ngoài của Kỳ, một thân trắng ớn đầy dấu vết ái dục liền hiện ra...

“Làm gì đấy? Người buông ra...!” Lận từ nãy đã không thấy tầm hơi bóng dáng đâu, bây giờ ở đây cũng chỉ còn hần với Tề Thị Vân! Nhìn Tề Thị Vân lại bắt đầu cởi quần áo, Kỳ bối rối la lên.

Liếc mắt nhìn Kỳ một cái, Tề Thị Vân tiếp tục động tác, ngón tay bắt đầu đâm vào bên trong Kỳ, nhẹ nhàng đè ép, chỉ chốc lát sau, một dòng chất lỏng lưu lại bên trong cũng theo đó mà chảy ra ngoài. Sau đó, y nhẹ nhàng dùng vải mềm lau sạch thứ ướt át không sạch sẽ đó.... Hóa ra Tề Thị Vân đang tẩy rửa cho hần!?

Kỳ đỏ bừng mặt, quay đầu vào bên trong giường, xấu hổ vì bản thân nghĩ lung tung bậy bạ

“Tốt lắm, vậy là được rồi. Mặc dù không được thoải mái như tắm rửa, nhưng bây giờ, người nên nghỉ ngơi trước rồi mới tắm tấp sau thì tốt hơn!” Tề Thị Vân nói làm Kỳ còn đỏ mặt hơn nữa, dù sao thì quay lưng lại trong lúc người khác đang nói chuyện cũng không hợp lễ, tuy biết Tề Thị Vân đang giúp mình, nhưng Kỳ lại quên mất kẻ đầu trò “tội ác” cũng chính là y...

Nhìn Tề Thị Vân lấy khăn lau mấy ngón tay bị dơ, Kỳ nuốt nuốt nước miếng, cảm giác thật dâm mị!

“Mau ngủ đi!! Để ta gọi hạ nhân chuẩn bị nước tắm cho người...”

Bóng lưng vừa rời đi thật rộng lớn, Kỳ kéo chăn nhìn theo bóng y, yên lòng nhắm mắt lại.

“Người nói cái gì? ...Ta không đồng ý... không được!” Thanh âm Lận lớn đến nỗi mấy thị vệ canh gác bên ngoài cũng phải kinh hãi, vị Lận Vương này từ xưa đến nay vốn luôn ôn hòa hữu lễ mà.

“Ta đã quyết định rồi!” Tề Thị Vân lo lắng nói. Y ngồi bên thư án, vẻ mặt bình tĩnh, cũng chẳng buồn để ý đến Lận đang phát hỏa.

“Người dựa vào đâu mà quyết định? ...Đó là ca ca của ta! Ta không đồng ý!” Lận nóng nảy giậm chân.

“Ồ? Ta cứ nghĩ người sớm đã không có ca ca rồi chứ nhỉ...? Sao vậy, giờ người lại coi hấn là ca ca sao?” Tề Thị Vân dừng công việc, ngừng đầu lên trào phúng.

“....Người đừng có ngắt lời ta... Tề Thị Vân, người rốt cục có ý tứ gì?”

“Chẳng có ý tứ gì cả, không phải ta đã nói rất rõ ràng rồi sao?” Tề Thị Vân không hiểu nổi, chính y đã nói tới vài lần, nhưng Lận vẫn trưng cái vẻ mặt ngu ngốc không hiểu đó ra.

“Ta muốn Kỳ làm Vương hậu của ta!” Tề Thị Vân nhắc lại một lần nữa.

“Giỡn chơi hả! Ca ca làm sao có thể...”

“Tại sao lại không thể!” Tề Thị Vân ngắt lời nói: “Người đã quên phụ vương các người sao? Chỉ cần muốn làm, nhất định có thể!”

“Ta không đồng ý, vì sao lại phải gả cho người, gả cho ta không phải tốt hơn sao?” Lận hối hận vì sao mình lại không nghĩ ra sớm hơn, giờ để cho tên Tề Thị Vân này chiếm tiện nghi lớn như vậy.

“Ngâm Phong là người thừa kế của ta, mẫu thân của nó đương nhiên phải là Vương Hậu của ta!”

“Vấn đề, Ngâm Phong cũng là con ta.” Lận trừng mắt nhìn Tề Thị Vân, bộ dáng có chết cũng nhất quyết không nhượng bộ: “Hơn nữa, ca ca nếu làm thê tử của ta sẽ càng thêm tự do, nếu làm Vương Hậu của người, hừ, sau này còn phải gặp nhiều rắc rối, ca ca làm sao cao hứng cho nổi...”

“...”

“Chắc chắn nếu ca ca phải chọn, đương nhiên sẽ chọn ta.” Lận y vào tình thương của Kỳ, tiếp tục nói. Lời vừa ra khỏi miệng, Tề Thị Vân giống như đã đoán trước được, mặt đen hơn phân nửa.

“Nói vậy cũng không chắc, các người dù sao cũng là huynh đệ! Kỳ chọn ta sẽ tốt hơn chọn người nhiều!” Tề Thị Vân lập tức phản kích, lần này đến phiên Lận buồn bực, đúng vậy, dù sao ca ca đối với loại quan hệ huynh đệ loạn luân này vẫn có chút không chấp nhận được.

Hai kẻ đầu võ mồm chẳng ai chịu ai, hồn nhiên quên mất rằng Kỳ căn bản không có khả năng đáp ứng yêu cầu tức cười này của bọn họ...

## 67. Quyển 2 - Chương 67

Editor: Ansa

Beta – reader: Băng Tiêu

Mấy ngày nay rất quái lạ, phi thường kỳ quái! Kỳ mấy lần đã tỉnh mở miệng hỏi các người rốt cục đang xảy ra chuyện gì!? Nhìn hai kẻ đột nhiên vô cùng cung kính, thay nhau ân cần, Kỳ đương nhiên không ngu ngốc tới nỗi nghĩ bọn họ đang cải tà quy chính!

Tề Thị Vân nếu như rót cho hần chén trà, vậy Lận nhất định sẽ xun xoe qua đám lưng cho hần!

Mấy việc như thế này mấy ngày nay đã xảy ra vô số lần.

“Ca ca, xem này, đây là mơ tươi đó, rất ngọt, lại nhiều nước nữa!” Lận cười meo meo nâng lên một đĩa quả đỏ tươi mọng nước.

“Kỳ, đây là long tiên tiến cống, rất bổ đấy.” Tề Thị Vân lại bưng tới một chén đựng thứ kì quái nào đó đến.

Nhìn hành vi quái dị của hai tên này, Kỳ không biết trong hồ lô của họ bán thuốc gì nữa?!

“Các người gần đây gặp chuyện gì hả? Đã xảy ra việc gì sao?” Kỳ dò xét hỏi.

“Không có, bọn ta chỉ muốn ca ca thấy bọn ta đối với người rất rất rất tốt mà thôi!” Lận ghé vào bên người Kỳ, dí sát mặt cọ cọ.

Đẩy cái bản mặt quá phận đang dính sát vào mình ra, xem ra bọn họ sẽ không nói thật với mình rồi.

“Ca ca, người nói xem, mẫu hậu với phụ hoàng có hạnh phúc không?” Lận kéo Kỳ ngồi xuống hành lang.

Kỳ nhìn về phía xa xăm... nhưng cái hần nhìn thấy vẫn chỉ là tầng tầng lớp lớp tường hoàng cung cao ngất! Hạnh phúc sao...? Hạnh phúc trong lòng mỗi người theo đuổi rất khác nhau...

“Trang Tử nói không phải cá sao biết cá vui! ...Cứ coi là vậy đi!” Kỳ không biết mẫu hậu gờ này có hạnh phúc không, nhưng hần có thể khẳng định, ở bên cạnh phụ hoàng là do chính y lựa chọn.

Câu trả lời của Kỳ khiến Lận bất mãn cực kì.

“Vậy còn người thì sao? Người theo đuổi thứ hạnh phúc gì?”

Tề Thị Vân đứng ở bên cạnh liền hỏi.

“Ta sao? ...Ta kỳ thật không theo đuổi bất cứ điều gì...” Dù sao đi nữa, điều hần theo đuổi kì thật rất đơn giản! Nhưng đối với hần, đó cũng chỉ là hi vọng xa vời mà thôi. Lận nhìn về mặt lạnh nhạt của Kỳ, liền phản bác: “Tại sao lại không có? Ca ca, người không phải rất thích Ngâm Phong sao? Chẳng phải người rất muốn có hài tử sao?”

“...Hài tử?” Trước mắt Kỳ hiện lên hình ảnh Ngâm Phong béo béo tròn tròn: “Đúng vậy, Ngâm Phong rất đáng yêu.”

Vậy còn một hài tử nữa của mình trông như thế nào đây? Y Phong... con ở nơi nào? ...Sống có tốt không? ...Đột nhiên Kỳ có chút thương cảm, để cho hài tử kia được tự do là nguyện vọng của hần, nhưng nỗi nhớ thì nào ai có thể khống chế cho được!

Tề Thị Vân bắt động thanh sắc nhìn Kỳ đau lòng, xoay người bước đi...

“Này... Vân, người đi đâu thế? ...Này này...” Lận cảm thấy vô cùng kì quái, Tề Thị Vân gần đây càng ngày càng không thể hiểu nổi.

“Ta có chút việc!” Cũng không quay đầu lại, Tề Thị Vân nói một câu cho có lệ.

“Kỳ lạ!”

Bất quá cứ nghĩ tới không có Tề Thị Vân quấy rầy, y với ca ca lại có thể ở bên nhau, là y đã cảm thấy rất vui vẻ rồi.

## 68. Quyển 2 - Chương 68

Editor: Ansa

Beta – reader: Băng Tiêu

“Xem nè, xem nè, xem ta mang ai đến cho người nè!” Tề Thị Vân cười cười chỉ vào nhóc con đang túm góc áo mình.

Còn Lận thì oán hận nhìn Tề Thị Vân, y cứ nhiên lên mình đi làm việc này.

Kỳ bình tĩnh nhìn nhóc con rụt rè không nhúc nhích...

Đứa nhỏ này là...

Kỳ vừa mở miệng đã nghẹn ngào nói: “Tề Thị Vân... đứa nhỏ này là... là...”

Kỳ kích động đến độ lắp bắp, hần tưởng rằng cả đời cũng không còn cơ hội được nhìn thấy nó nữa...

“Phải, là hài tử của Liễu Cơ! ...Ta đưa nó cho một nhà giàu trong kinh thành làm con nuôi, thấy người nhớ nhưng nó đến vậy, cho nên ta đưa nó tới, để các người có thể sum họp!...” Tề Thị Vân chân thành nói, trong khi Lận thì bấu môi nói nhỏ hai chữ: “Hèn hạ...”

“...” Kỳ kích động ào tới, không để ý tới ánh mắt sợ hãi của nhóc con, ôm chặt lấy nó: “Hài tử... Y Phong của ta...”

“Ca ca, người không nên kích động, cẩn thận thân thể của người, dù sao phụ tử các người vẫn còn nhiều thời gian ở chung mà...” Lận ngồi xổm xuống, kéo Kỳ cùng nhóc con ngồi xuống ghế.

Kỳ nào còn tai mà nghe Lận nói, trong đầu trong mắt hần giờ đây đều là Y Phong non nớt nhỏ nhắn kia!

“Người là ai?” Thanh âm trẻ con nho nhỏ dễ nghe vang lên, nhưng lại làm Kỳ cảm thấy thương tâm.

Ta là phụ thân của con đây...

“Y Phong... ta là... ta...” Kỳ không biết phải nói với Y phong thế nào cho phải.

“Hần là phụ thân của con.” Tề Thị Vân thấy thế bèn nói.

“Thật vậy chăng?” Y phong ngược cặp mắt to tròn nhìn Kỳ, nghi hoặc hỏi.

Nếu đã nói ra rồi, Kỳ cũng dứt khoát thừa nhận luôn: “ Phải, ta là phụ thân của con đây!”

“Vậy người là cha ruột của con sao?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn chợt bùng lên hy vọng!

“Phải, sao vậy? Phụ thân hiện giờ của con không tốt hay sao?” Kỳ sờ cái đầu bé bỏng, hỏi.

“Dạ.” Y Phong gật mạnh đầu: “Con là con nuôi, bọn họ đều nói con là thằng nhóc không ai cần tới...! Người là cha ruột của con, tại sao lại không quan tâm tới con?”

Câu nói cực kỳ thẳng thắn khiến Kỳ đau lòng, oán hận nhìn Lận, sao người lại gây ra việc này cơ chứ?

Chịu đựng ánh nhìn chòng chọc của Kỳ, Lận lập tức vô tội khoát tay: “ Xảy ra chuyện gì vậy? ...Ai nói con là con nuôi?” Tên hỗn đản nào nói ra vậy, ta phải lột da hần, làm hại ta bị ca ca trách cứ.

“Tất cả mọi người đều nói như vậy!”

“Ca ca... ta thề ta đã yêu cầu bọn chúng phải chiều cố tốt Y Phong!”

Kỳ thở dài, hần đương nhiên tin tưởng Lận đã dặn dò bọn chúng, nhìn đứa nhỏ này sắc mặt hồng nhuận, quần áo cũng đẹp đẽ sáng sủa, không giống như bị ngược đãi, tuy nhiên, đứa nhỏ này mặc dù đầy đủ vật chất, nhưng những chuyện khác nó lại phải chịu nhiều ủy khuất...

“Là tại phụ thân không tốt! ...Y Phong... phụ thân có việc nên mới tạm thời phải gửi con ở nhà người ta... Xem này, phụ thân chẳng phải đã tới tìm con rồi sao!” Kỳ nhẹ giọng an ủi nhóc con quật cường nhưng khoe mắt đã rưng rưng kia.

“VẬY... Y Phong không còn là đứa trẻ không ai cần đúng không?”

“ĐƯƠNG NHIÊN! ...Y Phong thông minh như vậy, sao lại có người không muốn con chứ.”

## 69. Quyển 2 - Chương 69

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Phụ thân...” Hít hít cái mũi, thanh âm giòn tan của Y Phong vang lên, Kỳ hạnh phúc ôm nó đặt ngồi trên đùi mình.

“Thật thông minh!” Kỳ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Phong một cái, khiến Y Phong bật cười khúc khích.

“Nói bậy! Ai cho phép người ôm mẫu hậu của ta! Mau đi xuống...” Ngâm Phong sau một giấc ngủ no say đi tìm mẫu hậu, nào ngờ vừa vào cửa đã thấy có người dám ôm mẫu hậu của nó, còn gọi mẫu hậu là “phụ thân” nữa chứ, thật đáng ghét, mẫu hậu lại còn hôn hân.

“...Này, Ngâm Phong ngoan, Y Phong là ca ca của con đó...” Kỳ không biết giải thích cho nó hiểu thế nào: “Ngaoan, gọi ca ca đi con.”

Ngâm Phong phồng má ôm chặt chân của Kỳ, cái đầu lắc qua lắc lại không ngừng, ta mới không thèm gọi ca ca, mẫu hậu là của một mình ta à nha. Ngâm Phong trừng mắt nhìn Y Phong đang ngồi trên đùi Kỳ, không biết xấu hổ, còn không chịu đi xuống hả, mau xuống! Thối tiểu tử!

Y Phong đương nhiên không biết vì sao Ngâm Phong lại trừng hân, mà chỉ thầm nghĩ đứa nhỏ này thật thú vị, đôi mắt thủy lưng tròn mở to thiệt là to, cứ như con thú nhỏ. Đúng là bản tính con nít, Y Phong nghĩ gì là biểu hiện ra hết mà phụt một tiếng bật cười.

Ngâm Phong nhất thời mặt đỏ bừng, hân là đang cười ta sao? Đáng chết!

Ánh mắt cầu trợ giúp bay về phía Lận phụ thân, nhưng Lận lại cười cười xấu hổ mà quay đầu đi chỗ khác, Kỳ còn đang tự trách bản thân không chăm sóc tốt cho Y Phong, thì hân làm sao dám mở miệng chứ. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhón nhón nhìn về phía phụ vương, nào ngờ phụ vương lại nhón nhón ngồi uống trà. Còn mẫu hậu thì dịu dàng tươi cười với tên đáng ghét kia, mà tên đáng ghét kia thì cười một cách háo sắc nhìn mẫu hậu, Ngâm Phong nổi giận vươn tay ra...

(Có tiền đồ, Ngâm Phong à, cười háo sắc mà người cũng biết sao

)

“Người mau xuống, mau xuống cho ta!” Thẹn quá hóa giận, Ngâm Phong vươn tay túm Y Phong xuống, Y Phong nhất thời không phòng bị mà bị kéo suýt ngã.

“Cẩn thận!” Kỳ vội vàng đỡ lấy Y Phong.

“Ngâm Phong!” Lần đầu tiên Kỳ lớn tiếng với Ngâm Phong như vậy: “Sao con lại làm thế với ca ca!” Y Phong như bị hù dọa mà ủy khuất mím môi. Kỳ nhìn thấy, đương nhiên rất đau lòng, Y Phong không giống Ngâm Phong, dù sao Ngâm Phong còn được Tề Thị Vân và Lận thương yêu chăm sóc...

Lại quay ra nhìn Ngâm Phong, vẻ mặt nó lúc này cũng rất là ủy khuất, Kỳ thở dài, hai đứa nhóc này, làm sao bây giờ...

Oa oa oa bị mắng rồi... Ngâm Phong cắn môi, mẫu hậu cứ nhiên vì tên đáng ghét kia mà mắng ta...

“Phong nhi... ngoan, sao lại làm thế với ca ca?” Ngâm Phong làm thế, khiến Tề Thị Vân và Lận đều hoảng sợ, ai nha, tiểu hài tử đồ kỳ cũng kinh ghê, Lận thở dài nghĩ...

“Mau xin lỗi ca ca!” Tề Thị Vân buông chén trà, ra lệnh cho Ngâm Phong.

“Không chịu! Còn lâu con mới xin lỗi!” Hừ!

“Phong nhi!” Tề Thị Vân hét lớn: “Bình thường phụ vương dạy con như thế nào, làm sai phải dừng cảm nhận lỗi chứ, mau xin lỗi!”

“Phụ vương cũng nói thân để vương không được khuất phục mà!” Ngắc đầu, Ngâm Phong lớn tiếng phản bác làm Tề Thị Vân chán nản.

Y Phong nhìn nhóc con đang nổi giận, cảm thấy nó thật đáng yêu. Từ trên đùi Kỳ tụt xuống, Y Phong đi tới trước mặt Ngâm Phong, vươn tay nói: “Xin chào, ta tên là Y Phong, người tên Ngâm Phong hả? Chúng ta làm bằng hữu nhé!”

“Ai cho người gọi tên ta! Làm bằng hữu của ta, người xứng sao? Cách xa mẫu hậu của ta một chút!” Ngâm Phong lầm bầm nói.

“Mẫu hậu? Rõ ràng là phụ thân mà!” Y Phong cười ha ha.

“Nói vậy, là mẫu hậu chứ!”

“...”

“Bỏ đi, người thích gọi mẫu hậu thì là mẫu hậu.” Y Phong vỗ vỗ tay, thật là một hài tử cố chấp...

## 70. Quyển 2 - Chương 70

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“...” Không thèm để ý tới Y Phong, Ngâm Phong lập tức nhảy vào lòng Kỳ...

Xoa đầu Ngâm Phong, Kỳ vẽ mặt đầy bất đắc dĩ... Đứa nhỏ này, thật không có biện pháp...

“Nào, đến đây con!” Kỳ gọi Y Phong ngồi vào một bên chân kia của mình.

Lắc đầu, Y Phòng cười hề hề nhìn Ngâm Phong đang chu cái miệng nhỏ nhắn, làm sao đây, thật muốn bóp bóp cái mặt mუმ mუმ của nó quá. Tự hỏi một hồi, cuối cùng Y Phong vẫn nhịn xuống.

“Ca ca, đừng lo cho bọn nhỏ, trẻ con mà, một lúc là hết ngay!” Lặn nhìn Kỳ cười nói: “Cứ để hai đứa ở một mình với nhau đi...”

“Ừ, Phong nhi, từ giờ phải ngoan ngoãn sống cùng ca ca nghe chưa! ...Phong nhi vốn là chủ nhà, phải mang ca ca đi chơi nữa nha!” Nói xong, Kỳ bế Ngâm Phong đặt xuống đất.

“...”

“Dạ, có đệ đệ chơi với con là được rồi.”

“Thật ngoan!” Kỳ chứng kiến Y Phong hiểu chuyện như thế cũng cảm thấy an tâm, Ngâm Phong nghịch ngợm hiếu động, có Y Phong ôn hòa, chắc sẽ không xảy ra việc gì đâu. Vì thế, Kỳ yên tâm giao tự do cho hai huynh đệ mới lần đầu gặp mặt kia.

“Cách ta xa một chút...” Ngâm Phong nhìn Y Phong cứ như con chó dính chặt lấy mình, khó chịu nói.

“Không được! Phụ thân nói chúng ta phải chơi với nhau!” Y Phong kéo cái tay nhỏ bé của Ngâm Phong, nghiêm túc nói. Ôi, thật mềm mại a

~“Ta không muốn chơi với người, người tránh ra!” Ngâm Phong dùng sức hất tay, nhưng thế nào cũng không giật được ra, khí lực của hắn khỏe hơn mình, oa oa...

“Người như vậy sẽ bị mắng đó, Phong Phong.” Y Phong nháy mắt, nhẹ giọng cảnh cáo.

“Còn lâu... Mà ai cho phép người gọi thế, ta là Ngâm Phong!”

“...Ta thích gọi thế đấy... Phong Phong.”

“...” Ta không thèm để ý đến người nữa.

“...Sao thế Phong Phong?”

“Người còn dám gọi ta là Phong Phong, ta sẽ gọi người là Y Y.” Ngâm Phong tức giận quát.

Nhưng nào ngờ Y Phong lại bật cười, đệ đệ này thật thú vị: “Không sao, người cứ gọi ta là Y Y đi!” Hắn buồn cười sắp chảy nước mắt ra rồi nè...

“...” Ngâm Phong tựa hồ cũng chưa từng gặp ai mặt dày như thế, nhất thời không biết nói gì, tức giận giậm chân.

“Chụt” một tiếng...

Trong nháy mắt, Ngâm Phong cứng ngắc cả người. Tên tiểu tử hỗn đản này dám hôn nó!!!

Ngâm Phong lập tức lùi lại thật xa, trừng to mắt, dùng sức lau lau cái miệng còn lưu nước miếng trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

## 71. Quyển 2 - Chương 71

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“...”

“...”

Hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau hồi lâu... cuối cùng lấy Ngâm Phong quay đầu bỏ chạy mà chấm dứt...

Y Phong không thể tin được đệ đệ lại bỏ chạy chứ không phải lao vào đánh nhau. Dù sao bộ dạng lúc này của nó chẳng khác gì một chú báo nhỏ, Y Phong nhằm chán đi lòng vòng, nào ngờ lại thuận lợi tìm được đường về chứ không bị lạc. Không biết là vận khí tốt, hay đứa nhỏ này rất thông minh đây!

Chốc lát sau, do lo lắng cho hai đứa nhỏ, mà Kỳ đã quay về.

“Y Phong... Ngâm Phong đâu?” Kỳ nhìn Y Phòng một mình ngồi trên ghế viết cái gì đó, liền tò mò lại gần.

“Dạ phụ thân, Phong Phong chơi nhiều nên mệt, đã đi ngủ rồi.” Thực ra là nó đã bỏ hất lại mà chuồn mất, nhưng nghĩ lại hất cũng bắt nạt đệ đệ hơi quá, nên cuối cùng, Y Phong quyết định giấu cho nó, nhìn xem, ta rất thương yêu đệ đệ đó nha!

“Thế hả...” Y Phong ngồi trên ghế nghiêm túc luyện chữ, mặc dù chưa được đẹp, nhưng có thể thấy, đứa nhỏ này tương lai chữ viết nhất định sẽ rồng bay phượng múa: “Y Phong, ai dạy con viết chữ thế?”

“Nhà con có mời tiên sinh đến dạy!”

“Y nhi thật thông minh.” Còn Ngâm Phong lại nghịch ngợm, mặc dù cũng thông minh nhưng lại ham chơi quá. Có lẽ do Y nhi lớn tuổi hơn, lại sống độc lập từ sớm, nên nhìn cũng trông chừng chặc hơn rất nhiều so với tuổi... Ngâm lại, một đứa nhỏ mới bảy tuổi mà dùng từ chững chặc thì buồn cười quá...

“Sau nay con phải chăm sóc đệ đệ nha!” Kỳ không nhịn được xoa đầu Y Phong.

“Dạ.” Y Phong gật đầu thật mạnh: “Y nhi rất thích đệ đệ.”

Nghe Y Phong nói thế, Kỳ rất vui, đứa nhỏ này thật ngoan, mặc dù Ngâm Phong cũng làm Kỳ vui, nhưng hai người bọn nó tính cách lại bất đồng, cho nên cũng làm cho hắn cảm thấy khác nhau. Ngâm Phong có ca ca như vậy chăm lo, cũng tốt cho nó, hy vọng nhờ đó mà Ngâm Phong có thể trưởng thành một chút...

“Nhưng...”

Y Phong nỉ non nho nhỏ khiến Kỳ chú ý, vội vàng cúi đầu nhìn nó.

“Xảy ra chuyện gì thế? Y nhi?” Bộ dạng Y Phong vừa muốn nói vừa lại không, thấy vậy, Kỳ tiếp tục hỏi.

“...Nhưng mà... hình như đệ đệ... không thích con...” Ủy khuất xoay ngón tay, như một ca ca tốt bị đệ đệ chán ghét mà thương tâm. Kỳ cũng có đệ đệ là Lận, cho nên hắn hiểu rất rõ.

“Không đâu, đệ đệ còn nhỏ, không hiểu chuyện. Y Phong ngoan, đệ đệ chỉ là không quen thôi, rất nhanh sẽ thân thiết với Y nhi mà! Phụ thân sẽ khuyên bảo Ngâm Phong.”

“Dạ.” Khóe mắt có chút hơi nước, Y Phong yên lặng gật đầu, nhưng dưới góc độ Kỳ không nhìn thấy, nó lại đang làm mặt quỷ.

“Phong nhi!” Kỳ đau đầu gọi, đứa nhỏ này sao lại không thích Y Phong nhỉ.

Mấy ngày nay, rõ ràng Y Phong đều chiều theo ý của Ngâm Phong, mặc dù Y Phong là ca ca, nhưng dù sao Y Phong vẫn còn là đứa nhỏ.

Ngâm Phong lại giận dữ gì rồi...

Chuyện của tụi nhỏ, Kỳ cũng không có biện pháp... chỉ có thể chờ tụi nó chậm rãi hòa hợp với nhau mà thôi!

Tề Thị Vân cùng Lận ngày nào cũng quần lấy Kỳ như trước, còn thay nhau lấy long Kỳ, nhưng bọn họ cũng không có dũng khí mở miệng hỏi Kỳ việc mà bọn họ đang tranh chấp. Buổi tối, Kỳ thế nào cũng không chịu ở cạnh họ, nhớ lại đêm mấy hôm trước, Kỳ không khỏi đỏ mặt, mấy ngày nay, Kỳ đều ôm Y Phong ngủ, đương nhiên Ngâm Phong làm gì cũng không đồng ý ở một mình với Y Phong, kết quả, ba người cùng ở chung với nhau.

Lại qua mấy ngày, thời gian Tề Thị Vân đến thăm Kỳ cũng từ từ giảm đi, Kỳ cũng không để ý nhiều, tâm tư hắn lúc nào cũng ở bên hai đứa con, nhưng mấy ngày nữa trôi qua, Lận tới nơi này cũng ít hơn rất nhiều, mỗi lần đến, cũng giống hệt Tề Thị Vân, một lát là đi ngay, mà thần sắc rất là uể oải, Kỳ hỏi bọn hắn, nhưng hai người đều không đáp, chỉ cười cười...

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Kỳ suy nghĩ cả ngày, ngay cả Ngâm Phong gọi mà hắn cũng không nghe thấy. Mấy lần giật mình mà nhìn đám con, Kỳ cũng cảm thấy bản thân hình như suy nghĩ quá nhiều.

Đã mấy ngày không thấy bọn họ, cuối cùng, Kỳ không nhịn được, kéo một tỳ nữ lại hỏi: “Gần đây có chuyện gì đại sự không?”

“Dạ...” Do dự một hồi, tỳ nữ hầu hạ Kỳ ảm thực mới mở miệng: “Hồi chủ tử, hình như là sắp khai chiến...”

Cái gì? Tề Trữ bây giờ mạnh như thế, còn có quốc gia muốn khởi binh sao...

“Chủ tử đại khái chắc không biết, quân đội của Dân Tiêu quốc đã tụ tập ở quốc cảnh rồi...” Nhìn nhìn xung quanh, xác định không có ai, nàng mới nói tiếp: “Các cung phi của Vương Thượng đều đã ra khỏi cung, ở đây chỉ còn thiên kim của Trần Quốc Hậu là Nghi phi... Trần Quốc Hậu thương nữ nhi, nên đã cầu xin Vương thu hồi thánh mạng, nhưng lại bị Vương cự tuyệt... Nào ngờ hắn giận dữ, mang theo thân tín quy phục Dân Tiêu quốc...”

...

Kỳ ngơ ngác hồi tưởng lại câu chuyện vừa nãy, Tề Thị Vân tính làm cái quái gì đây... Kết hôn chính trị vốn không thể thay đổi được... Dân Tiêu quốc có quốc sư Duẩn Phong cùng quý tài Bách Tế Thanh, hơn nữa còn có Trần Quốc Hậu tương trợ, quả thực như hổ thêm cánh, mà Trần Quốc Hậu quen thuộc tình hình trong nước, hẳn phản bội cũng sẽ làm lòng quân dao động...

## 72. Quyển 2 - Chương 72

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Mẫu thân, chúng ta đi bắt dê đi? ...Mẫu thân...”

Tiếng gọi của Ngâm Phong đã kéo suy nghĩ của Kỳ về: “Phong nhi ngoan, tự chơi đi con, ta có chút không thoải mái, không thể chơi với con được, con cùng ca ca chơi đi.”

“Ồ...” Không cam lòng nhưng Ngâm Phong cũng không còn cách nào khác, ai bảo mẫu thân không thoải mái đây, nhìn Y Phong kéo nó đi, Ngâm Phong cố gắng xoay người, đáng tiếc khí lực kém hơn Y Phong, kết quả vẫn bị hất kéo ra ngoài...

“Phụ thân, bọn con đi đây.” Y Phong ở ngoài nói với một câu, rồi cùng Ngâm Phong biến mất khỏi tầm mắt Kỳ.

Đội lũ nhỏ vừa đi, Kỳ lập tức ngồi ở thư bàn, mở giấy ra bắt đầu vẽ vẽ bản đồ. Trên một vùng hình tam giác, Tổ Trữ cùng Tề Vân ở cạnh nhau, ở giữa chỉ cách một mảnh rừng rậm. Dân Tiêu quốc gần Tề Trữ, cách Tổ Trữ và Tề Vân hai nước khác là Hoa Nghiệp quốc và Thanh Lâm quốc. Đây đều là các nước lớn, ngoài ra, thì chỉ còn khoảng mười một tiểu quốc khác.

Mặc dù bây giờ Tổ Trữ đã thuộc về Tề Vân, nhưng khi đại loạn, lòng người cũng sẽ khác nhau. Vương cung của Tề Vân được xây ở vùng rừng rậm gần biên giới hai nước, cách Dân Tiêu quốc rất xa, chỉ là Tề Trữ vốn là sa mạc, khó công khó thủ, nhưng nếu Dân Tiêu quốc có dũng khí khiêu khích, khẳng định đã có kế sách gì đó... Hơn nữa cũng không cam đoan Hoa Nghiệp cùng Thanh Vân không tham gia cuộc chiến, nếu bọn họ bỏ đá xuống giếng, hai đầu giáp công, mà Tề Vân cùng Tổ Trữ phải tách ra phòng thủ, binh lực phân tán cũng rất nguy hiểm.

Kỳ càng nghĩ càng cau mày, bây giờ hẳn là phải ổn định hai nước trước, rồi còn yên ổn lòng dân, củng cố quân quyền, mà quốc sư Duẩn Phong cùng quý tài Bách Tế Thanh không biết đã có mưu kế gì...

Bất tri bất giác, thời gian trôi qua rất nhanh, nhìn ánh sáng đỏ hoàng hôn, Kỳ xoa cổ, lâu lắm rồi không suy nghĩ nhiều như vậy... Hai tiểu quỷ kia cũng không biết chạy đâu, đương nhiên Kỳ không biết, kỳ thật Ngâm Phong sắp bị Y Phong làm điên lên rồi, mặc kệ mắng y thế nào, Y Phong vẫn cười cười nhìn hắn, thỉnh thoảng lại nói mấy câu sến súa, bộ dạng vô cùng ủy khuất nói: “Phong Phong, sao để lại đối với ca ca như vậy, ta thật thương tâm nha...” Vân vân... hoặc là bạo lực kéo hắn chạy loạn khắp nơi...

“Nhã nhi!” Kỳ nhẹ giọng gọi tỳ nữ đứng bên cạnh.

“Chủ tử, có gì phân phó ạ.” Thanh âm vui vẻ lập tức đáp lại ngay.

“Tề Thị... à không, Vương của người cùng Lận vương gia hôm nay có đến không?” Kỳ do dự một chút, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi.

“Nô tỳ không rõ lắm, có cần nô tỳ đi thông báo không ạ?” Biết địa vị của chủ tử rất cao, nên Nhã nhi nói đi thông báo cũng không có gì sai.

“...Này... thôi quên đi.” Cuối cùng Kỳ vẫn cự tuyệt, Tề Thị Vân có thể leo lên vương vị nhất định rất xuất sắc, hơn nữa Kỳ biết rõ đệ đệ của hắn cũng không ôn hòa như bề ngoài. Có lẽ hắn quan tâm quá rồi... mặc dù Tổ Trữ không còn, nhưng con dân Tổ Trữ vẫn làm Kỳ lo lắng, dù sao cũng là hắn hại con dân Tổ Trữ thành kẻ mất nước....

Mùa xuân, sắc trời mặc dù u ám, nhưng cũng không làm lu mờ không khí của sinh mệnh... Nếu như khai chiến, không biết sẽ mai táng biết bao bạch cốt... Cũng không biết có bao nhiêu gia đình thê ly tử tán...

“Trạch quốc giang sơn nhập chiến đồ,

Sinh dân hà kế nhạc tiều tồ.

Bằng quân mạc thoại phong hậu sự,  
Nhất tương công thành vạn cốt khô.”

Kỳ cảm khái ngâm, mặc kệ là bên nào chiến thắng, thì người chịu khổ luôn là bá tánh... Thật hy vọng ngọn lửa chiến tranh vĩnh viễn không bao giờ bùng lên.

## 73. Quyển 2 - Chương 73

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Trăng đã bắt đầu lên, Tề Thị Vân cùng Lận vẫn không xuất hiện...

“Chủ tử, nên dùng bữa rồi!”

Thức ăn đã hâm lại hai lần, nhưng Kỳ vẫn không muốn ăn, trong lòng suy nghĩ nhiều chuyện như vậy, làm sao còn có hứng ăn cơm được chứ.

“Không cần đâu, mang xuống đi, không cần hâm lại đâu.” Kỳ phân phó.

“Vậy nô tỳ mang xuống, lúc nào chủ tử muốn ăn thì gọi nhé!” Sau khi hành lễ, tỳ nữ chuẩn bị rời đi, thì lại bị một âm thanh ngăn lại...

“Lớn mật! ...Mẫu thân còn chưa ăn, sao lại dọn xuống được...! Người lui ra đi.” Ngâm Phong đi vào, rất khí thế hô, đáng tiếc còn quá nhỏ, nên cũng không có mấy uy nghi, nhưng dù sao nó cũng là nhi tử duy nhất của Tề Thị Vân, rất có thể sẽ là Vương thượng tương lai, nên tỳ nữ cũng có chút kinh hãi trả lời...

“Nô tỳ lập tức bảo ngự thiện hâm lại ngay...” Không biết vì sao vương tử điện hạ lại gọi chủ tử là mẫu thân, nhưng mà, đây cũng không phải việc mà hạ nhân như nàng có thể hỏi được.

Kỳ cũng không trách Ngâm Phong, giáo dục của đế vương luôn như thế này. Nếu mình ngăn nó, sẽ như phủ nhận quyền lợi của nó. Mặc dù chỉ là một hài tử, nhưng cũng là dưới một người, trên vạn người.

“Phong nhi... lại đây, ca ca đâu?” Kỳ dứt bỏ phiền não trong lòng, cười hỏi nhi tử.

“...Không biết.” Ngâm Phong vừa nghe nhắc đến Y Phong, liền cong cái miệng. Làm sao nó có thể nói... mới rồi nó đã đá hấn một cái, bây giờ hấn còn đang nằm bẹp trên giường của nó... Nhớ lại vẻ mặt đau đến lệ lưng ròng, Ngâm Phong có chút lo lắng...

Lắc lắc đầu, làm sao nó lại lo cho hấn chứ, lúc nào cũng lôi cái mác ca ca ra khi dễ mình...

Ngẫm lại, Ngâm Phong càng cảm thấy hấn đáng đời... Lúc này, trong Nguyệt Hoa điện, hai đứa nhỏ ngồi xồm cạnh nhau...

Nguyệt Hoa điện được trạm khắc rất kỳ công, ánh trăng luôn xuyên qua, chiếu rọi cả điện, mát mẻ lại xinh đẹp, cũng là nơi thánh khiết nhất vương cung! Ngâm Phong nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Y Phong, trong lòng cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Chỉ vào cái miệng đang há hốc của Y Phong, Ngâm Phong hừ nói: “Thế nào, chưa từng thấy nơi nào đẹp thế này, đúng không?”

Chớp chớp hai mắt, Y Phong nhìn bộ dạng đắc ý của Ngâm Phong. Chỉ việc nhỏ này mà làm cho Phong Phong cao hứng đến thế sao? Thực khiến ca ca hấn có chút khó chịu nha...

“Phong Phong! ...Người biết không? Không phải ta ngạc nhiên vì thấy nơi xinh đẹp này, mà đây là nơi thần thánh, nếu tự tiện chạy vào... người biết sẽ làm sao không...?” Y Phong cố ý nhỏ giọng nói.

Thấy bộ dạng thần bí của hắn, Ngâm Phong hiếu kỳ muốn hỏi, nhưng lại xấu hổ không dám mở miệng, Y Phong nhìn nhìn, thiếu chút nữa bật cười. Vì phòng ngừa uống phí công sức, Y Phong đành cố nhịn, dán vào lỗ tai nó, nói nhỏ:

“...Nghe nói nơi này kỳ thật là dùng để trấn áp vong linh đó!”

Vong... vong linh... là người chết sao... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngâm Phong trong nháy mắt trắng bệch.

“Ta... chúng ta hay là mau đi đi... Đã khuya rồi, mẫu thân sẽ đi tìm chúng ta đó...” Ngâm Phong kéo tay áo Y Phong, ý bảo hắn mau đi. Nào ngờ Y Phong lại nói một câu làm cho nó sợ đến không dám di chuyển...

“Không thể được! Phong Phong, ta nghe người lớn nói, nếu cứ thế đi ra sẽ bị quỷ quần lấy đó...” Tận lực hạ giọng, Y Phong hài lòng chứng kiến đệ đệ túm chặt tay mình.

“Vậy... vậy làm sao bây giờ?” Ngâm Phong sợ đến nói cũng cà lăm.

“...” Nhãn châu lóe lên, Y Phong cười cười: “Nghe nói chỉ cần cởi quần áo đi ra ngoài, quỷ sẽ không theo đâu... Mà ta là nghe nói... không biết thực hư thế nào...”

Mới vừa nói xong, Ngâm Phong đã bắt đầu cởi dây lưng, bộ dạng hoàn toàn tin tưởng!

“Người không cởi sao? Quỷ sẽ bám người đó...” Nhìn Y Phong vẫn không nhúc nhích, Ngâm Phong nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ta không sợ...”

“...” Hừ, vậy để quỷ tóm lấy người đi.

Nhìn Ngâm Phong quần áo ngày càng ít, Y Phong cảm thấy có chút hối hận, sao đệ đệ dễ cắn câu quá vậy... Có chút áy náy, nhưng nhìn thấy thân thể trắng trẻo mập mạp của Ngâm Phong, Y Phong lại cảm thấy đệ đệ như cục đường ngọt lịm~ ...Đệ đệ đáng yêu quá đi...

“Chúng ta mau đi thôi!” Ôm đồng quần áo của mình, Ngâm Phong gọi Y Phong rời đi.

“Hay là người mặc quần áo vào đi...” Cứ như thế này ra ngoài, vạn nhất bị ai nhìn thấy, Phong Phong nhất định sẽ ghét mình.

“Không, ta không muốn bị quỷ bắt.” Ngâm Phong cự tuyệt làm cho ca ca đang áy náy hết nói nổi. Nhưng nếu cứ thế này, nhờ Phong Phong bị ốm thì sao...

“Không có quỷ đâu.” Đây không phải là nơi của thần linh sao, thế thì làm sao có quỷ được, Y Phong đoạt lấy quần áo trong tay Ngâm Phong, rồi giúp nó mặc vào...

“...” Sững sốt một hồi, cuối cùng Ngâm Phong cũng rõ ràng nó bị trêu trọc.

Phần nộ mà đập Y Phong một cái... Kết quả chính là, Ngâm Phong thật hối hận khi đá vào đùi hắn, làm hại nó phải kéo hắn đi cả quãng đường thật là xa... Mà Y Phong thì cảm thấy người tốt làm thật khó, bị đá đau quá đi...

...

“Phong nhi, con nghĩ gì thế?” Sờ đầu Ngâm Phong, Kỳ thở dài, sao ngay cả Ngâm Phong cũng thất thần như người lớn thế này...

“Dạ không! Mẫu thân...” Ngâm Phong làm nũng dựa vào Kỳ.

“...Mẫu thân, các phụ thân gần đây không tới hả?” Mặc dù có mẫu thân, nhưng nó cũng nhớ phụ thân lắm nha!

“...Bọn họ đang bận bịu quốc sự... Ngoài Phong nhi ra... bọn họ còn có ngàn ngàn vạn vạn hài tử cần quan tâm nữa...” Kỳ ôm con trai, nhẹ nhàng nói.

“Phụ thân có nhiều hài tử thế ạ?” Ngâm Phong hỏi Kỳ.

“Các phụ thân vốn là Vương, bách tính quốc gia này đều là hài tử của họ, không phải có câu ‘yêu dân như con’ sao! Tương lai Phong nhi cũng phải đối xử với thần tử của mình như người thân, nghe chưa...”

“Dạ! Phong nhi hiểu.” Gật đầu, thì ra là vậy!

## 74. Quyển 2 - Chương 74

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Một lát sau, đúng là tính cách trẻ con, Ngâm Phong lại bắt đầu lăm bằm: “Sao phụ thân vẫn chưa tới nhỉ?”

Kỳ bất đắc dĩ ấn nhẹ vào cái mũi “nghịch ngợm” của Ngâm Phong.

“Phong nhi, ca ca rốt cuộc đâu rồi?”

“Ca ca... ca ca đang ngủ...” Thế này cũng đâu tính nói dối nhỉ.... ca ca đang ngủ thật mà.

Sớm thế sao, xem ra chơi với Ngâm Phong mệt quá rồi, nhìn Ngâm Phong vẫn tinh thần bừng bừng, Kỳ cảm thán.

---

“Vân, người có kế sách chưa?” Lận hậm hực dò hỏi.

“Đương nhiên, hừ, có dũng khí phản bội ta... nghĩ muốn uy hiếp ta để Nghi phi leo lên hậu vị. Nằm mơ! ...Tề Thị Vân ta ghét nhất bị kẻ khác uy hiếp!” Tề Thị Vân lầu bầu, trong mắt ánh lên tia hung ác.

“...Bất quá, hành vi của Trần Quốc Hậu cũng thật quyết liệt... Cư nhiên lại chọn Dận Tiêu quốc, nơi khó đối phó nhất... Cái tên Duẫn Phong không phải là một nhân vật đơn giản, trong chính trị, hắn vốn giáo hoạt vô thường, ngay cả về phương diện dụng binh, cũng toàn kỳ kế. Cả tên Bách Tể Thanh thần bí chưa ai gặp qua kia nữa... Ai nha, sợ rằng đây sẽ là việc khó giải quyết nhất trong đời của người đó!” Lận nửa châm chú nửa vui đùa nói.

Ánh mắt Tề Thị Vân càng thêm lạnh lẽo: “Từ năm năm trước lúc chiếm Tô Trữ, mỗi nước đã sớm ngo ngoe muốn di chuyển, lúc này, đã làm thì chúng ta phải làm cho bọn họ không còn ý niệm dám động đến Tề Vân ta nữa mới thôi!”

“...” Lận bất đắc dĩ cười cười: “Nếu không thể tránh chiến tranh, vậy người ý định làm thế nào?”

Tề Thị Vân mân môi, một hồi lâu mới phun ra bốn chữ: “Ngự giá thân chinh!”

Lận lập tức phản đối: “Không được.”

“...Người còn cách tốt hơn sao?” Tề Thị Vân phản bác ngay lập tức đã dập tắt lửa giận của Lận.

Trần Quốc Hậu uy vọng cực cao, các lão tướng quân còn phải kính hắn ba phần, mà trận này phải thắng, không được bại...

Không biết mấy ngày nay đã thở dài biết bao lần, Lận xem như cam chịu đề nghị của Tề Thị Vân.

“Ta... cùng đi với người!”

Tề Thị Vân buông các tấu chương của đám đại thần xuống, thản nhiên cự tuyệt: “Người không cần đi.”

“Không được, người không ở đây, vạn nhất bọn họ phết ta thì sao? ...Đều tại người, làm ta mấy năm nay có bao nhiêu đối thủ.”

Tề Thị Vân cười khở: “Ít giả bộ đi, có người, ta rất yên tâm!” Đưa “đồ tốt” cho Lận, Tề Thị Vân nói tiếp: “...Nếu người cũng đi, Kỳ ở đây một mình chẳng phải tự tìm đường chết sao, có người ở đây, ta mới an tâm đối phó quân giặc... Còn nếu xảy ra việc gì ngoài ý muốn, ta còn cần người nâng đỡ bảo vệ Ngâm Phong...”

Lận ngừng cười, khuôn mặt tuấn tú trùng xuống, hỏi: “Người tính thể hiện trí tuệ của mình chắc?”

“...Đương nhiên là không, cho tới bây giờ, ta cũng không phải là người như thế, người biết rõ mà. Chỉ là, đề phòng bất trắc...” Nhìn vẻ mặt của Lận ngày càng âm trầm, Tề Thị Vân nói tiếp: “...Kỳ thật, cũng chỉ là đề phòng thôi, dù sao còn chưa khai chiến mà...”

## 75. Quyển 2 - Chương 75

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Lận cầm lấy thánh chỉ Tề Thị Vân đưa, cũng không thèm xem, trực tiếp nhét vào tay áo.

Thấy Lận cất đi, Tề Thị Vân vỗ tay, nói: “Đi thôi, đi thăm Kỳ và Phong nhi một chút...”

Không có trả lời, Lận đứng dậy đi ra ngoài cửa xem như đồng ý, bên ngoài đã thấp sáng đèn, gió lạnh thổi vù vù, trong màn đêm yên tĩnh, lại vô cùng rõ ràng. Hai người đi dọc hành lang, cả đoạn đường không ai mở miệng câu nào.

“Ta tới...”

Kỳ nhìn hai người vừa xuất hiện, nhất thời hoảng hốt, trong lòng không biết là cảm giác gì... chỉ là có chút muốn nói, rồi lại không biết mở miệng thế nào, kết quả thành: “Ăn cơm chưa?”

Lận và Tề Thị Vân đều có chút kinh ngạc, rồi cùng đồng loạt nói: “Chưa.”

Đúng vậy, bây giờ là thời điểm quan trọng, chắc là bọn hắn vô cùng bận rộn, Kỳ nhớ tới thời gian trước kia của mình, thậm nghĩ.

“...Nhã nhi, mau bưng thức ăn lên, chúng ta muốn dùng bữa.”

“Vâng, chủ tử.” Đang canh giữ ở ngoài phòng, Nhã nhi vội vàng đi đến ngự thiện phòng chuẩn bị.

“Người cũng chưa ăn?” Tề Thị Vân cau mày, đã muộn thế rồi mà...: “Thân thể người còn chưa khỏe, lại không chịu ăn uống đúng giờ? ...Bọn ta gần đây bận chút chuyện nhỏ, nên không thể thường xuyên đến đây, nhưng người cũng không được như thế chứ.”

“Đúng vậy, ca ca không ăn cơm là không được.” Lận cũng phụ họa theo...

“...” Kỳ nghe bọn họ nói, tâm lý chua xót vô cùng. Các người còn định dấu diếm ta sao? ...Các người cho ta là ngu ngốc ư...?

“Việc nhỏ? Trong mắt các người, việc gì mới là đại sự?” Kỳ bình tĩnh hỏi, nhưng trong lòng đã nóng như lửa đốt.

Nghe Kỳ nói, hai người giật mình. Thì ra, người đã biết.

“Ca ca, người biết rồi hả.” Lận bóp trán, ngồi xuống ghế, tự rót cho mình một chén trà. Tề Thị Vân thấy thế cũng vươn tay về phía Lận, Lận nhìn y, rồi nghe lời rót cho y một chén khác.

“Xảy ra việc lớn như thế, làm sao ta không biết được.” Kỳ oán giận nói, các người thật coi ta là phế nhân sao?

“Chủ tử, thức ăn tới rồi.” Thanh âm của Nhã nhi bỗng cắt đứt cơn phẫn nộ sắp dấy lên của Kỳ.

“Cầm vào đi.” Tề Thị Vân vội vàng gọi nàng tiến vào để giải tỏa không khí, chờ dọn xong, ba người yên lặng dùng bữa, Lận không chịu nổi không khí này, liền mở miệng hỏi: “Phong nhi đâu? Cả Y Phong nữa?”

“Phong nhi đi tìm Y nhi rồi, còn Y nhi đang ngủ.”

Nhìn một vòng quanh phòng, Lận tà ác cười: “Vậy là hôm nay chúng nó không ngủ ở đây?”

Kỳ có chút không yên lòng, nhưng do không nhìn thấy bộ dạng gian manh của Lận, nên vẫn thành thật nói: “Y Phong cả chiều chơi đùa với Ngâm Phong mệt quá, nên đã về cung của Ngâm Phong nghỉ tạm rồi, để hai đứa ngủ với nhau cũng không sao.”

Nghe đến đó, Lận nháy mắt với Tề Thị Vân, Tề Thị Vân khó có được lúc không suy nghĩ đến việc ấy ấy, chỉ đành cười khổ... Nhìn y như vậy, tâm tình mới tốt hơn được một tý của Lận đã lại nặng nề.

## 76. Quyển 2 - Chương 76

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Kỳ kẹp một miếng thịt gà, nhìn nhìn một lát rồi bỏ vào trong bát Tề Thị Vân, làm cho hai người kia cũng khựng lại, không biết Kỳ có ý gì.

Kỳ gõ gõ mặt bàn, trầm ngâm nói:

“Đạo lương do túc hoạt chư sồ,

Đồ địch chuyên tràng hảo tự ngu.

Khả yếu ngũ canh kinh ổn mộng,

Bất từ phong tuyết vi dương ô.”

Kỳ dùng trò chơi gà để so sánh với các thế lực tranh chấp trong nước. Quan viên của Tề Vân không hợp với tính cách nho nhã điềm đạm của Tổ Trữ, còn Tổ Trữ, trừ mối hận diệt quốc ra, lại càng ghét Tề Vân cậy sức mạnh hiếp đáp kẻ yếu... Ở thời khắc này, nội đấu tuyệt đối không được xảy ra.

“...Chơi gà dù sao cũng là do con người thao túng! ...Đừng nghĩ nhiều nữa... ta tự có an bài...” Hiểu rõ ý của Kỳ, Tề Thị Vân tự tin cười nói.

Thật sự đơn giản như người nói sao? Vân.

Lận trong lòng mặc dù không có trăm phần trăm cam đoan, nhưng vẫn nói: “Ca ca, người không tin y, thì cũng phải tin ta chứ. Về Tổ Trữ, ta biết phải làm thế nào mà.”

Xem bộ dáng của bọn hắn, có lẽ cũng đã suy nghĩ tính toán cẩn thận, Kỳ muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, Tề Vân quốc vốn là của Tề Thị Vân, mình có tư cách gì lên tiếng chứ?

Ba người ba suy nghĩ dùng cơm cuối cùng cũng xong.

Lúc này trời cũng không còn sớm, bên ngoài mặc dù có đốt đèn, nhưng vẫn tối om.

Tề Thị Vân nhẹ nhàng vuốt một lọn tóc của Kỳ: “Ba ngày sau, ta sẽ lên đường ra biên cảnh.”

Kỳ nghi hoặc nhìn y, nhanh thế sao, tình thế đâu đã đến mức không chiến không được! Hơn nữa y còn tự mình ra trận sao?

“Ta phải đi ủng hộ lòng quân, đương nhiên, mấy ngày nay, ta cũng sẽ kiểm chế quốc nội...” Tề Thị Vân nói rõ quyết định của mình cho Kỳ: “Lận sẽ ở lại giúp ta xử lý mọi việc.”

“...” Tề Thị Vân, người tốt cùng là to gan hay lỗ mãng? Không lẽ người tín nhiệm Lận thế sao? Đến mức đem quyền lực giao cho Lận...

Nghĩ một lát, Kỳ quay đầu nhìn về phía cái người đang nhàn nhã xoa bụng kia.

Lận nghe Tề Thị Vân nói, cư nhiên lại hồn nhiên cười với Kỳ.

Kỳ chỉ cảm thấy Tề Thị Vân tín nhiệm Lận như thế, thật đúng là khó tin!

“Ca ca, ta có việc ra ngoài một chút, các người tâm sự đi.” Nói xong, hắn đứng dậy ra ngoài.

Tề Thị Vân nhìn Lận rời đi, xấu hổ cười cười với Kỳ, này tính gì hả... Nhưng mà, quả thật lâu rồi không được ở cùng Kỳ, vì sao chỉ mới ngắn ngủi vài ngày, mà y đã tưởng niệm như thế! Tình không kìm hãm được mà sờ nhẹ lên mặt Kỳ, thân thể Kỳ do điều dưỡng cẩn thận nên đã khỏe lại không ít, làn da màu mật sặc cũng bởi vì ngã bệnh mà trắng nõn như bạch ngọc, làm Tề Thị Vân vừa nhìn đã bị mê hoặc, còn Kỳ thì bị y nhìn mà trái tim đập thành thịch...

Nhìn Tề Thị Vân càng lúc càng tiến tới gần mặt mình, Kỳ có lẽ nhớ tới ba ngày sau đã phải ly biệt, hoặc do cảm nhận được áp lực nào đó mà không né tránh, thậm chí còn ngênh hợp khép mắt lại!

## 77. Quyển 2 - Chương 77

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Sao hôm nay ngoan thế?” Tề Thị Vân giơ mặt Kỳ lên, hài lòng nhìn vẻ mặt xấu hổ xen lẫn tức giận của Kỳ, khàn khàn cười, sau đó y liền áp lên môi Kỳ, ngăn cản điều Kỳ định nói.

“Đừng... ưm...” Kỳ bị y ôm chặt, ngực còn dán chặt vào ngực y, cảm nhận y hô hấp kịch liệt, cả người Kỳ cứ như bị khí tức của y vây quanh.

Quần áo từng món từng món chảy xuống, Tề Thị Vân cũng đã hôn dần xuống cổ, nhìn xương quai xanh tràn ngập hấp dẫn, y động tình mà cắn lên đó, như đang nhấp nháp một mỹ thực hấp dẫn mà mát... Trên làn da trắng nõn, những dấu hồng ngân bắt đầu trải rộng!

“A... ưm...” Kỳ bị khiêu khích cũng có chút nóng lên, tay của Tề Thị Vân cũng đã mò xuống, nắm lấy phần thân có chút ngẩng đầu của Kỳ.

Ôm Kỳ đi tới bên giường, rút chiếc trâm cài đầu ra, mái tóc đen nhanh như thác nước đổ xuống, nhìn bộ dạng yếu ớt của Kỳ lúc này, thật dễ dàng câu dẫn trái tim ngược đãi của người khác, Tề Thị Vân dùng sức ấn Kỳ xuống giường.

“A ưm... a...” Kỳ khó nhịn mà than nhẹ, như xuân được kích thích dục vọng của Tề Thị Vân.

Tề Thị Vân vươn tay kéo nốt chiếc nội y màu trắng, rồi tùy tiện quăng xuống giường, hai thân thể giao quần, sự va chạm của da thịt mát lạnh làm Tề Thị Vân cảm thấy dễ chịu cực kỳ, đồng thời y cũng muốn làm cho Kỳ cũng cảm thấy khoái cảm...

Ngậm lấy song châu trước ngực Kỳ, Tề Thị Vân hài lòng nhìn Kỳ run rẩy. Bàn tay từ đằng sau ôm chặt lấy Kỳ... Hạ thân dán chặt hạ thân, dục vọng cọ xát vào nhau, như kíp nổ của quả bom khoái cảm, Tề Thị Vân nâng hai chân Kỳ lên, rồi tách ra, và cứ thế trực tiếp xuyên vào.

“A...” Không có bôi trơn, thân thể Kỳ đau đến run rẩy, Kỳ ngửa cổ lên, thở hồng hộc... Hai tay dè lên đôi tay đang nắm lấy chân mình, nhưng lại không cách nào cự tuyệt... Có lẽ do không hạ được quyết tâm...

Tề Thị Vân dừng lại một chút, rồi bắt đầu cường ngạnh xuyên vào, tiếng da thịt va chạm vang lên vô cùng rõ ràng.

Bị Tề Thị Vân vừa nhanh vừa tàn nhẫn đâm vào trong thân thể, Kỳ thành thực mà rên rỉ: “A... chậm một chút... chậm...” Đau đớn dần dần biến mất, mặt hoa đã thói quen mà bắt đầu tiết ra dịch thủy, có chất nhờn bôi trơn làm cho Tề Thị Vân càng thêm dễ dàng...

Do khoái cảm, thân thể Kỳ căng lại, u huyết mềm mại quần lấy cự vật của Tề Thị Vân, làm y không khống chế được mà tăng tốc.

“Yêu tình...” Tề Thị Vân nhìn Kỳ đầy mờ hôi, làn da trắng nõn nay đã đỏ ửng, y cúi đầu thở dài nói. Nhưng không cách nào kháng cự lại, y dùng lực đông đưa hạ thể, ở trong cơ thể Kỳ mà hưởng thụ khoái cảm vui sướng tột cùng.

“A a... a ưm...” Mái tóc dài đen nhánh dung đưa theo từng động tác, vòng eo thon nhỏ cùng phân thân không ngừng co rút giãy dụa, không biết là cự tuyệt hay nghênh hợp... Con người tràn ngập một tầng hơi nước, ướt át đến mê người, cùng tiếng rên rỉ mỹ hoặc càng thêm vài phần quyến rũ.

...

“Còn chưa chịu ra?” Kỳ nhìn cái tên đã bắn vào trong cơ thể mình mà còn không chịu đi ra, oán giận nói, đương nhiên hắn cũng có trách nhiệm vì đã để y bắn ở trong. Vô thức sờ sờ bụng, Kỳ vô cùng ảo não.

“...” Làm như không nghe thấy, Tề Thị Vân tiếp tục cọ xát trên người Kỳ, nhẹ nhàng liếm lên làn da nóng bỏng, hài lòng mà nhìn những dấu vết tình dục do mình “vắt vả” để lại.

Nhìn Tề Thị Vân, Kỳ không khỏi chán nản, sao ngay cả y cũng học tập cái trò vô lại của Lận thể này.

Tay lạng lẽ luồn vào đằng sau Kỳ, cái móng mịn màng khiến y không nỡ buông tay, trong đầu y lại nổi lên tà niệm. Nếu đã ăn, sao không ăn no luôn! Tề Thị Vân nhìn Kỳ mềm nhũn nằm dưới thân mình, ngọn lửa dục vọng lại bùng lên.

Đương nhiên, đang tức giận, Kỳ còn không phát hiện thân thể y đã bắt đầu biến hóa...

## 78. Quyển 2 - Chương 78

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Người mau xuống đi...” Kỳ đẩy đẩy cái thân hình nặng ịch kia xuống...

Hơn nữa thân thể hắn còn rất mẫn cảm, thật không chịu nổi Tề Thị Vân vừa mút vừa liếm. Một trận run rẩy lan khắp toàn thân, Kỳ vội giục y tránh ra, nếu không...

Tề Thị Vân không chỉ không nghe theo, mà còn càng đề nặng lên người Kỳ và cọ xát không ngừng.

Kỳ trừng người phía trên... Đây là cái gì...? Cái thứ cứng rắn để ở giữa bắp đùi hắn... khỏi nghĩ cũng biết... đó chính là cái vừa ở trong cơ thể hành hạ hắn lúc này đây mà...

Nghĩ tới đây, Kỳ cũng vô thức mà động tình, tiềm thức nhớ về khoái cảm như sóng biển, ngọt ngào như kẹo đường... Thân thể Kỳ bắt đầu nóng lên, nhưng mà, cứ như thế khuất phục dưới dục vọng thì thật vô dụng quá, Kỳ nhìn Tề Thị Vân thở hồng hộc đang sờ soạn khắp người mình, cuối cùng vẫn cố gắng nói: “...Mau đứng lên...”

Ta đã như vậy rồi mà người còn muốn cự tuyệt ta?! Tề Thị Vân hiện lên một tia không cam lòng, sau đó, động tác trên tay càng thêm khiêu khích, đã vậy, ta sẽ cho người nếm mùi...

“Này... Tề Thị Vân... Tề...” Hô hấp bị đoạt đi, ngay cả bàn tay đặt ở hông hắn cũng càng thêm làm càn, không ngừng mà xoa nắn.

Đợi Kỳ đến không còn hơi sức, Tề Thị Vân mới buông đôi môi hồng nhuận ra, rồi tiếp tục tấn công hai viên châu sung huyết trước ngực. Chỉ tiếp xúc với không khí, thân thể Kỳ đã co rút, thể mà y còn cần một cái, làm Kỳ càng thêm run rẩy...

“Dừng, dừng lại đi, đủ rồi...” Kỳ tự cảnh cáo bản thân không nên trầm luân, nhưng trên thực tế, khuôn mặt ửng đỏ cùng thân thể mẫn cảm cũng chẳng đủ sức thuyết phục, thể mà Kỳ còn muốn kiên trì cái gì không biết...

“Đủ rồi?” Tề Thị Vân nhẹ cười, búng nhẹ lên tiền bưng đang bưng bưng phần chân của Kỳ, rồi lấy ít bạch dịch trên đó đưa lên trước mắt Kỳ, để Kỳ nhìn thấy rõ tinh hoa của mình, sau còn lau lung tung lên mặt Kỳ...

Lật thân thể Kỳ lại, Tề Thị Vân ôm chặt Kỳ vào lòng...

Dục vọng đặt tại hoa khẩu, Kỳ cảm nhận được cự vật cứng rắn của Tề Thị Vân, nội hoa bất an mà nhúc nhích. Tề Thị Vân không hề ôn nhu, mà dùng sức đâm vào, mật huyết mặc dù khô ráo, nhưng dục vọng của Tề Thị Vân lại ướt át, ở trên còn lưu lại chất lỏng màu trắng mà Kỳ đã bắn ra, cho nên vẫn dễ dàng vọt vào, hơn nữa cọt xát khô ráo cũng có một phen tư vị...

---

Vương cung ban đêm vì sao lại cô tịch...? Trong ao sen đã sớm không còn lá sen, mùa hoa nở cũng đã trôi qua... Cây mai cũng đã tàn, thì ra, những thứ mình yêu thích, tất cả đều thuộc về mùa xuân. Lận chậm chọc nhìn đóa hoa bên cạnh mới được thay thế cho hoa mai, thấy có chút chướng mắt, hẩn thuận tay xé lớp giấy bao quanh hoa đi, rồi dùng sức vò nát...

“Định định trụ thiên nhai

Y y hướng vật hoa,

Hàn mai tối kham hận

Trường tổ khứ niên hoa.”

Lận bẻ cành mai khô, nắm chặt trong tay, rồi nhẹ nhàng khuấy động mặt nước, nhìn gợn sóng ly ty chuyển động... Vì sao hoa mai không thể nở quanh năm, vì sao hoa sen không thể không tàn, xem ra, dù quyền lực cao đến đâu, không phải việc nào cũng có thể thuận theo ý mình được...

“Bỏ đi, như thế này, thì mới hiểu được quý trọng...” Lận cười khổ lắm bầm.

Ánh sáng phía đông bắt đầu lóe lên không ngừng, như tia sét xé ngang trời... Rõ ràng mấy ngày trước bầu trời còn trong xanh...

“Xem ra thời tiết lại thay đổi rồi...”

Quăng nhánh cây trong tay đi, Lận dùng tay khuấy nước. Ngồi ở bên hồ, Lận có thể nhìn rõ mặt nước trong như gương, cùng màu nước xanh lục... Đột nhiên nhớ tới năm năm trước, cái tên Duẩn Phong đến đây, ngoài mặt là ăn mừng Tề Vân thu phục được Tổ Trữ, kỳ thật là đến quan sát tình hình...

Trong trí nhớ mơ hồ... người đó mặc bộ đồ thủy sắc, đôi môi đỏ thắm, mày ngài cong vút thanh mảnh như lá liễu, nói chuyện nhẹ nhàng ôn nhu, lúc cười, cũng chỉ nhẹ nhàng khẽ nhếch như tiên tử trên trời, Lận đã nói chuyện với y vài lần, lời ăn tiếng nói của y cũng rất nho nhã, nhưng khi dính đến vấn đề nhạy cảm của hai quốc gia, thì lại rất bén nhọn, chỉ có điều, cũng không làm người khác chán ghét... khác hẳn với những gì người đời đồn đại. Nhưng Lận hiểu rõ, biểu hiện bên ngoài không phải là y, mà chỉ là một phần của y mà thôi!

Đáng tiếc, y cũng chỉ ở lại có mấy ngày, nên Lận cũng không thể tìm hiểu rõ hơn...

“Hừ...” Trong con người ôn hòa của Lận lóe sáng, hừ lạnh một tiếng, cũng không biết đang tính cái gì...

## 79. Quyển 2 - Chương 79

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Nếu như nói vương cung của Tề Vân phú lệ nhưng tao nhã, thì vương cung của Dân Tiêu quốc lại là nhã trí vô song... Nước chảy róc rách, có cây cầu nhỏ bắc qua, những ngọn núi giả trùng điệp, lầu các như lơ lửng trên không, xen lẫn bởi tầng tầng lớp lớp các loài hoa đủ màu sắc...

Giờ phút này, trăm hoa tạo hình cho cảnh xuân, ở đó, cũng có hai người không hề thua kém khung cảnh xinh đẹp này, không, có lẽ ngay cả cảnh xuân cũng không xứng với bọn họ. Dù sao hoa cỏ vô tình, mà người thì có tình...

“Người nói, thắng lợi sẽ thuộc về phe nào?” Dựa ở hành lang, một người mặc bộ y phục màu lam đang tung bay trong gió, mái tóc dài đen óng được buộc lại buông xuống trước ngực.

“...Lời này không nên xuất phát từ miệng người...” Người đối diện lặng yên trong chốc lát, như là đang suy nghĩ câu trả lời.

Khom mi khẽ nhú, làm như gật đầu, hấn vỗ nhẹ, phúi đi bụi bặm trên quần áo, rồi đứng lên: “Sao vậy? Không phải nên nói ‘chúng ta nhất định sẽ thắng’ sao?”

Bạch y nhân vẫn ngồi đó, nghe vậy, chỉ ha ha cười khê, ôn nhu nhìn người bên cạnh: “Mới vừa rồi, quốc sư đại nhân không phải cam đoan với Vương sao?”

“Nói vậy! Bổng quốc sư không có!” Nói như tức giận, như chỉ trích, nhưng thanh âm lại như đang nũng nịu. Người áo lam chu miệng, tựa một hài tử đang tức giận.

“Phong nhi, nếu không nắm chắc, thì cần gì quả quyết thế!” Bạch y nhân nhìn hấn, có chút bất đắc dĩ cùng lo lắng.

Giơ tay lên, người áo lam lộ ra làn da trắng nõn, hấn sờ đầu bạch y nhân: “Nhìn này, có sợi tóc bạc rồi đấy...” Vừa thì thào vừa nhỏ cho y, rồi hấn mới nói tiếp: “Không cần lo lắng... ta có cách... Tề Vân lòng người đã mất, hơn nữa chúng ta...”

Lắc đầu, bạch y nhân cũng đứng lên, đối mặt nhìn hấn, y cao hơn hấn nửa cái đầu, tuổi cũng hơn một ít.

“Người đó... vì sao không chịu khuyên bệ hạ?! ...Cho dù không vì thiên hạ, cũng nên vì dân chúng Dân Tiêu chúng ta mà suy nghĩ chứ... Bây giờ còn kịp, người đi khuyên Vương điều quân ở quốc cảnh về đi!” Trong mắt bạch y nhân tràn ngập lo lắng.

“...Nếu bệ hạ đã quyết định, ta cần gì phải làm điều thừa chứ? Tề Vân cũng đã có động tĩnh... Huống chi, ta cũng muốn...”

“Người thật quá cứng đầu... Ta chẳng biết nói người thế nào nữa...”

Ánh mắt bất đắc dĩ của đối phương làm cho người áo lam càng thêm tươi cười, ngả về phía trước, hấn ôm lấy bạch y nhân, nhất thời, hai màu lam trắng quấn vào nhau, hơn nữa hai người dung mạo xuất chúng, càng tạo thành khung cảnh mỹ lệ: “Buông ta ra, Phong nhi...” Cười khổ khưốc từ, nhưng cũng không quá quyết liệt.

“Không sao, nơi này cũng chẳng có ai...” Tựa vào vai y, nụ cười trên mặt người áo lam dần biến mất, hai người yên lặng mà hưởng thụ giây phút này.

---

Trong cung điện của Tề Vân... đám hạ nhân đang lo lắng tìm kiếm...

“Vương tử điện hạ... điện hạ...”

“Điện hạ mau ra đi...”

Thanh âm ồn ào làm bừng tỉnh một người đang ngủ, Kỳ vươn tay sang bên cạnh, chạm vào chiếc mền lạnh lẽo... Tề Thị Vân đã đi...?

Cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu, Kỳ đứng lên mặc quần áo rồi đi ra ngoài, đáng tiếc, không thể chịu được, cuối cùng vẫn do tỳ nữ đỡ đi ra.

“Xảy ra chuyện gì?” Kỳ nghi hoặc hỏi.

“Hồi chủ tử, vương tử điện hạ cùng Y Phong tiểu chủ tử không thấy đâu!”

Kỳ cả kinh, nhưng lập tức đã loại trừ các khả năng nguy hiểm! ...Bỗng hần nhớ tới mấy lời Ngâm Phong kể, vội vàng đi tới đồng núi giả sau hồ nước... Bỗng một nhan sắc quen thuộc như ẩn như hiện ở đằng xa.

“Không cần qua đó, về thôi!” Kỳ cười cười phân phó, Ngâm Phong ngịch quá.

---

Nhớ tới đêm qua, Tề Thị Vân không khỏi nhe răng cười, các đại thần đều tưởng Vương đã có tính toán chống giặc, trong lòng cũng an tâm không ít, chỉ có Lận hiểu rõ mà liếc mắt xem thường! Chờ Tề Thị Vân đến thư phòng, Lận lập tức đi theo.

“Người nói, con gà bị ăn đáng thương, hay hồ ly giả hoạt đáng thương, à còn thợ săn hai tay trống trơn có vẻ xui xẻo hơn nhĩ...” Lận nói thầm, ngay cả hần cũng không biết bản thân đang nói gì.

“...Ý người nói ta chính là hồ ly ăn vụng?! ...Nếu như thế, người cũng không phải thợ săn, cùng lắm chỉ là con chồn thôi...” Tề Thị Vân tức giận đáp.

“...” Hồn đản, người hỏi báo ta thế hả? Lận cảm tức nghĩ, dám nói người ưu nhĩ cao quý như ta là con chồn! Nhớ đấy...

## 80. Quyển 2 - Chương 80

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Đi thôi!” Nhìn Lận mỉm cười hiền lành, Tề Thị Vân biết hần đang tức giận, liền chuyển chủ đề.

Vẫn mỉm cười, Lận cũng không nói gì, ngoan ngoãn đi theo Tề Thị Vân đến thư phòng. Cả thư phòng to như vậy, bây giờ chỉ có hai người bọn họ.

“Còn hai ngày, nếu quân của Dận Tiêu tới biên cảnh, thì ta sẽ ra tiền tuyến...” Tề Thị Vân nói với Lận, cũng như đang nói với bản thân.

“Sao vậy? Sợ hãi rồi?” Lận nháy mắt, rồi nói tiếp như thông cảm: “Đúng vậy... nhiều năm rồi người không cầm binh đánh giặc! Khó trách...” Vừa nói hần vừa gật đầu không ngừng.

Tề Thị Vân bắt đầu nhìn cái tên không đứng đắn kia, nếu không phải y biết rõ hần đáng tin, thì thật y không dám giao hết quyền lực cho hần.

“...Hết thấy ta nhờ người...” Tề Thị Vân cúi đầu nói. Cho tới bây giờ, y vẫn không nghĩ bản thân là một người sợ chết, nhưng mà, bây giờ y đã có người mà y muốn trân trọng cả đời, nếu thật sự phải chia lìa, y sẽ rất thống khổ. Không phải chưa từng nghĩ sẽ cùng sống cùng chết với hần, nhưng làm sao y ra tay được, mãnh liệt độc chiếm xưa kia đã biến thành cả đời triu mến, Tề Thị Vân cũng không ngờ mình lại “ôn nhu” như thế...

Lận nhìn Tề Thị Vân, nếu người xảy ra chuyện, thì ở trận chiến ba người chúng ta, có lẽ người thắng lợi sẽ chính là người... Vì sao người muốn làm thế, vì sao lại muốn nói với ta, làm tâm tình ta không thể cảm thấy thoải mái được!

“Ta vẫn hy vọng được đi cùng người!” Lận nhìn y, lại nói.

“Không được! Kỳ cần có người chăm sóc, ở phương xa, ta không thể bảo vệ hần...” Ánh mắt Tề Thị Vân sâu thẳm, sâu đến mức không lộ ra chút cảm tình nào, ngay cả Lận cũng không thể nhìn ra.

Ca ca... mị lực của người thật lớn, xem ra Tề Thị Vân đã thua trên tay người rồi... Y đã không còn là cái tên vương giả lãnh khốc ngày xưa...

Cười cười tự giễu, hắn thì có khác gì chứ, cũng giống Tề Thị Vân, không cách nào kiềm chế được bản thân, ca ca, người gây cho ta đau đớn nhất, cũng làm ta cảm thấy ngọt ngào nhất...

Con người sáng ngời như lửa, Lận nói: “Nếu người chết, ca ca sẽ thuộc về một mình ta.”

Tề Thị Vân kinh ngạc nhìn hắn, rồi lập tức mỉm cười: “Yên tâm đi, vì được ở bên Kỳ, vì để người không chiếm được tiện nghi, ta tuyệt đối sẽ bình an trở về, mang theo vinh quang để quốc... Đương nhiên, còn cả Phong nhi đáng yêu của ta...”

---

Ba ngày sau, tình thế khấn trương vẫn không thay đổi, Tề Thị Vân từ biệt Kỳ, rồi cũng rời khỏi vương đô. Lận trước sau vẫn vậy, nhưng Kỳ biết, Lận tươi cười khác với trước kia.

“Người nghĩ sao?” Kỳ quay đầu hỏi Lận.

“Nghĩ gì?” Lận ha ha hỏi lại.

Lúc này còn hỏi vớ vẩn... Kỳ bắt đắc dĩ nhìn hắn: “Người nói xem?”

“Rất khó nói a~” Lận vẽ mặt vẫn tươi cười như cũ.

“Nhưng mà, chúng ta ít nhất hắn là nên tin tưởng y sẽ bình an trở về...” Kỳ thấp giọng trầm ngâm.

Lận cau mày, lại nghe Kỳ nói tiếp: “Tai họa sống ngàn năm... không phải người ta vẫn hay nói thế sao?”

Nghe vậy, Lận cũng chỉ lăm bầm vài câu.

“Có phải ta như một lão già không?” Kỳ nhìn Lận, Lận cũng kinh ngạc nhìn Kỳ.

“Đâu có? Sao ca ca lại nghĩ vậy?” Lận nâng mặt Kỳ lên: “Rất đẹp, một chút cũng không thay đổi, ca ca vĩnh viễn là đặc biệt nhất...”

Kỳ buồn cười, Lận cũng quá đề cao hắn rồi đi... hắn không tốt như trong tưởng tượng của Lận đâu.

“Ta cảm thấy hình như mình đã sống quá lâu, như một lão già...” Kỳ thật lòng nói.

“Không đâu, mà dù ca ca như lão già, ta vẫn thích!” Lận vì ý nghĩ của Kỳ mà bật cười, vươn tay ôm lấy Kỳ, vừa nói giỡn vừa an ủi hắn.

Hành động của Lận như một hài tử ngây thơ, khiến Kỳ phải bật cười: “Người đó, càng lúc càng như trẻ con.”

“Có sao đâu...” Lận nhìn Kỳ kéo tay hắn ra, vẫn chưa bỏ ý định mà lại quần tới.

“Đừng nghịch, Lận.”

“Không, cho ôm cái đi... ca ca đừng trốn mà, nơi này cũng đâu có ai.”

Kỳ xoa nắn mặt hắn: “Không có ai thì có thể làm bậy sao? Sách thánh hiền người học bậy đi đâu rồi?”

“...Lần trước, cũng không phải...” Lận cúi đầu thì thầm.

Lần trước... Kỳ nhớ tới lần trước bọn họ ở trên cỏ... đã làm chuyện đó, quả thật là so với việc này còn quá phạm hơn cả trăm ngàn lần...

Mặt Kỳ bỗng đỏ bừng, hắn lớn tiếng quát: “Lận.”

“Biết rồi, biết rồi, không nói thì không nói.” Ai nha, ca ca xấu hổ rồi nha. Lận gian xảo cười cười.

Lúc này đây, cả hai đều cố gắng không nhớ tới cái kẻ đang ở xa cả ngàn dặm kia...

## 81. Quyển 2 - Chương 81

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Mấy ngày bình yên đã quá, cuối cùng cũng đến lúc bạo phát. Công việc của Lận cũng lu bù, một mình phải ứng phó với áp lực khắp nơi, chưa kể những chuyện quan trọng như tiếp tế quân lương.... Kỳ cũng không có tâm tình chơi cùng Ngâm Phong và Y nhi, cả ngày cứ yên lặng nhìn Thiên Tượng cung.

Đang ở tiền tuyến, Tề Thị Vân ngày nào cũng bận bịu, đến ngủ cũng không đủ, ban đêm thì cùng các vị tướng quân nghiên cứu chiến lược. Nhưng mỗi khi có chút rảnh rỗi, là trong lòng y lại nhớ tới người nọ...

“Bệ hạ... phía trước chính là Dạ Xoa cốc nổi danh giang hồ.”

“Ừ, tối nay ở đây hạ trại đi.” Dạ Xoa cốc, địa thế thẳng dốc, đường mòn nhỏ hẹp, nơi hẹp nhất chỉ có thể chứa được vài người. Song bây giờ bên nào cũng không dám vượt qua chỗ này, vì sợ trúng mai phục của đối phương... Cho nên mấy lần chiến đấu cũng chỉ ở quy mô nhỏ mang tính chất dò xét, chứ chưa biểu lộ hết thực lực...

Tề Thị Vân nhìn bồn nước đầy tro bụi, tự đứng lại nhớ tới Kỳ, dù bất cứ lúc nào, Kỳ cũng luôn thanh nhã thuần khiết, Tề Thị Vân khó có thể tưởng tượng nổi cái thời hấn ra chiến trường trông như thế nào. Kỳ, người có nghĩ tới ta bằng một phần mười ta nhớ về người không, hay chỉ cần một phần trăm thôi cũng được...

“Bệ hạ, có sương mù!”

Tề Thị Vân vén rèm lên nhìn, trong màn đêm, y chỉ có thể thấy được cây đuốc đang bốc lửa, nhưng lát sau, thị lực đã nhìn tốt hơn, sao tự đứng lại có sương mù? Tề Thị Vân cùng mấy vị đại tướng đều giật mình, trong lòng thầm kêu không ổn...

“Tử Khê, ý người thế nào?”

“...Bẩm bệ hạ, thiên ý khó dò, chỉ có thể cẩn thận gấp đôi.”

Lặng yên trong chốc lát, Tề Thị Vân phân phó: “Truyền lệnh đi xuống, mười bước một người, trăm bước một trạm canh gác, cứ nửa nén hương là phải báo cáo một lần, nếu quá thời gian mà không có tin tức báo về, lập tức chuẩn bị chiến đấu... Phải cố thủ đến khi mặt trời mọc...”

“Rõ.”

---

“Phong nhi... thế nào?” Vẫn một bộ bạch y như cũ, nam nhân thở dài nhìn lam y thiếu niên.

“...Hừ, nếu không như vậy, làm sao ta đồng ý để người tới đây.” Thanh âm tràn ngập không muốn vang lên.

“Phong nhi! Người còn so đo việc này hả...”

“Đương nhiên, nơi này rất nguy hiểm, người không có võ công, vạn nhất chuyện gì xảy ra, người bảo ta phải làm sao?”

“Này... người đó, dù sao ta cũng là sư phụ của người, người quá coi thường ta rồi đó.” Bạch y nhân bị hấn nói, cảm thấy có chút xấu hổ.

“Mấy thứ kia của người không bảo vệ được người, trên chiến trường đao kiếm vô tình, hay là nghe lời ta, mau hồi cung đi!”

Bạch y nhân cắn cắn môi: “Phong nhi, người rõ ràng đáp ứng ta, nếu như ta đoán đúng, người phải để ta ở lại... Người xem, rõ ràng có sương mù còn gì...”

“...Ta là muốn tốt cho người thôi...” Lam y thiếu niên ôn nhu làm cho người khác không thể kháng cự được, đáng tiếc bạch y nhân đã sớm quen với điều đó.

“Nếu người nuốt lời, ta sẽ ở trong núi luôn, không xuống nữa.” Lời nói của nam nhân cũng đã mang theo uy hiếp.

Lam y thiếu niên bất đắc dĩ cười cười: “Rồi rồi, ta không đuổi người về, nhưng người phải ở bên ta, không được chạy loạn. Ta không hy vọng để người khác biết, bách lý thần toán quý giá của chúng ta – Bạch Tể Thanh đang ở đây...”

“Quý giá gì chứ...” Bạch y nhân lắc lắc đầu, không khỏi cảm thán hân quá khoa trương.

## 82. Quyển 2 - Chương 82

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Phong nhi, phải đi rồi hả?”

Nhìn Duẩn Phong đang bắt đầu sửa sang lại quần áo, Bạch Tể Thanh nhẹ giọng hỏi.

“Ừ... người ngoan ngoãn ở trong quân doanh, không được lộn xộn, nghe chưa...”

Nhìn bóng lưng thon dài càng lúc càng xa dần, Bạch Tể Thanh không khỏi nắm chặt tay.

---

“Bệ hạ, hết thấy đều bình thường!” Lục Tử Khê quỳ một gối, bẩm báo tình hình phía trước.

“Không được khinh suất... Tử Khê...” Tề Thị Vân chăm chú nhìn màn đêm mờ mịt, trong lòng y luôn có một dự cảm sẽ có điềm xấu xảy ra.

Đã quá nửa đêm, nhưng chung quy y vẫn cảm thấy có gì không đúng, nơi này có sương mù, tức là quân doanh của Dận Tiêu cũng có. Bọn hắn không phát hiện ra, hay là...

Tề Thị Vân một mình ở trong lều, đêm không ngủ được, đột nhiên y lại nhớ tới Kỳ...

“Bây giờ người có khỏe không? ...Ở bên Lận có vui vẻ không...” Tiếng thì thầm đứt quãng vang lên.

Đột nhiên, thanh âm ồn ào truyền đến...

Trái tim Tề Thị Vân nhất thời đập thình thịch, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, tiếng bước chân đến gần, có bóng người xuất hiện trong làn sương mờ mịt.

“Bệ hạ, trạm gác đầu tiên mất liên lạc rồi!”

“Truyền lệnh xuống, toàn quân chuẩn bị chiến đấu! Trạm gác thứ hai bắt đầu theo thứ tự tự hạp thông báo tình hình!” Nét mặt vẫn tĩnh táo như cũ, Tề Thị Lệnh lạnh lùng ra lệnh.

“Rõ!”

---

Đêm nay, thật là dài, lòng Kỳ rối bời, không sao ngủ được, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tầng tầng lớp lớp mây đen bao phủ cả bầu trời, ngay cả mặt trăng cũng nhìn không ra! Kỳ cảm thấy trong lòng như bị tảng đá đè nặng, xóc chấn lên, Kỳ mặc thêm áo ngoài, rồi chậm rãi đi ra cửa...

Đã gần một tháng kể từ ngày Tề Thị Vân rời khỏi hoàng cung! Kỳ hoàn toàn không có chút tin tức của y, chỉ thỉnh thoảng Lận nói cho Kỳ nghe về tình hình chiến đấu, và y vẫn bình an vô sự... Có đôi khi, Kỳ cũng muốn hỏi nhiều một chút, chỉ là, lời đến bên mép, nhưng như có cái gì đó chặn lại, cái gì cũng không nói nên lời, không phải hắn nên kỳ vọng y chết đi sao...

Ngâm Phong từng nhõng nhẽo đòi gặp phụ vương, Kỳ cũng chưa từng thấy nó như thế bao giờ, mà hắn cũng không thể nói Tề Thị Vân đang ở chiến trường... May mà đúng lúc hắn luống cuống không biết làm sao, thì Y Phong đã kéo Ngâm Phong ra ngoài, một lúc lâu sau, Ngâm Phong mới quay lại, chỉ là nó vẫn im lặng, trong đôi mắt tròn tròn tràn ngập đầy nước... Kỳ không biết Y Phong nói gì với nó, nhưng từ đó, Ngâm Phong bắt đầu chăm chỉ học tập binh thư...

Còn Lận mặc dù vẫn thế, vẫn rất thích quần lấy mình, nhưng hắn không làm chuyện đó, mỗi đêm trở về cũng chỉ nhìn mình, rồi cười cười kể lể việc Tề Thị Vân để cho hắn một cục rắc rối, làm cho hắn không có thời gian thân mật với mình...

Nhwung Kỳ biết, Lận là không muốn tham lam khi có người đang phải liều chết bảo vệ lãnh thổ...

Còn ta đây... ta sao thế này? ...Kỳ nhìn cung đình vắng lặng, khí trời hôm nay thật tệ, trăng đã bị mây che khuất, còn trăng ở chỗ người thì sao...?

### 83. Quyển 2 - Chương 83

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Trong màn đêm, kiến trúc hoa lệ hoàn toàn không có uy nghi lúc ban ngày, Kỳ một mình chậm rãi bước trên hành lang, cơn gió thổi qua, làm những chiếc lá mỏng manh rơi xuống, Kỳ vươn tay đỡ lấy, rồi vò nát nó, một mảnh xanh liếc loang khắp lòng bàn tay. Ban ngày, những chiếc lá ủa thật xấu xí, cho nên các cung nữ phải quét không ngừng nghỉ để đảm bảo sân vườn sạch sẽ...

Kỳ đột nhiên nhớ tới một mảng màu đỏ kia... còn cả ôn tuyền đó... Dựa theo ký ức, Kỳ rẽ ngang rẽ dọc vài lần, lần mò một hồi lâu, đến khi muốn từ bỏ ý định, thì trước mắt bỗng hiện lên cảnh tượng quen thuộc...

Gió mát liên tục thổi đến, làm Kỳ cảm thấy thoải mái lạ thường, nhìn về phía ôn tuyền, sương khói mờ mờ ảo ảo chậm rãi lượn quanh, trông hấp dẫn vô cùng, khiến Kỳ vô thức đi tới.

Mùi lưu huỳnh nhẹ nhàng tung bay trong không khí, nhưng cũng không quá khó chịu, Kỳ thuận theo ý muốn của bản thân mà cởi quần áo ra, bước vào trong nước... Được dòng nước ấm áp vây quanh, Kỳ cảm giác rất thoải mái, dựa vào hòn đá bên cạnh, Kỳ thở mạnh một hơi.

---

Tại một nơi hoàn toàn khác...

Trong đêm tối mờ mịt, mùi máu tanh nồng lan tỏa khắp nơi... Khẽ nhắm mắt, Tề Thị Vân nhìn ngọn lửa bùng lên cách đó không xa.

Có lẽ, đối phương đã biết đêm nay có sương mù... Dận Tiêu có người tài như thế, thật khiến kẻ khác phải ngưỡng mộ...

Ngẩng đầu nhìn trời, Tề Thị Vân oán hận thở dài, thời tiết này, Tề Vân quốc lại không có ai đoán được... Nếu như có thể sớm phòng bị, thì trận chiến này chắc chắn sẽ không bị rơi vào thế hạ phong!

“Bệ hạ, mời người lui về hậu phương!” Phó tướng lo lắng nói.

“...Không, ta muốn xem tinh thần chiến đấu của binh lính ta đến đâu, làm sao ta có thể lui về hậu phương được.” Tề Thị Vân kiên định nhìn về phía trước, mặc dù các người có tiên cơ, bắt quá, thắng bại còn chưa định. Binh lính của Tề Vân ta đều là võ sĩ dũng mãnh nhất thiên hạ!

Nhìn trời, ánh sáng yếu ớt đã bắt đầu xuất hiện, sương mù cũng dần tan. Tề Thị Vân mỉm cười, trong bóng tối ta kém người, nhưng giờ thì không dễ dàng thế đâu...

“Sao rồi?” Tựa vào lều, Duẩn Phong cười cười hỏi.

“Bầm quốc sư... đối phương hình như đã sớm chuẩn bị, đánh lén vẫn chưa thành công, bắt quá, chúng ta vẫn đang chiếm ưu thế.”

Phất tay, Duẩn Phong lãnh đạm mở miệng: “Đi xuống đi.”

Tề Thị Vân, quả nhiên là cẩn thận. Nhưng các người còn kém bọn ta một bậc, lúc này, chẳng qua chỉ là thức ăn khai vị thôi! Để ta xem người còn bản lĩnh gì... Duẩn Phong vẻ mặt ôn nhu, làm ngoại nhân không biết trong lòng y nghĩ gì.

Quay đầu nhìn trời, y thản nhiên phân phó: “Truyền lệnh, nửa nén hương nữa, lập tức lui binh, toàn bộ rút về, không được ham chiến!” Bởi theo tình hình hiện tại, Dận Tiêu vẫn còn kém Tề Vân cường hãn một chút.

## 84. Quyển 2 - Chương 84

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Hơi nước bốc lên làm lỗ chân lông của Kỳ mở ra, cảm giác thoải mái vô cùng, Kỳ như được hòa cùng vào lòng mẹ thiên nhiên...

Tận tình ngâm một hồi lâu, Kỳ vui vẻ nghịch nước, cảm thụ độ ẩm do làn nước mang lại, giờ khắc này, cái gì hần cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn được hưởng thụ mà thôi...

Bỗng có tiếng thở dài như có như không truyền tới...

Kỳ cau mày đứng lên, mặc quần áo, bắt đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, xuyên qua rừng cây, Kỳ nhẹ nhàng mở to mắt nhìn...

Một bóng lưng quen thuộc hiện ra, Lận làm gì ở đây...?

“Ai đó?” Lận chợt quay đầu lại, sau đó đứng bật dậy, nhìn thấy ca ca, nhất thời kinh ngạc không thôi.

“Là ta!” Kỳ yên tâm tới gần.

“Ca ca còn nhớ nơi này sao... trí nhớ thật là tốt!” Lận than thở, mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Kỳ đến đây, nhưng mấy lần trước, hần toàn là do bọn họ ôm tới, hơn nữa khu ôn tuyền này vì phòng ngừa ngoại nhân xông vào, nên đã cố ý xây ở một góc kín đáo.

“...Người tới đây làm gì?” Kỳ nhẹ nhàng hỏi, còn thay Lận buộc lại dây áo.

“Giống ca ca thôi... ngủ không được.” Lận cười ha ha, duỗi tay ra ôm lấy Kỳ, sau đó tựa đầu vào vai Kỳ, như là một hài tử đang làm nũng, còn Kỳ thì ôn nhu xoa đầu hần.

Bỗng Lận ngẩng lên, nét mặt vô cùng bình tĩnh: “Ca ca, sao người vẫn coi ta là hài tử?”

Kỳ bị Lận hỏi mà sửng sốt, Lận vốn là đệ đệ của hần mà, làm vậy có gì không đúng sao...

“Ca ca... sau này ta sẽ không gọi người là ca ca nữa...” Lận kiên định nói, nhẹ nhàng nâng cằm Kỳ lên.

Không gọi ta là... ca ca....? Kỳ nghi hoặc suy nghĩ, ngay cả Lận đang hôn lên môi hần, hần cũng không chú ý tới.

“Kỳ...” Lận cúi đầu thì thảo bên tai Kỳ, trong nháy mắt, trái tim Kỳ đập thành thịch, sao giọng nói của Lận... lại gọi cảm đến thế?

“Sau này ta gọi người như vậy có được không? ...Hả? ...Không trả lời là đồng ý rồi nha!”

“Không nói việc này nữa...” Kỳ vội vàng chuyển chủ đề: “Người còn không chịu đi nghỉ đi, mai còn rất nhiều việc phải lo đây.”

“Không sao, càng miễn cưỡng mình đi ngủ sẽ càng mệt, thi thoảng làm càn một chút cũng được!”

Kỳ tán thành gật đầu.

“A... ca ca cũng cảm thấy nhàm chán, hay là mai cùng ta đến thư phòng đi...” Lận yêu cầu nói...

“...”

“Sao vậy? Không muốn đi thì...” Kỳ vốn là một vị đế vương, mà nay đã biến thành người bình thường... Nghĩ vậy, Lận vội vàng bỏ sung.

“...Không, ta vô cùng đồng ý.” Kỳ đột nhiên lên tiếng, cắt đứt lời giải thích của Lận.

## 85. Quyển 2 - Chương 85

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Nhìn Kỳ cười cười, Lận cũng hì hì cười theo, tay cũng đã nắm lấy tay Kỳ: “Ca ca, chúng ta về nghỉ ngơi thôi?”

Kỳ rút tay lại, lắc đầu: “Không, ta ngủ không được, người về đi, ta muốn ngồi hóng gió một lát...”

“Vậy ta ngồi cùng người!” Lận ấn Kỳ ngồi xuống đất, bản thân cũng ngồi xuống theo, còn bám dính lấy Kỳ.

Thời gian kế tiếp trôi qua trong yên lặng... Mãi cho đến khi hai người chìm vào giấc ngủ... Thế mà lúc Kỳ tỉnh lại, đã thấy mình đang nằm trên chiếc giường mềm mại.

Lận...

---

“Bệ hạ, là thuộc hạ vô năng...!” Quỳ trên mặt đất, Lưu tướng quân run rẩy nói, mặc dù hẳn không sai, nhưng hẳn lại cảm thấy bản thân áy náy.

“Đứng lên đi! Đây không phải là việc người có thể biết trước!” Tề Thị Vân lơ đãng nói: “Người đi xuống đi, sau này phải cẩn thận hơn...”

Chờ tướng sĩ trong lều lui ra ngoài, sắc mặt của Tề Thị Vân lập tức đen ngòm, thua ở phương diện này... thật đúng là... đáng ghét! Tay nắm chặt đến mức gân xanh cũng hiện lên, ngay cả tiếng động âm ỉ bên ngoài cũng không chui được vào lỗ tai y, hồi lâu không tức giận thế này, mà thực ra là phẫn hận vì bị trêu chọc còn nhiều hơn.

Quăng vỡ cái chén trên bàn, Tề Thị Vân hét lớn: “Người đâu?”

Lục Tử Khê đang đứng ở bên ngoài, lập tức tiến vào dợi mệnh: “Bệ hạ có gì phân phó?”

“Đi điều tra cho ta rốt cuộc là cao nhân nào đã chỉ điểm cho Dận Tiêu! ...Không được đánh rắn động cỏ! Chỉ cần gió thổi cỏ lay lập tức rút về cho ta...”

“Rõ!”

Nhìn Tử Khê sắp rời đi, Tề Thị Vân lại lo lắng gọi: “Tử Khê... khoan đã!”

“Bệ hạ?”

“Người tự mình đi làm, không được thất bại... Nếu có cơ hội nhìn thấy, lập tức bắt hắn về đây, vạn nhất... nếu có biến, lập tức giết hắn cho ta!” Ánh mắt Tề Thị Vân lóe lên tia âm tàn, người tài như vậy, nếu không thuộc về ta, thì chắc chắn phải hủy diệt.

“Rõ!”

## 86. Quyển 2 - Chương 86

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Ca ca, tỉnh dậy rồi hả?”

Không thấy người đâu mà chỉ nghe thấy tiếng, Kỳ giật mình ngồi dậy, còn chưa kịp ăn mặc chỉnh tề, Lận đã đẩy cửa vào!

“Lớn thế này rồi... mà không biết quy củ...” Kỳ quở trách nhìn hắn.

Lận “chặc” một tiếng: “Đâu ai dám nói gì...”

Thấy ánh mắt Kỳ thay đổi, Lận vội vàng cầm miệng: “Chỉ một lần này thôi... lần sau ta không dám nữa!”

Nhìn Lận cười cười lấy lòng, Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu, rồi bắt đầu mặc xiêm y.

“Sao hôm nay đến sớm thế?”

“Đến cùng người ăn sáng chứ sao, thế nào, không phải chúng ta đã thống nhất sẽ cùng đến thư phòng sao?”

“Ừ.” Chuyện ngày hôm qua, không ngờ Lận còn nhớ rõ, lại rất dễ tâm, điều này làm Kỳ cảm thấy rất vui.

“Đi, chúng ta đi ăn thôi!” Lận vừa nói vừa kéo Kỳ ra ngoài.

“Chờ, chờ chút.... quần áo...” Rút tay lại, Kỳ vừa bất đắc dĩ nhìn hắn, vừa tiếp tục cài nột nút áo.

Xấu hổ cười cười, Lận nói: “Tại ta không nhìn thấy mà...”

“Đói thế sao? Vậy đi trước đi, không cần chờ ta!”

Hắn... “Không phải... chỉ là... ai nha, hôm nay người ta thấy vui... cho nên mới...” Hai tay khoanh trước ngực ngụ ý xin lỗi, hôm qua mới phát biểu “không gọi người là ca ca nữa”, cứ như là đang tỏ tình, làm Lận khó tránh khỏi có chút kích động.

“Được rồi, đi ăn thôi.” Kỳ nhìn bộ dạng cà lăm của hắn, cũng không muốn làm khó hắn nữa mà chủ động mở miệng.

“Ừ.”

“À, gọi Phong nhi và Y Phong cùng đến đi.” Đang ngồi ở bàn ăn, Lận đột nhiên đề nghị.

“Hả? ...Bọn nhỏ hình như còn đang ngủ...”

“Không sao đâu, kêu hạ nhân đi xem, nếu đã dậy thì gọi đến ăn luôn!” Lận không thèm để ý mà phân phó cho tỳ nữ.

“...”

Chốc lát sau, Ngâm Phong cùng Y Phong đã xuất hiện trước mặt bọn hắn, nhìn thấy Kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Ngâm Phong như tỏa sáng, nó chạy tới trước mặt Kỳ, rồi nhảy lên đùi hắn, còn Y Phong thì ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, Kỳ dịu dàng vuốt đầu Y Phong, thật là một đứa trẻ ngoan!

“Nào, ăn đi các con!” Kỳ múc hai chén canh cho lũ nhỏ. Bỗng thấy ánh mắt chờ mong của Lận, Kỳ liền cười cười múc thêm cho hắn một chén.

“Các con phải ngoan ngoãn học tập, nghe chưa.” Sau khi ăn xong, Kỳ tỉ mỉ dặn dò hai đứa, rồi mới cùng Lận đi ra ngoài.

Đã lâu lắm rồi không ra khỏi cung, Kỳ không chỉ cảm thấy vui vẻ vì được ra ngoài, mà một phần là vì cuối cùng hắn cũng có việc để làm!

Ven đường, thị vệ cùng cung nữ vô cùng cung kính hành lễ với bọn họ, hoặc là nói, cung kính hành lễ với Lận thì đúng hơn. Tề Thị Vân không có ở đây, cho nên Lận là người nằm quyền sinh sát to nhất.

Mà Lận thì lúc nào cũng giữ nguyên cái khuôn mặt tao nhã mà lãnh đạm cao cao tại thượng, đi đằng sau Lận, Kỳ mới phát hiện, Lận đã hoàn toàn cao hơn mình, cũng trưởng thành hơn hẳn ngày xưa.

Dọc đường đi, hai người thỉnh thoảng lại tán gẫu, cho nên rất nhanh đã tới nơi.

“Người ngồi đây đi, chỗ bên trái là của lão thần Trần Thu, còn bên phải là...” Lận chỉ chỉ nói.

Kỳ trả lời: “...Ta biết...” Cái kiếp sống phê duyệt buồn tẻ này trước kia là việc trọng yếu nhất trong thời gian niên thiếu của hắn mà.

Lận cũng phát hiện bản thân nói sai, vội vàng phân phó hạ nhân châm trà, trong lòng xấu hổ thầm nghĩ, trước kia Kỳ từng là vương của Tổ Trữ quốc, làm sao mà không biết chứ.

“...Ta có thể xem không?” Kỳ chỉ vào đồng tấu chương bên trái, hỏi.

“Đương nhiên!” Lận mỉm cười bê đồng tấu chương đến trước mặt Kỳ.

Vốn đã quen thuộc, Kỳ bắt đầu rút từng tấu ra đọc.

Mà Lận thì đứng đằng sau, im lặng không quấy rầy Kỳ, chỉ khi nào Kỳ hỏi, Lận mới mở miệng trả lời.

## 87. Quyển 2 - Chương 87

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Chờ Kỳ lật hết đồng tấu số cao ngất bên trái, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

“Chúng ta đi dùng cơm trước đã? Xế chiều tiếp tục cũng được...?” Lận vươn tay ra, bắt đầu xoa bóp hai vai cho Kỳ.

Kỳ quay đầu liếc hắn một cái, rồi lại nghiêm túc cầm tấu số ở cái chõng bên phải lên: “Buổi sáng ăn không ít, nên giờ ta vẫn chưa đói. Ta xem thêm chút nữa đã...”

Biết ngay người không chịu dừng mà, Lận không nói nữa, mà tiếp tục xoa bóp cho Kỳ.

Đột nhiên, có thứ đã hấp dẫn ánh mắt của Kỳ...

“Chuyện gì vậy?” Lận hỏi.

“Cái này người xem chưa?”

“Hôm qua mới đưa tới, ta cũng chưa kịp xem!” Lận lắc đầu đáp.

Kỳ cắn môi, thanh âm có chút nặng nề: “Người xem qua đi.”

Nhìn bộ dạng của Kỳ, Lận cũng chăm chú cầm lấy, bắt đầu lật ra xem, càng xem, hắn lại càng nhúu chặt mày hơn: “Sương lớn...”

“Người thấy sao? Lận?”

“...Sao lại trùng hợp tự dưng có sương lớn thế này, lại còn bị Dận Tiêu đoán trước, hừ, chắc có cao nhân tương trợ rồi, Duẩn Phong không thể đoán được chuyện có sương... Chẳng lẽ... nhưng mà Bách Tể Thân không phải luôn ở vương cung sao...”

Kỳ cũng gật đầu, đúng vậy... chuyện này tuyệt không phải trùng hợp: “Mặc kệ ai đang trợ giúp Dận Tiêu, tóm lại, có phiền toái... Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ba yếu tố này đều vô cùng quan trọng, đối phương có cao nhân thông hiểu thiên văn, tất sẽ chiếm ưu thế...”

“Ừ, ta cùng Vân đã sớm nói coi thường văn nhân Tổ Trữ là sai lầm, thế mà dám đại thần cứ tranh cãi suốt... Hừ, lần này thì tốt rồi... đâu phải cái gì cũng có thể dựa vào vũ lực giải quyết...” Lận càng nói càng tức giận, nhưng Kỳ cũng cảm thấy hẳn thực ra đang rất lo lắng.

“Đừng tức giận!” Nhìn Lận kích động, Kỳ nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Cũng may, Tề Thị Vân có đề phòng, không sao đâu!”

Lận cũng biết bản thân vừa rồi có chút thất thố, vội vàng ho nhẹ vài tiếng, rồi bắt đầu nói: “...Chiến tranh đã bắt đầu...”

“Đúng vậy...” Kỳ nhìn đồng tấu văn màu vàng tầng tầng lớp lớp, mở miệng nói tiếp: “Tề Vân có người thông hiểu thiên văn không?”

Lận mang theo chút châm chọc hừ lạnh một tiếng.

“Không cần là thông hiểu, chỉ cần hơi hiểu rõ chút cũng được.” Kỳ hỏi tiếp.

Lận lại lắc đầu: “Tề Vân dựa vào vũ lực để xây dựng quốc gia, văn nhân của Tổ Trữ không hợp với bọn họ, nên làm gì có nhân tài, nếu nói về mưu lược thì cũng có không ít đại tướng quân, nhưng đối với thiên văn mà nói, thì đúng là người mù đốt đèn...”

“Ta đi tiên tuyển đi!”

Lời Kỳ vừa nói, như một tiếng sấm nổ ầm giữa trời xanh, Lận kinh ngạc nhìn hẳn!

“Người cũng không biết, đi làm gì?” Lận có chút do dự cự tuyệt.

Nắm lấy tay Lận, Kỳ nói: “Ta biết một ít... chung quy tốt hơn là không biết gì, hơn nữa, lâu rồi ta không ra ngoài...”

“Không được, nếu muốn đi, ta có thể cùng người ra cung chơi một chút!”

Kỳ đứng bật dậy, thẳng tắp nhìn Lận.

“Không, ta sẽ không cho phép người đi!” Nói xong, Lận vội xoay người tính bỏ chạy, nhưng lại bị Kỳ tóm lại.

“Lận... đây là nguyện vọng của ta...”

Lận quay lại, khuôn mặt bi thương nói: “Người muốn ở bên Vân đúng không...?”

Kỳ có chút kinh ngạc nhìn Lận, nói: “Đương nhiên không phải, ta chỉ không muốn dân chúng Tổ Trữ lại một lần nữa... Người hiểu mà. Lận, ta không thể ở đây nhìn mà không làm gì, ta không chịu được cảm giác này... Ta nghĩ người sẽ hiểu...”

“Đúng vậy, ta hiểu, vậy ta thì sao... người có nghĩ tới ta không...”

Kỳ xoa mặt Lận, đáp: “Người nghĩ quá nghiêm trọng rồi đấy, Lận, ta chỉ đi xem một chút, sau khi kết thúc, cái gì cũng không thay đổi, cũng không phải ta lựa chọn Tề Thị Vân, không phải muốn chứng minh cái gì... mà là, ý chí của ta, cùng cảm giác áy náy của ta, ta muốn đi, muốn đi xem một chút, đừng cản ta, Lận...”

“Ta đi... ta thay người đi...” Bàn tay Lận đan xen vào tay Kỳ.

Kỳ cười cười: “Nói vậy, nếu người đi, vương cung làm sao đây, tiếp viện của hậu phương làm sao đây, ta ở trong cung, danh bất chính, ngôn bất thuận, ngay cả đi vào căn phòng này, cũng đều dựa vào người mang ta theo... Tới tiền tuyến, ta sẽ không phải chịu cảnh này nữa!”

“...Nhất định phải đi sao? Ta cầu người cũng không được ư?” Lận buồn rầu nhìn Kỳ.

“Được rồi, đừng không nhẽo nữa, người cũng đâu còn bé...”

Ánh mắt Kỳ ôn nhu mà kiên định, Lận biết hắn đã quyết tâm, cho nên lúc này chỉ có thể lui từng bước: “Vây, ngày mai xuất phát, ta tự mình tiễn người đi.”

“Không được, ngày mai xuất phát không sao, nhưng người không được đi tiễn ta, trên đường có việc gì, ta còn trông cậy người ở trong cung dàn xếp đấy.”

Kỳ cự tuyệt làm Lận càng thương tâm: “Vây, hôm nay cùng ta...”

Kỳ nhìn lận, có chút chán nản, lúc nào rồi, mà hắn còn muốn cái này...

“Mặc kệ, không đồng ý, ta không cho người đi...” Dù sao người cũng rời khỏi ta, vô lại thì vô lại, Lận dứt khoát không thèm để ý tới thể diện mà yêu cầu.

Bất đắc dĩ, Kỳ đành phải đáp ứng.

“Vây đi thôi...” Vừa nói, Lận vừa kéo theo Kỳ đi ra ngoài.

Kỳ lập tức đỏ mặt: “Người... người...”

“Phải tiết kiệm thời gian chứ.” Lận không chút xấu hổ nói.

“Ta còn chưa đọc hết mà... Lận, buông ra...” Trời ạ, sao Lận lại thành thế này... Ven đường, nhìn ánh mắt tò mò của đám hạ nhân, khuôn mặt Kỳ càng lúc càng đỏ bừng bừng, đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Không cần đọc, dù sao mai người cũng sẽ đi!”

Cứ như vậy, Kỳ bị Lận kéo về tẩm cung.

“Hay chúng ta đi ăn cơm trước đã.” Kỳ sợ hãi tính đánh bài chuẩn.

Lận nhướn mi đáp: “Không phải người không đói sao? ...Chúng ta cứ vận động một hồi trước đi, như vậy, tỳ nữa ăn cơm sẽ càng ngon!”

Vừa nói, hắn vừa tươi cười xấu xa tiến lại gần Kỳ.

## 88. Quyển 2 - Chương 88

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Lận!” Kỳ đứng ở trong phòng, có chút oán hận nức nở.

Lận lập tức lộ ra ánh mắt ủy khuất, nói: “Người đồng ý rồi mà...”

Mặc dù ta đồng ý... nhưng... nhưng người cũng quá tích cực rồi nha. Kỳ trừng mắt nhìn cái tên đang ra vẻ vô tội kia.

Đúng thời khắc Kỳ đang sững sờ, Lận đã nhanh chóng đi tới bên cạnh Kỳ, ôm eo hắn, ngọt ngào nỉ non, trông rất lưu luyến không rời, Kỳ không cách nào cự tuyệt, kết quả dần bị dắt mũi lên giường.

Trong nháy mắt, quần áo bị vứt đầy trên đất, Kỳ không khỏi thảm than động tác cởi quần áo của Lận đã lên đến trình độ thật cao siêu.

Khí tức nóng rực lập tức áp sát bên tai: “Đừng lo... Kỳ...”

Một tiếng này... làm cho thân thể Kỳ càng thêm khẩn trương, từ sau buổi tối hôm đó, Lận đã hoàn toàn thực hiện lời hứa của hắn, không còn gọi Kỳ một tiếng “ca ca” nữa, tay Lận có chút lạnh lẽo, áp vào thân thể nóng rực, khiến Kỳ cảm thấy vô cùng thoải mái. Kỳ run lên nhẹ nhẹ, liếc mắt nhìn khoe miệng của Lận đang nhếch lên một hình cung xinh đẹp.

“Lận... Lận...”

Kỳ vô thức gọi tên... Thân thể từ một tháng trước đã không quan hệ, khiến chỉ một kích thích rất nhỏ cũng đủ làm Kỳ run rẩy, eo Kỳ có chút đông đũa, hạ phúc cũng vô thức mà co rút.

Lúc môi Lận ngậm lấy điểm mẫn cảm trên ngực Kỳ, Kỳ lập tức thở dốc mà nắm lấy tóc Lận, cảm giác tê dại lan tỏa khắp toàn thân.

“Đừng... Lận...” Thân thể đã lâu không giao hợp, làm Kỳ vô cùng sợ hãi sẽ bị Lận nhìn thấy những cử chỉ xấu hổ của mình.

“Thả lỏng nào... ngoan... thả lỏng toàn thân... giao toàn bộ cho ta...” Lận ôn nhu nỉ non.

Bị đệ đệ nói thế, làm Kỳ càng cảm thấy xấu hổ hơn, khuôn mặt trắng nõn đã đỏ bừng bừng.

“A a...” Kỳ sợ hãi đẩy tay Lận ra, để Lận buông tha cho hoa nhài của mình, nhưng Lận lại coi như không thấy mà tiếp tục di chuyển, kỹ xảo thuần thục mà gài nhẹ lên cái nơi yếu ớt đó.

Kỳ càng lúc càng thở dồn dập, lồng ngực cũng ngày càng phập phồng rõ ràng hơn.

“Rất ngon...” Lận liếm lên hai điểm đỏ ửng đang theo động tác phập phồng như mời gọi hắn tới nhấp nhấp kia, vẻ mặt thỏa mãn nói.

“Không, đừng... nói lung tung...” Kỳ tức giận dùng sức véo Lận một cái, nhìn Lận đau đến suýt xoa, trong lòng hắn thầm kêu một tiếng đáng đời.

Nhưng mà, rất nhanh Lận đã trả thù lại, hắn càng thêm ra sức vuốt ve khiêu khích hạ thân Kỳ, chỉ lát sau, Kỳ đã hư nhược lấy tay che mặt, phía dưới cũng đã bắt đầu ướt ướt.

Thật hư không, Kỳ nhúc nhích, cố gắng tìm kiếm an ủi, vô thức nắm lấy tóc Lận, nhưng Lận cũng chẳng quan đau đớn, mà mặc kệ hắn túm tóc mình.

“A a... ưm...” Thân thể Kỳ đã nóng rực như lửa, chỉ muốn có cái gì đó làm hắn thoải mái... Lận bỗng ngừng đầu lên, Kỳ nhất thời bất mãn giãy dụa, thậm chí còn cố ưỡn dậy, yên lặng mà yêu cầu... Lận cười cười, giả vờ không thèm để ý tới Kỳ, mà há miệng ngậm lấy vành tay nhỏ nhắn kia, đầu lưỡi mềm mại cũng ra sức liếm hấp.

“...A a.... a.... ưm...” Ánh mắt mê loạn của Kỳ nhìn về phía Lận, con ngươi đen sâu thẳm làm Kỳ ngây ngất, lúc nhỏ, Lận là một đứa nhỏ xinh đẹp, đẹp hơn hắn rất nhiều, bởi Lận được tổng hợp từ vẻ thanh tú nhỏ nhắn của mẫu thân cùng nét tuấn mỹ của phụ thân... Còn Kỳ, chỉ kế thừa cái thứ đáng xấu hổ đó... Đương nhiên, tướng mạo Kỳ cũng không xấu, chỉ là nếu so với Lận thì còn kém một chút, Kỳ chỉ chính là thân thể, một thân thể được di truyền bộ phận khiếm khuyết...

Đối với Lận, Kỳ cũng không đổ kỵ hắn, ngược lại còn rất kỳ vọng vào hắn, chỉ tiếc Lận lại hiểu lầm dụng ý của Kỳ...

Đôi mắt của Lận thật là đẹp, Kỳ đang nghĩ vậy, đột nhiên, thông qua đôi mắt đó, Kỳ nhìn thấy vẻ mặt mê mông cùng bộ dạng ửng đỏ thở dốc của mình, cứ như đang phát tình mà ướt át nhìn Lận...

“A...a...” Kỳ xấu hổ quay mặt đi, cố kiềm chế khoái cảm, nhưng hắn đã không còn sức lực để làm điều đó...

Không cảm nhận được tâm tư của Kỳ, Lận chỉ phát hiện ra động tác kháng cự kia, mà nói: “Ng ngoan... đừng nhúc nhích... đừng cự tuyệt ta... Một lần cuối thôi... cuối thôi... ngày mai ngươi phải đi rồi...”

Thanh âm của Lận rất thấp, cũng không phải sinh lý tử biệt, cũng không phải đi rồi sẽ không về, nhưng Lận lại làm như chuyện đó rất nghiêm trọng... Kỳ nhìn không thấy nỗi bất an của Lận, hắn vừa mê hoặc

vừa bất đắc dĩ.... Kỳ luôn không cách nào nhẫn tâm cự tuyệt được Lận... cũng không dám cự tuyệt, bởi quá khư cự tuyệt, chỉ mang đến cho hấn hối hận vô tận...

Ngón tay Lận bắt đầu đâm vào cái nơi mềm mại bên dưới, nhẹ nhàng mà gãi gãi... Kỳ còn nghe thấy rõ ràng cả âm thanh nhộp nháp xấu hổ đang vang lên không ngừng...

## 89. Quyển 2 - Chương 89

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Thật xấu hổ!!

Kỳ cắn cắn môi, đột nhiên bị Lận đâm mạnh một cái...

Lận vô cùng thuận lợi tiến vào bên trong, khiến hấn thở dài thoải mái mà hưởng thụ...

Một lần rồi lại một lần rong ruổi trong đóa hoa tươi đẹp đầy quyến rũ...

“...Đủ rồi... đủ rồi... a a...” Kỳ cố đẩy Lận ra: “Mấy lần rồi hử... dừng lại đi...”

Lận liềm giọt mồ hôi trên người Kỳ, rồi nói: “Không đủ... một lần nữa thôi... một lần cuối cùng...”

Hốc mắt Kỳ đã ướt ướt! Cũng mấy lần rồi... mà lần nào hấn cũng kêu lần cuối... Ngoài cửa sổ, trời đã tối thui, thể mà Lận còn tham lam không chịu dừng, cứ như muốn mình chết ở trên giường vậy.

Cuối cùng, ngay cả khí lực để nói cũng không còn, Kỳ như một con búp bê mặc Lận xoay qua xoay lại, đến khi thỏa mãn, hấn mới ôm Kỳ đi ăn cơm, lúc này, Kỳ còn không có sức để trừng hấn nữa.

Buổi tối, Lận đương nhiên ôm Kỳ lên giường, bất quá, lấy tình hình bây giờ của Kỳ, quả thật có muốn làm cũng không được, Lận đã phát tiết mấy lần, cũng không còn mấy sức nữa, cho nên, ban đêm coi như đã bình tĩnh trôi qua!

Ngày hôm sau, Kỳ kéo theo cái eo đau nhức bò lên xe ngựa, vốn Kỳ định cưỡi ngựa, nhưng đêm qua bị Lận giày vò cả đêm, giờ này ngồi trên lớp da thú dày mềm mại mà Kỳ còn cảm thấy khó chịu.

Lúc xe ngựa đi xa, ánh mắt Lận dần trở nên mờ mịt, như được bao phủ bởi lớp sương mù mờ mờ ảo ảo, Lận cũng không biết vì sao, chỉ là trong lòng luôn cảm thấy lo lắng.

Dọc đường đi, mặc dù ăn uống không được như cảm y mỹ thực trong cung, nhưng được ra ngoài làm Kỳ cảm thấy rất thoải mái. Vài ngày sau, thân thể Kỳ cũng khôi phục, vì vậy hấn đã bỏ xe ngựa, mà trực tiếp cưỡi ngựa cùng đám thị vệ. Tối biên giới, đoàn người cỡi bỏ hoa phục ra, thay bằng bộ xiêm y bằng vải thô bình thường, trong lúc di chuyển, cũng cố gắng không gây chú ý đến ai.

Mà Tề Thị Vân thì mười ngày trước đã nhận được thư của Lận, cho nên vẫn chờ đợi giây phút Kỳ đến.

Lòng tràn đầy vui mừng, y phái người đi tiếp Kỳ, cuối cùng... đã có thể nhìn thấy hấn rồi.

“Bệ hạ, đã tới!”

“Mau, mau mời vào! ...Không, để ta ra.” Tề Thị Vân kích động xông ra, lưu lại tên thuộc hạ đang kinh ngạc quỳ trên đất.

Kỳ chứng kiến thân ảnh quen thuộc vọt tới, còn chưa kịp mở miệng, hấn đã bị người kia ôm chặt vào lòng. Tướng sĩ chung quanh cũng tự giác cúi đầu, còn Kỳ thì xấu hổ vô cùng, nhưng đẩy mãi cũng không được.

“Dừng lại, có người đấy...”

Uyển chuyển nhắc nhở, chỉ là Tề Thị Vân vẫn chẳng có động tĩnh, khiến Kỳ vừa tức vừa giận, đành chờ cho đến khi y tỉnh táo lại.

“Ta có thể vào không?” Kỳ nhìn doanh trưởng của Tề Thị Vân, hỏi.

“Đương nhiên.” Tề Thị Vân mặc kệ người xung quanh, cứ ngang nhiên ôm Kỳ, cười nói.

Thấy y đáp lại, Kỳ mới bước vào trong, nhìn bài biện xung quanh, không hổ là chỗ y ở.

Lặn lội đường xa làm sắc mặt Kỳ có chút tái nhợt, mặc dù Tề Thị Vân rất cao hứng khi thấy hấn đến, nhưng vẫn cảm thấy đau lòng, đặt Kỳ lên tháp, y phân phó thuộc hạ làm chút món ngon bồi bổ thân thể.

Tự mình bưng chậu nước đến trước mặt Kỳ, rồi cầm khăn lau cho Kỳ, Kỳ cuống quýt ngăn cản, giơ tay gạt lấy cái khăn, sau đó tự mình lau rửa.

## 90. Quyển 2 - Chương 90

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

“Dọc đường đi ổn không?” Tề Thị Vân nhìn làn da trắng nõn lộ ra của Kỳ, hỏi.

“Ừ, không sao! Trừ thôn trang ngay cạnh biên cảnh ra, thì các nơi khác đều yên bình!” Không ngờ nhân dân Tề Trữ lại tin tưởng quốc vương của họ đến thế.

Nghe Kỳ trả lời, Tề Thị Vân chẳng những không vui, mà vẻ mặt còn cổ quái: “...Ta không hỏi người cái này... ta là hỏi người có tốt không... Bỏ đi, coi như ta chưa nói!”

“...” Vừa cẩn thận lau lại lần nữa, Kỳ nói tiếp: “Không tệ, trên đường đều có người của Lận an bài mà.”

Nếu là Lận an bài, như vậy là không có gì rồi.

Rõ ràng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với hấn, rõ ràng y rất nhớ hấn, nhưng lúc gặp mặt, lại chẳng biết nói gì. Tề Thị Vân lúc này chỉ hận sao mình không có cái lưỡi dẻo quẹo giống Lận, nếu là Lận, nhất định sẽ rất thoải mái nói chuyện với Kỳ.

Nhìn sắc mặt Tề Thị Vân khó coi, Kỳ nghi hoặc, không lẽ hấn đã nói gì sai, hoặc là đã làm sai gì đó? Cả hai người đều chìm vào suy nghĩ riêng, khiến hào khí xung quanh cũng như ngưng đọng lại.

“Bệ hạ, lương thảo đã tới!”

Cắt đứt luồng suy nghĩ, Tề Thị Vân nhìn thuộc hạ đang quỳ ở dưới, mân mê nói: “Biết rồi, đi xuống đi!”

“...Bệ hạ...” Nhìn Kỳ, tên thuộc hạ muốn nói lại thôi.

“Cứ nói đừng ngại, sau này thấy hấn như thấy bổn vương!” Tuyên cáo địa vị của Kỳ, Tề Thị Vân ra lệnh cho gã tiếp tục nói.

“Bẩm bệ hạ, lục tướng quân đã trở về!”

“Mau truyền hấn vào.”

“Tử Khê? Thế nào rồi?”

“Bệ hạ, trong doanh trại của Dận Tiêu xuất hiện một người khí chất xuất chúng, nhưng không cách nào khẳng định đó có phải là cao nhân chỉ điểm cho Dận Tiêu hay không!”

Tề Thị Vân nhíu mày, như không hài lòng với đáp án này.

“Bệ hạ, quốc sư Duẩn Phong đối với người này rất thân mật, nhưng thuộc hạ không thể tới gần, Dận Tiêu bảo vệ người này còn chu đáo hơn cả hộ vệ quốc sư... Thuộc hạ không dám vọng động, nên vội vàng trở về bẩm báo với bệ hạ.”

“Đứng lên đi, Tử Khê!” Nhìn tâm phúc người bám đầy bụi bặm, Tề Thị Vân quay ra hỏi Kỳ: “Người thấy sao? Kỳ.”

Vẫn lưu ý đến câu chuyện của hai người, Kỳ rất nhanh đã phản ứng lại: “Tám chín phần... đó chính là Bạch Tể Thanh trong truyền thuyết... có thể được Duẩn quốc sư coi trọng, lại được bảo vệ như thế... không sai được...”

Tề Thị Vân đồng ý gật đầu: “...Tử Khê, người biết mình phải làm gì rồi chứ?”

“Vâng! Thuộc hạ lập tức đi ngay!”

“Bằng mọi cách, dù phải trả giá thế nào cũng được...” Tề Thị Vân bổ sung.

“Vâng, thuộc hạ sẽ dùng hết khả năng của mình!”

Tề Thị Vân lại nhắc: “Nhưng mà, quan trọng nhất phải bình an thoát thân, bốn vương không muốn mất đi một thuộc hạ ưu tú như người...”

Không ngờ lại nghe được lời này từ miệng đế vương, Lục Tử Khê vốn quen rong ruổi sa trường, không màng sinh tử, thế mà vẫn thấy cảm động vô cùng: “Tạ ơn bệ hạ.”

Nhìn một màn trước mặt, Kỳ mỉm cười trong lòng. Làm không tệ, Tề Thị Vân...

## 91. Quyển 2 - Chương 91

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Thức ăn lục tục được bưng lên, ở nơi biên cương mà còn được một bữa thịnh soạn thế này thật cũng khó. Kỳ không biết nên trách y hay nên cảm ơn y nữa.

“Kỳ, chắc người đói bụng rồi...” Nắm lấy tay Kỳ, Tề Thị Vân dẫn hắn tới trước bàn ăn.

Kỳ kệ y kéo mình đến ngồi trước bàn, mà nói là bàn, kỳ thật gọi là ghế thì đúng hơn, doanh trưởng điều kiện có hạn, cho dù là vương, cũng không có ngoại lệ.

Hai người mặt đối mặt ngồi xuống, Tề Thị Vân tự rót cho mình một chén rượu, rồi lại rót thêm một chén đưa cho Kỳ, Kỳ cũng không cự tuyệt, nhẹ nhàng cầm lấy uống một chút, rượu mạnh quá, lâu rồi hắn không uống, cho nên có chút sặc.

Tề Thị Vân vội vàng vỗ lưng Kỳ, giúp hắn thuận khí, rồi mới quay về chỗ ngồi, áy náy nói:

“Là ta sơ xuất... rượu này mạnh quá.”

“Không, là do ta uống quá nhanh thôi.”

Bởi vì sặc rượu mà sắc mặt Kỳ có chút hồng lên, nước mắt cũng làm đôi mắt càng thêm ươn ướt, ngay cả môi cũng dính chút thủy sắc. Tề Thị Vân giạt mình, lập tức tự mắng bản thân lại phát tình.

Cố che giấu sắc tâm, Tề Thị Vân càng uống rượu nhiều hơn. Thấy y uống rượu như nước, Kỳ như lấy dũng cảm của y mà cũng uống ngày càng nhanh.

“Người định bắt sống Bạch Tể Thanh sao?” Đầu Kỳ đã có chút choáng váng, nhìn Tề Thị Vân mặt không đỏ, khí không suyễn, Kỳ có chút hâm mộ y.

“...Được như thế thì tốt nhất!” Tề Thị Vân ngừng uống, rồi hời hợt nói.

Được như thế thì tốt nhất... Nhưng Kỳ lại nghe ra ý tứ trong lời đó: “...Muốn giết hắn sao...”

“...” Không trả lời, Tề Thị Vân chỉ cười nhìn Kỳ.

Không khí có chút ngưng lại...

Quý tài Bách Tế Thanh! Một người kinh tài tuyệt đỉnh trong truyền thuyết... Nếu như biến mất, thật sự rất đáng tiếc! Người như vậy, vì sao lại nguyện ý vì Dân Tiêu dốc sức? Thật đáng tiếc, nếu ta có thể sử dụng người này, nếu cho thể làm cho người này thuộc về Tề Văn... Chỉ là, thế gian gặp qua người này cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay...

Nếu người như vậy thành địch nhân, thì đúng là không còn cách lựa chọn nào khác.

“Kỳ, hôm nay sớm nghỉ ngơi đi, sáng mai ta mang người đi xem chút tình hình quân doanh, xế chiều chúng ta sẽ thảo luận một chút...”

“Bây giờ còn sớm mà...”

Đáng tiếc Tề Thị Vân hiểu rõ ý nghĩ của hắn, hắn còn chưa nói hết, y đã lắc đầu.

“Đừng suy nghĩ nữa, ăn mau rồi còn đi nghỉ...”

“...” Bỏ đi, thêm một ngày cũng không ảnh hưởng gì, Kỳ không cãi nữa, bởi dọc đường đi quả thật hắn cũng cảm thấy rất mệt.

Sáng sớm hôm sau, Tề Thị Vân mang theo đôi mắt gấu mèo cười cười đưa Kỳ ra ngoài xem, cả đêm không ngủ làm sao không đen mắt cho được, muốn chạm vào rồi lại không dám, hai tháng không ăn cơm, hôm nay cơm tới ở bên cạnh, y lại không thể ăn, như thế thì làm sao ngủ được chứ. Nội việc chảy nước miếng thôi cũng đủ làm y nghẹn chết rồi.

Kỳ nghe rất chăm chú, mà Tề Thị Vân thấy Kỳ dễ tâm như thế, cũng rất vui vẻ.

“...Kỳ, ta cảm thấy Dân Tiêu có chút quái dị!” Hai người đứng trên ngọn núi nhỏ cách quân doanh không xa, Tề Thị Vân nghĩ thật lâu, mới mở miệng nói.

“?” Kỳ tò mò nhìn y, ý bảo y nói nhanh lên.

“Hai tháng rồi... cũng không có động tĩnh gì lớn! Mấy trận đánh nhỏ mặc dù xảy ra không ngừng, nhưng toàn dừng ở việc dò xét, rất nhanh cũng kết thúc. Lúc đầu, ta cho rằng là do bên địch còn bận tâm đây là Dạ Xoa cốc, cho nên không muốn huy động toàn quân, nhưng mà, tựa hồ không phải nguyên nhân này... Duẩn Phong cố ý dò xét thực lực quân ta, nhưng lại không có động tĩnh, cứ như thế này, đối với bọn họ cũng không có lợi... Thật là khó hiểu...”

Đúng là kỳ quái, thân là bên chủ động, sau khi khai chiến lại bị động, chỉ trăm hại mà không có lợi...

Gió núi thổi vù vù, sợ Kỳ lạnh, Tề Thị Vân đứng ra che cho Kỳ: “Kỳ, về thôi, ở đây gió lớn quá...”

“Ừ.”

Trên đường xuống núi, Kỳ còn đang mãi suy nghĩ những điều Tề Thị Vân vừa nói, kết quả vô ý giẫm phải chỗ đất xộp mà suýt trượt ngã, may mà Tề Thị Vân ôm được hắn.

“Chuyện gì thế?” Tề Thị Vân sốt ruột nhìn Kỳ, còn Kỳ thì sắc mặt trắng bệch, ngồi xổm trên mặt đất.

Từng giọt mồ hôi chảy xuống, bụng đau quá... Một lát sau, cơn đau bụng đã giảm bớt, Kỳ mới nói: “Không sao, chắc bị nhiễm lạnh.”

Trong lòng rõ ràng không phải vì lạnh, đột nhiên Kỳ giật mình kinh hãi! Chẳng lẽ... không, không đâu, mình cũng đâu muốn ăn đồ chua. Có lẽ suy nghĩ quá nhiều, ăn đồ lung tung thôi! Nghĩ vậy, Kỳ mới cảm thấy yên tâm.

Cổ nở nụ cười, Kỳ nói: “Chúng ta về thôi...”

Không dám để Kỳ đi một mình, Tề Thị Vân đỡ hắn, cẩn thận đi xuống.

## 92. Quyển 2 - Chương 92

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Về tới doanh trường, Tề Thị Vân muốn gọi ngự y đến khám cho Kỳ, nhưng lại bị Kỳ cự tuyệt.

“Để ngự y khám một chút đi... Thấy người đau như vậy, bây giờ mặt còn xanh lét nè.” Tề Thị Vân lo lắng cho sức khỏe của Kỳ, vẫn cố khuyên Kỳ mà nói.

Kỳ lắc đầu, có chút không kiên nhẫn: “Không cần... thân thể của ta chính ta rõ ràng...”

Thở dài, Kỳ thật cố chấp, nói sao cũng không chịu nghe. Tề Thị Vân cảm tấm thảm lòng phủ lên người Kỳ, để Kỳ dựa vào giường nghỉ ngơi, Kỳ trong lòng cảm thấy vô cùng xúc động, tiện tay ôm lấy tấm thảm.

“Kỳ, thân thể người không tốt, đắp vào đi...”

Lời này sao hôm nay nghe lại chói tai đến thế, Kỳ sắc bén nói: “Thân thể không tốt, thân thể không tốt... các người chỉ biết nói như thế... Vì sao thân thể ta không tốt? ...Là các người... là tại các người...”

Kỳ nói làm cho Tề Thị Vân sững người... Như tảng đá rơi vào trong nước, Tề Thị Vân đau lòng vô cùng, quả nhiên người vẫn đang trách chúng ta...

Kinh ngạc nhìn trưởng đình, Kỳ giật mình tỉnh ngộ mình vừa làm gì... có chút lấp bắp nói với Tề Thị Vân: “...Là ta thất thố... lời vừa rồi, người quên đi nhé.”

“...” Gượng ép cười cười, Tề Thị Vân im lặng đưa tấm thảm cho hắn.

Cầm lấy tấm thảm, trong lòng Kỳ như có cây kim đâm vào, hắn lặng lẽ khoác lên vai mình.

“Người nghỉ ngơi một lát đi... ta sẽ trở lại sau...” Nói xong, Tề Thị Vân xoay người rời đi.

Kỳ vốn định ngăn y lại, nhưng mà, ngăn cản xong thì sao? Kỳ cười khổ, thật không hiểu lúc này sao mình lại phát ngôn như thế...

Mà Tề Thị Vân vừa ra khỏi doanh trường, đã dựa vào cái cọc gỗ bên cạnh, lặng yên không nói gì...

Xế chiều gặp lại, hai người cố gắng không nghĩ đến chuyện buổi sáng, nhất thời không khí có vẻ rất bình thường.

Thương thảo một lúc, vì ý kiến không đồng nhất, nên quân sự cũng không có chút tiến triển.

Mà đúng lúc này, tâm phúc của Tề Thị Vân – Lục Tử Khê đã về, mang theo một tin vừa vui vừa buồn.

Khi hắn hao tổn tâm cơ đến gần doanh trường của Bách Tế Thanh, thì lại phát hiện ở đó rất hỗn loạn, thì ra đã có người xuống tay trước. Nghĩ muốn đến gần dò xét sinh tử, nhưng lại không có cách nào, vì doanh trường đã được tầng tầng lớp lớp binh lính trông coi, Duẩn Phong cũng thủ ở đó không rời...

“Người nghĩ sao?” Tề Thị Vân nghiêng đầu hỏi Kỳ.

“Rất khó nói, nếu là thật, người ám sát hắn là địch hay bạn?!...” Kỳ gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, nhẹ giọng nói.

Gật đầu: “Ta cũng nghĩ vậy...” Sau đó Tề Thị Vân quay về phía người đang quỳ dưới đất: “Tử Khê, người đi nghỉ đi!”

“Vâng, bệ hạ!”

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Tề Thị Vân đã đi tìm Kỳ.

“Sao dậy sớm thế?” Vừa vén rèm lên, y đã thấy Kỳ ngồi trên bàn, mệt mỏi chống một tay lật xem thư: “...Cả đêm không ngủ?” Tề Thị Vân cau mày, sớm biết thế này, y nên chờ hắn ngủ rồi mới đi.

“...Ngủ không được... Người cũng dậy sớm thế...”

Tề Thị Vân đưa cho Kỳ một quyển trục.

“Đây là gì?” Sáng sớm tìm ta là vì cái này sao?

“Xem một chút đi... rất thú vị đó, đêm qua có người đưa tới!”

Vội vã xem lướt qua, Kỳ ngạc nhiên ngẩng đầu: “Thật thú vị... đúng là ngoài dự đoán...”

## 93. Quyển 2 - Chương 93

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Kỳ khép quyển trực lại, xác định ấn chương quả thật của Duẫn Phong, mới nói: “Không ngờ lại thành thế này!”

“Bất quá, cũng không được bỏ qua giả thiết Duẫn Phong làm vậy chỉ để dò xét...” Tề Thị Vân nói tiếp.

Kỳ gật đầu: “Không sai, cứ cho là vậy đi! ...Tức là Duẫn Phong muốn lợi dụng chúng ta?”

Giảo hoạt cười, Tề Thị Vân trả lời: “Chính xác.”

“Mặc dù hần nói rất được...” Kỳ lệch đầu suy nghĩ: “...Nhưng trên thực tế lại vòng vo tam quốc!”

“Như vậy, chúng ta có nên lợi dụng hần một chút không!”

Tề Thị Vân nhìn Kỳ, bốn mắt tương giao, rồi cùng nhìn nhau cười cười.

---

Bên kia, quốc sư Duẫn Phong tuần tú văn nhĩ lúc này đang vô cùng giận dữ.

“Hỗn đản... Hần dám làm thế! Ta sẽ...”

“Phong nhi, đừng nói nữa...” Người trên giường suy yếu ngăn lại.

“Xin lỗi, ta không nên nổi giận trước mặt người!” Không ngủ chăm sóc người bệnh, lúc này Duẫn Phong đã rất mệt mỏi, nhưng cơn phẫn nộ đã đánh bay tất cả.

Lắc đầu: “Phong nhi... ta không sao, người đừng xằng bậy.”

“Ừ.” Bưng được lên, dứt cho y uống, hần nói tiếp: “Đừng lo lắng, ta sẽ không... Người uống hết thuốc rồi nghỉ ngơi đi.”

Nhìn người trong lòng nằm xuống, Duẫn Phong đi ra ngoài, trong nháy mắt nhìn đám thủ vệ, trên mặt hần lại lộ ra nụ cười thanh nhã, chỉ là ánh mắt vẫn lạnh như băng.

“Có dũng khí làm vậy... Vương thúc, không, bệ hạ... Người sẽ phải hối hận...”

---

Tề Thị Vân nhìn đồ vật trong tay Kỳ, hỏi: “Muốn thử sao?”

“Ừ.” Kỳ ngửa đầu mỉm cười, trong ánh mắt ánh lên tia khiêu chiến.

Nhìn Kỳ, Tề Thị Vân cũng không phải là một kẻ nhát gan: “Được, chúng ta cũng nên đáp lại khách nhân một chút.”

Hồi âm của Tề Thị Vân được đưa đến tay Duẫn Phong chưa đầy một ngày. Duẫn Phong kinh ngạc, đồng thời cũng bội phục phách lực của y.

Hợp tác thành công.

Chỉ là, chỗ sư phụ có chút phiền toái... Bất quá, lần này mặc kệ nguyên nhân gì, ta cũng không thay đổi quyết định, vị trí đó người đã ngồi đủ lâu rồi... Lại còn không biết tự lượng sức, muốn lấy sư phụ khống chế ta...

“Phong nhi, xảy ra chuyện gì?” Ngồi ở bên cạnh đồ nhi kiên tình nhân, Bách Tế Thanh lên tiếng hỏi.

“Sư phụ...” Tiếng hô mềm mại vang lên, nhưng trong nháy mắt, bạch y nhân lại cứng ngắc, lần trước y gọi hần là sư phụ, rồi lần trước nữa, trước trước nữa... Tóm lại, không có lần nào là việc tốt hết.

“Sư phụ... Người có cảm thấy lần này bệ hạ quá phận rồi không...”

“Phong nhi, nếu không người án binh bất động đi, quyền tướng quân đặt trong tay người, bệ hạ cũng không làm gì được... Mặc dù nói là thử dò xét quân tình, nhưng ta cũng hiểu lần này người muốn tận lực... Ta khổ cực nghĩ ra phương án, người cũng không thèm nhìn tới!” Lãnh đạm nói ra sự thật, cũng không để ý đến bản thân bị đả thương.

“...Hừ, bệ hạ đã không tín nhiệm ta, thì dù ta khai chiến, hần cũng không tin ta!” Duẫn Phong đáp lại.

“Phong nhi... dù sao hần cũng là thúc thúc của người... Người có thể lên làm quốc sư cũng là hần cho người...”

“Nực cười, trong thiên hạ trừ ta ra còn ai có tư cách hơn... Đương nhiên sư phụ không tính. Nếu không có ta, Dân Tiêu có thể sống thoải mái yên ổn bao năm qua sao...”

Bạch y nhân có chút suy yếu, nói: “Phong nhi... người muốn thế nào...” Trong lòng đã hiểu rõ ý định của Phong nhi, nhưng y vẫn không nhận được muốn nghe chính miệng hần nói ra.

“Ta! Muốn! Hần! Chết!” Duẫn Phong lạnh nhạt rặn ra từng chữ.

“Đừng như thế... binh quyền cũng ở trong tay người... Phong nhi... đừng tuyệt tình!”

Cắt đứt lời y, hần nói tiếp: “Sư phụ đã quên thương thế của mình rồi sao? ...Vọng tướng muốn đem nữ nhi gả cho người... Hừ, biết rõ người là của ta... còn muốn bắt người áp chế ta, sau đó phé đi ta! ...Nghĩ thật dễ dàng, bệ hạ...”

“Phong nhi, người còn nhớ rõ việc này hã, cũng qua lâu lắm rồi, không phải ta đã cự tuyệt rồi sao, cũng đã nói sẽ không lấy thế... Người đó, lời không nên nói đừng nói!”

“Sợ cái gì... Không nói đến việc ở đây chỉ có người, mà cho dù có người khác, thì hành vi của bệ hạ đã giống như tuyên chiến với ta rồi... Dù sao cũng đã trở mặt, còn cái gì không thể nói!”

“Người thật là...” Bất đắc dĩ nhìn hần một hồi lâu, bạch y nhân nói tiếp: “...Muốn ta làm gì...”

“Không, người không phải không thích chiến tranh sao? Cứ giao cho ta!” Xoa xoa bờ vai y, ý bảo y không cần để ý: “Yên tâm dưỡng bệnh cho tốt là được.”

---

“Kỳ thật, giúp hần có thể đổi lấy tứ hải yên bình, cũng không tệ... Người nghĩ sao?” Kỳ nhìn Tề Thị Vân đang trầm tư, hỏi.

“...Đúng vậy.” Do dự trong chốc lát, Tề Thị Vân mới đáp. Kỳ thật, y cũng không thích chiến loạn, tuy rằng có lúc y cũng muốn trở thành một người kiêu hùng, nhưng cái giá phải trả quá lớn.

Chỉ là... Dân Tiêu cũng sẽ ngênh đón một vị Vương cường đại hơn xưa... Hần sẽ uy hiếp đến mình, nhất là bên người hần còn có kẻ kia... Kẻ đó mặc dù đạ bạc, nhưng nếu hần có việc gì, y nhất định sẽ giúp... Kỳ nhìn bên ngoài, trong lòng bận rộn mà trầm nghĩ.

## 94. Quyển 2 - Chương 94

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Ngày thứ ba, chuyện đã phát triển theo hướng ai cũng không đoán được. Duẫn Phong suất lĩnh quân đội quay đầu vây công vương thành Dân Tiêu, mọi người còn đoán Tề Vân quốc sẽ thừa dịp mà tấn công vào, ai ngờ Tề Vân không nhân cơ hội này mà ngược lại còn hiệp trợ Duẫn Phong, lúc này, mọi người mới hiểu Tề Vân cùng Duẫn quốc sư đã có hiệp định...

Chỉ là nội dung hiệp định không ai biết được...

Bởi vì có Tề Vân giương giương mắt hổ, cho nên các quốc gia muốn thừa dịp Dân Tiêu đại loạn muốn phân chén canh cũng không dám làm gì, sợ sẽ dẫn hỏa tự thiêu!

Thực tế chứng minh thực lực của Duẫn Phong quả thật là xuất sắc, cơ hồ áp đảo lấy được quyền lợi. Bất quá, người biết nội tình hiểu rõ, áp lực của Tề Thị Vân, cùng Bách Tế Thanh chu toàn, với nhân mạch Duẫn Phong, đều là tồn tại không thể thiếu.

Cuối cùng, dưới lý do đường hoàng, Dân Tiêu nghênh đón vị vương thứ bảy – Duẫn Phong, cùng với quốc sư của hắn – Bách Tế Thanh. Ngày tân vương lên ngôi, mọi người mới được gặp quý tài trong truyền thuyết, sự phụ của đế vương! Không ai ngờ, người nho nhã như thế lại là quý tài, kể cả Lận với Kỳ.

Tề Thị Vân về nước chủ trì đại cục, cho nên Lận đại diện tham gia thịnh hội! Còn cả người vô cùng hiếu kỳ về Bách Tế Thanh là Kỳ cũng tham dự.

Vị vương tuần dật nhẹ nâng cánh tay, ở phía dưới lập tức im lặng.

“Thần tử của ta, bằng hữu của ta, Dân Tiêu chúng ta đã ký kết hiệp ước với Tề Vân quốc, mười năm không xâm phạm lẫn nhau, hơn nữa, trong vòng mười năm, vì cảm tạ Tề Vân quốc giúp đỡ, Dân Tiêu ta cũng sẽ tặng cho Tề Vân một số kỹ năng để tỏ lòng cảm kích...”

Lận cười nhìn Duẫn Phong, rồi lại cười cười với Kỳ.

Thì ra còn có cả hiệp nghị bí mật, Bách Tế Thanh sẽ phải dạy Kỳ tất cả những gì Kỳ muốn học, kể cả thiên văn. Lận cũng là một người thông minh không thua Kỳ, nhưng mà, Tề Vân cũng cần hắn trợ giúp, hắn không thể ở lại Dân Tiêu lâu được.

Đương nhiên để Kỳ ở lại, hai người cũng không muốn, nhưng thấy Kỳ kiên định, với lại đã cùng Duẫn Phong thảo luận sẽ đảm bảo Kỳ an toàn, hai người mới bất đắc dĩ đồng ý cho Kỳ ở lại, bất quá, Duẫn Phong gọi thảo luận của Tề Thị Vân là “uy hiếp.”

Duẫn Phong đương nhiên không chịu khuất thế hạ phong, chỉ là hắn cần thời gian khôi phục lại quốc gia, cùng củng cố quyền lực. Mà trong khoảng thời gian này, hắn muốn một quốc gia cường đại như Tề Vân để uy hiếp các quốc gia khác, nhưng loại thỏa hiệp này chỉ là tạm thời! Mà Tề Vân muốn chính là kỹ thuật, cùng văn hóa và tri thức của Dân Tiêu!

Chờ sau khi mục đích của song phương đã đạt được, thật không biết sẽ nghênh đón phân tranh khói lửa thế nào đây!

## 95. Quyển 2 - Chương 95

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Mấy ngày sau, lòng không cam, tình không nguyện, Lận lưu luyến không rời kéo tay áo Kỳ rưng rưng nói lời từ biệt.

Kỳ nhìn cái mặt khoa trương kia, trong lòng xấu hổ vô cùng, phát phát tay, cho đến khi bóng người đi xa.

“Công tử cùng Lận đại nhân tình cảm tốt nhỉ.” Bạch y nhân ở bên nhìn một màn, trong lòng cảm khái vô cùng.

Cười khan một tiếng, Kỳ đáp: “...Cũng không tệ lắm...”

Thân phận của Lận vương gia mọi người đều biết, đương nhiên không thể nói bọn họ là huynh đệ được, may mà trước kia lúc Duẩn Phong tới Tổ Trữ, mình cũng không lộ diện, nhiều năm như thế, chắc người ta cũng chẳng nhớ tới một tên mất nước như mình đâu.

Sống trong cung, Kỳ cùng Bạch Tể Thanh có thể xem như hận không thể gặp nhau sớm hơn. Hai người cầm kỳ thi họa, như một đôi mà thiếu một mất vui.

Như hôm nay, trên lầu các ở hoa viên, hai người đang ngồi nói chuyện.

“...À... tại hạ có một chuyện không biết có nên hỏi hay không?”

Kỳ do dự nói, trên mặt cũng đỏ ửng.

“Kỳ huynh cứ nói, đừng ngại.”

“Nghe nói, Tể Thanh huynh cũng rất giỏi y thuật.” Kỳ chậm chạp hỏi.

Bạch y nhân nghiêng tai lắng nghe, ám chỉ Kỳ nói tiếp.

“Là... xin hỏi, người mang thai có phải đều thích đồ chua đúng không...” Cắn răng một lúc, cuối cùng Kỳ cũng mở miệng.

Không ngờ Kỳ hỏi điều này, Bách Tể Thanh đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức nói: “Cũng không nhất định, mỗi người sẽ khác nhau, có nữ tử cũng không thích ăn chua!”

Vậy có nghĩa là phản ứng thể là...

Một bên quan sát phản ứng của Kỳ, một bên tiếp tục dò xét hỏi: “Chẳng lẽ, phu nhân Kỳ huynh đã có hỉ...”

Kỳ cúi đầu, không sao mở miệng nói ra hai chữ “không phải” được.

Tưởng là Kỳ ngậm thừa nhận, Bách Tể Thanh nâng quyền nói: “Chúc mừng huynh...”

Kỳ có chút cười khổ, mấy ngày gần đây bụng thỉnh thoảng lại co rút đau đớn, vươn tay sờ còn có thể cảm nhận được bụng cứng cứng, đến lúc này, sắc mặt Kỳ không khỏi trắng nhợt. Ở Dận Tiêu đã một tháng, nếu không phải mặc y bào rộng thùng thình, sợ rằng khó mà che giấu được ánh mắt người khác.

Nghĩ nghĩ, rồi lại nhìn cái bụng nho nhỏ, nếu có hài tử, chỉ sợ cũng đã gần bốn tháng...

Sau khi tạm biệt Bách Tể Thanh, Kỳ cầm bút viết, viết mãi, cho đến khi kín đặc chữ, mới giao cho hộ vệ khoái mãi gia tiên mà đưa về Tề Ván.

“Chết tiết... chết tiết...” Máng một hồi, bụng Kỳ lại bắt đầu khó chịu, hần đành lên giường nghỉ ngơi.

## 96. Quyển 2 - Chương 96

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Kỳ cố chịu đựng thân thể không khỏe, mỗi ngày vẫn theo tân quốc sư thảo luận, chỉ là sắc mặt ngày càng khó coi.

“Kỳ huynh, huynh có cần tại hạ bắt mạch không... Sắc mặt huynh kém quá.”

Hai người đang dờ trợn cờ, thấy Kỳ nghiêng ngả như sắp ngã, Bách Tể Thanh không khỏi lo lắng hỏi.

“Không, không cần, tại hạ không sao!” Kỳ lắc đầu cự tuyệt, nếu bắt mạch, thì không phải sẽ lộ hết sao.

Bởi vì Kỳ nhất định không chịu, nên quốc sư chỉ có thể căn cứ theo sắc mặt mà bốc cho hần thang thuốc điều trị vô hại với cơ thể. Mười ngày sau khi thư chuyển đi, Kỳ cơ bản chỉ nằm trên giường, mới xuống giường một lát, mà bụng hần đã đau như dao cắt.

Nhìn hần ốm như vậy, quốc sư cũng trái tim như lửa đốt, một phần là vì lo lắng cho tri kỷ, một phần là sợ nếu Kỳ có chuyện gì, thì chắc chắn Dận Tiêu sẽ trở thành cừu nhân của Tề Vân. Thế mà, Phong nhi chẳng có chút động tĩnh, mặc kệ mình ở đây lo lắng.

Y cũng đã khuyên Kỳ rất nhiều lần, nhưng Kỳ quyết không chịu cho y bắt mạch, bất đắc dĩ, y chỉ có thể cẩn thận chăm sóc Kỳ hàng ngày.

Tối ngày thứ mười lăm, Lận xuất hiện.

Tóc tai bù ra, quần áo cũng xộc xệch, không còn cao nhã như ngày thường, Lận thở hồng hộc đẩy cửa phòng Kỳ ra. Từ Tề Vân đến Dận Tiêu bình thường phải mất một tháng rưỡi, thế mà Lận khoái mã gia tiên, ngựa không ngừng nghỉ, nên chỉ cần mười lăm ngày đã tới nơi.

“Ta tới rồi...” Nhìn Kỳ, hai mắt Lận tối sầm rồi cứ thế ngã xuống.

Vậy là, kẻ tới đón người lại bởi vì mệt mỏi quá mà ngã xuống, kết quả làm Kỳ càng thêm luống cuống tay chân...

Vừa mở mắt ra, Lận đã nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Kỳ.

Nháy mắt mấy cái, Lận kêu lên một tiếng rồi che mắt, xấu hổ quá đi!

“Tỉnh rồi?” Kỳ cúi xuống nhìn vẻ mặt ảo não của Lận.

“Ta tới đón người.” Lận ôn nhu nhìn lại Kỳ.

“Kỳ huynh, đừng lo lắng! Lận vương chỉ là mệt quá mức thôi! Mà huynh, hay là để ta kiểm tra một chút nhé.” Quốc sư ôn nhu khuyên nhủ.

Kỳ vẫn lắc đầu như cũ, đột nhiên Lận nói: “Không sao, ta có mang theo dược cho Kỳ rồi.” Vừa nói, Lận vừa móc một bình sứ ra, lấy một viên dược đưa cho Kỳ.

Mùi thơm từ viên dược bay ra... Đây là cái gì? Kỳ nghi hoặc nhìn Lận, mà Lận chỉ cười đưa tới bên miệng Kỳ. Tin tưởng Lận, Kỳ cũng ngoan ngoãn uống nó.

Mấy ngày sau, Lận cùng Kỳ rời khỏi Dận Tiêu.

“Xảy ra chuyện gì?” Tân vương nhìn vẻ mặt kỳ quái của sư phụ, tò mò hỏi.

“Không...” Bách Tế Thân tự dưng nhớ ra mùi của viên thuốc đó hình như là thuốc an thai, trong lòng suy nghĩ, không lẽ mình nhớ nhầm.

Cũng chẳng để ý người ôm mình trên mặt đang hiện đầy thỏa mãn!

Thiên hạ ta muốn, người yêu ta cũng muốn!

## 97. Quyển 2 - Chương 97

Editor: Băng Tiêu

Beta – reader: Băng Tiêu

Bởi vì thân thể Kỳ không chịu nổi cơn bão, nên suốt hành trình cứ đi một chút rồi lại dừng, kết quả mất luôn hai tháng, bất quá có mấy ngụ ý tốt nhất theo cùng, nên cũng không có vấn đề gì lớn, nhất là có cả vị ngụ ý y mấy năm trước đã từng đỡ đẻ cho Kỳ. Trải qua điều trị, bụng Kỳ cũng đã đỡ đau hơn rất nhiều.

Nhưng chỉ khổ mỗi Tề Thị Vân ở trong cung đang mỏi mắt chờ mong mãi không thấy bọn họ trở về. Các đại thần cũng nơm nớp lo sợ, lo lắng đề phòng, tính tình của bệ hạ sao thoảng cái đã thay đổi thế này.

Chờ Kỳ về tới nơi, Ngâm Phong còn chưa kịp nhào tới, đã bị Tề Thị Vân túm lấy quăng cho hạ nhân.

Lận nhìn nhìn, ôi con trai... Con cứ lao vào như thế sẽ làm bụng Kỳ bị thương đó! Khác với Ngâm Phong đang rơm rớm nước mắt, Y Phong có vẻ trưởng thành hơn, thanh âm lãnh lút vang lên: “Phụ thân.”

Kỳ cười cười cho hai đứa con mỗi người một cái hôn, đương nhiên là vẫn trong cái ôm Tề Thị Vân rồi, bởi vì bụng Kỳ đã to, cong người xuống không tiện.

Chờ đỡ dành hai tiểu hài tử, à, phải là đỡ dành Ngâm Phong mới đúng, vì Y Phong rất nghe lời mà trở về, Kỳ trừng mắt nhìn hai người, thẳng đến khi hai người xấu hổ quay mặt ra chỗ khác, Tề Thị Vân cũng vậy, sau khi nhận được tin tức, y vừa hưng phấn vừa lo lắng, bây giờ đợi được Kỳ bình an trở về, y vui sướng đến mức hận không thể ôm hắn vào lòng, nhưng nhìn vẻ mặt của Kỳ, hay là không nên làm thế thì hơn.

“Các người...” Kỳ muốn nói rồi lại thôi, thật sự không biết nên mở miệng thế nào, cuối cùng lại cắn răng xoa bụng.

Thai nhi sáu tháng đã rất rõ ràng, hai người thuận theo động tác của Kỳ, hai tròng mắt như tỏa sáng mà nhìn chăm chú.

“Kỳ, đừng lo lắng, từ lần trước ngươi khó sinh, chúng ta đã nghiên cứu rất nhiều được...” Những lời sau đã biến mất dưới ánh mắt của Kỳ, Lận vội vàng im lặng, cười khan, người ta chỉ định nói không nên lo lắng, lần này nhất định thuận lợi sinh hạ thôi mà...

Đột nhiên, hai người nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng... Lần này, nhất định phải biết rõ hai tử là của ai... Ánh mắt của Lận và Tề Thị Vân giao chiến nảy lửa, Tề Thị Vân hỏi: “Bao tháng rồi?”

“Sáu tháng.” Câu hỏi không đầu không đuôi thế mà Lận vẫn hiểu mà trả lời rất nhanh.

“...”

“...”

Hai người trong lòng lẩm nhẩm!

Sáu tháng... Mồ hôi đổ ròng ròng! Chẳng phải thời gian đó cả hai người đều quan hệ với Kỳ sao... Hài tử ơi, con lại có hai người cha rồi!

“Các người nói gì.” Vốn đang phẫn nộ, Kỳ không chút khách khí cho mỗi người một cái bạt tai.

Hai người đều hối hận, sao lại đi nói ra hả trời!

~Hoàn chính văn~

## 98. Quyển 2 - Chương 98: Phiên Ngoại 1: Hình Tròn Phong Ba

Mấy ngày nay, tâm tình Kỳ thật không tốt, vành mắt đen thật to lúc nào cũng đọng trên mặt hắn.

Mấy ngày nay, tâm tình Lận cũng thật không tốt. Kỳ yêu cầu càng lúc càng kỳ quái, chẳng lẽ dựng phụ nào cũng như vậy, lúc Lận thắc mắc quá mà hỏi, câu trả lời của Kỳ là xem thường, cộng thêm tức giận mà ngắt đi. Cuối cùng lại bị Tề Thị Vân châm chọc mà hiểu ra...

Mấy ngày nay, tâm tình Tề Thị Vân cũng rất không tốt. Bởi vì tâm tình của Kỳ không tốt.

Cuối cùng, cả vương cung cũng tràn ngập không khí nặng nề.

“Nhanh lên, che hết những đồ vật hình tròn lại mau.” Lận lớn tiếng phân phó.

Chuyện là như thế này, đột nhiên Kỳ nằm mơ ác mộng mà sợ hãi, hai người gắng hỏi mãi mới trả lời, thì ra gần đây, Kỳ cứ mơ tới thứ gì đó hình tròn, to có, nhỏ có, đen có, trắng có, đủ mọi màu sắc kích cỡ, kết quả ban ngày, cứ nhìn thấy hình tròn là tâm tình Kỳ cũng trở nên tệ hại.

Cho nên, toàn bộ vương cung giờ đây đang xử lý tất cả những thứ hình tròn...

Trên bàn cơm, chiếc đĩa của Kỳ bỗng dừng lại, Lận cũng Tề Thị Vân cẩn thận quan sát chung quanh, ngay cả bát cũng đã làm thành hình tứ phương rồi mà, chẳng lẽ vẫn còn hình tròn...

“Viên thuốc này... hình như hôm qua có mơ tới...”

Đầu đầy hắc tuyến, viên thuốc đương nhiên phải là viên tròn rồi. Tên vương bát đản nào hôm nay trực bếp hả??? Hai người trong lòng rống lên...

Ngày hôm sau, một tiếng thét chói tai đột nhiên vang lên...

“A... cái thứ gì tròn to thế này... mau cầm đi!” Kỳ không biết có phải là vì có bảo bảo không mà tâm tình rất bất ổn.

“Đâu... đâu ạ!” Nghe thấy quát to, đám hạ nhân vội vàng chạy tới tìm cái thứ hình tròn.

Chốc lát sau, cả đám mồ hôi đầm đìa mà vẫn không thấy thứ đó.

“Chủ tử... xin hỏi chủ tử nhìn thấy ở đâu...” Tỳ nữ sợ hãi hỏi.

“To thế này còn gì...” Kỳ chỉ chỉ, nói.

Cả đám hạ nhân xấu hổ, cuối cùng mới dám nói: “Chủ tử, đó là bụng của người...”

Chân tướng chính là, Kỳ nằm mơ tất cả là vì cái bụng to tướng đè nặng hằn mà sinh ra ác mộng... Cho nên, Tề Thị Vân cùng Lận ba ngày nay cũng không có dũng khí bước vào cửa phòng Kỳ. Bởi vì lúc hạ nhân bẩm báo tình hình đã nói, Kỳ hô muốn phế hai tên cầm thú... Cho nên, hai người không thừa nhận bản thân là cầm thú đều tự giác không xuất hiện.

## 99. Quyển 2 - Chương 99: Phiên Ngoại 2: Quân Ân Như Thủy Hưởng Đông Lưu, Đắc Sủng Ưu Di Thất Sủng Sầu

Trăm hoa đua nở khắp nơi theo gió mà đung đưa, cũng biểu hiện thân phận tôn quý của chủ nhân nơi này, và đương nhiên, vương tử của Tề Vân quốc lại càng đủ tư cách.

Hai đứa nhóc mặt đối mặt đứng đó, đứa lớn ước chừng tám, chín tuổi, cười như hoa nở, đang ha ha sờ đầu đứa bé lùn hơn nó một cái đầu, đứa bé chu cái miệng giận dữ quay mặt đi.

“Đệ sẽ nhớ ta sao? Phong Phong!” Cúi đầu nhìn tiểu hài tử, đứa lớn nói.

“Hừ.” Ta còn lâu mới nhớ người.

“Đệ chờ ta trở lại, ta sẽ giúp đệ trở thành một vị vương vĩ đại nhất! Có được không? Phong Phong...” Sờ sờ, ôi mặt đệ đệ mềm quá đi.

“Không thêm, ta không cần người giúp, Phong nhi tự mình cũng sẽ thành vị vương giỏi nhất.”

“Nhưng mà, có ca ca giúp, đệ sẽ càng giỏi hơn!”

“Không cần! Ta tuyệt đối không cần người giúp ta!” Phi, ta còn lâu mới bị người gạt.

“...” Hài tử lớn hơn vẻ mặt đầy ủy khuất thương tâm, đôi mắt cũng như bị bịt kín một tầng hơi nước, trông thật đáng thương, đã thế còn cứ nhìn chăm chăm vào tiểu nhân nhi đang cố tỏ ra quật cường kia. Thấy vậy, đứa bé chột dạ, phảng phất như bản thân không đúng, ngay cả những năm tháng bị hằn ức hiếp, hăm hại, đùa bỡn cũng quên...

“Cái kia... được rồi, dù sao cũng có nhiều người giúp ta, ta miễn cưỡng đồng ý vậy.

Vừa nói xong, tiểu hải tử hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, bởi vì kẻ kia ngay lập tức đã tươi cười đắc ý như vừa thực hiện được gian kế, chẳng giống lúc nãy tạo nào. Đứa nhỏ mặt đỏ bừng, sao mình ngu thế, bây giờ còn bị hấn lừa.

“Tên hỗn đản này, lại gạt ta! Tốt nhất ngươi nên chết luôn ở ngoài đi, đừng trở về nữa.” Làm gì có ca ca nào lại đáng ghét như thế chứ.

“Không được, quân không nói đùa! Phong Phong thật thông minh!”

Tiểu hải tử còn muốn mắng nữa, nhưng bởi vì ánh mắt nghiêm túc của hắn, làm nó giật mình. Trong lòng nghĩ nghĩ, người này lại muốn trêu chọc mình rồi, nhưng lại nói không nên lời.

“Phong Phong, ta sẽ rất nhớ đệ với phụ thân! Đệ khẳng định sẽ không nhớ ta, nhưng, đừng quên ta nhé! Tuyệt đối không được quên ta!” Thanh âm nhẹ nhàng ngọt ngào như kẹo vang lên.

Vẫn đứng sau nhìn hai đứa, nam tử mặc cẩm phục đi ra: “Y nhi... lên đường thôi!”

“Phụ thân!” Hải tử lớn hơn nghe thấy tiếng gọi, vội vàng đi tới, còn vẫy tay tạm biệt đứa nhỏ.

Đứa nhỏ cũng bởi vì sắp ly biệt mà len lén nhìn bóng lưng của ca ca đang được mọi người vây quanh, nhưng lại kiêu ngạo nhất định không chịu đưa tiễn.

Mấy năm trôi qua, mỗi ngày lại nhớ nhung, oán hận hắn vì sao phải đi, rồi ngẫu nhiên chờ đợi hắn xuất hiện, cuối cùng là quên mất, đối với một tiểu hải tử mà nói, việc đó cũng không quá khó khăn, vương tử nhỏ tuổi chậm rãi quên dần việc này, ở trong cung, mọi người thuận theo ý nó, nịnh nọt nó, khiến những năm tháng xưa dần dần bị khóa sâu trong đáy lòng. Hơn nữa thời gian khá dài, ổ khóa từ từ rỉ sét, tựa hồ cũng không dễ mở, mà chủ nhân của trái tim này, cũng không có ý định mở nó ra.

“Vương huynh! Muội không lấy chồng!” Cô công chúa nhướn mi, chiếc roi trong tay quất lên đen đét.

“Ít nghịch ngợm thôi, đòi lấy cũng là muội, không lấy cũng là muội! Thiên hạ ai chẳng biết Vĩnh An công chúa sắp lập gia đình, thế mà muội lại còn ầm ĩ.” Nhẹ nhàng giễu cợt: “Chẳng lẽ là vì Phòng Hà Tiết đưa tới mấy vị mỹ nhân kia! Vương huynh không phải đã từ chối rồi sao, tuyệt sẽ không để muội phải chịu ủy khuất.”

“Muội mặc kệ, trừ phi...” Đôi mắt khẽ chuyển, nàng nói tiếp: “Vương huynh hạ lệnh, Di Vân hầu vĩnh viễn không được nạp thiếp lấy thê.”

“Việc này... Khả nghi đừng làm loạn nữa.” Đế vương bắt đắc dĩ cười khổ, Di Vân hầu đâu phải là người bình thường, làm sao có thể tùy tiện hạ lệnh được, chẳng phải sẽ làm cho người trong thiên hạ nhạo báng sao.

Đôi mắt xinh đẹp của công chúa tràn đầy trông mong: “Vương huynh, muội sẽ nói cho phụ vương biết huynh bắt nạt muội! Phụ vương sẽ làm chủ cho muội!” Vẫn là mấy vị phụ vương thương ta.

“Mấy năm nay phụ vương đã không có tin tức... nếu Khả nghi có thể tìm được bọn họ, vương huynh thật bội phục.”

“Ca ca!” Thay đổi cách xưng hô, nàng làm nũng lôi kéo: “Ca ca...”

“Không được hồ đồ.”

“...Mặc kệ, vương huynh không đáp ứng, Khả nghi thà chết không lấy...” Vung xà roi trong tay, Vĩnh An công chúa nổi giận dưng dưng đi ra ngoài, lưu lại vị đế vương đang thở dài. Con bé này, được nuông chiều sinh hư.

Cuối cùng, Di Vân hầu phải chủ động thanh minh kiếp này chỉ có mình Vĩnh An công chúa, việc này mới chấm dứt, chỉ là sự thật đau xót đằng sau, người ngoài không ai biết.

“Di Vân hầu, khổ cực khanh quá, không biết Khả nghi làm gì khiến khanh chủ động làm thế, thề chung thủy với một người ngoài dung nhan ra thì kiêu ngạo ngang ngược, xảo trá vô cùng, tóm lại... sau này, Khả nghi nhờ khanh.” Ừm, nói về Khả nghi như thế hình như có chút quá đáng, thôi bỏ đi. Đế vương thăm cầu khẩn cho người bạn tốt Di Vân hầu của mình...

Cách ngày công chúa thành thân không tới một tháng, sứ thần các nước đã lục tục kéo đến, còn lại thì cũng đang trên đường.

“Bệ hạ, sứ thần Dận Tiêu đã tới!”

“An bài đến Phồn Nghiệp điện...” Đứng dậy nhàn nhả để tỳ nữ sửa sang lại quần áo, vị đệ vương nói: “Khoan, lấy cái bộ màu xanh nhạt lần trước đến đây!”

Lần trước hẳn ngại quần áo đỏ quá mức hoa lệ, nhưng hôm nay thì khác, dù sao cũng là Dận Tiêu, quốc gia duy nhất có thể chống lại Tề Vân, cho nên hoa lệ một chút cũng chẳng sao.

## 100. Quyển 2 - Chương 100: Phiền Ngoại 3: Ngọt Ngào? Thống Khổ?

Ngồi ở hoa viên phơi nắng, trong lòng Kỳ như có con mèo đang cào, rất là phiền.

Giữa trưa rảnh rỗi, Lận cùng Tề Thị Vân cho lui hết đám hạ nhân, rồi cùng canh giữ bên cạnh Kỳ, hai người đều biết, đứa bé này hoàn toàn là ngoài ý muốn, Kỳ nhất định sẽ không thích. Nhưng bọn họ chung quy cảm thấy Kỳ đối với hải tử còn tốt hơn cả với bọn họ... Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đây lại là sự thật đau lòng!

Kỳ nằm trên ghế dài, cái bụng tròn xoe nhô cao khỏi lớp áo, bởi vì hơi nóng, nên Kỳ đã cởi hai nút ra cho dễ chịu, làn da trắng nõn cùng xương quai xanh gợi cảm cứ thể hiện ra...

Hai người không khống chế được mà len lén ngắm nhìn.... Từ khi trở về từ Dận Tiêu, hai người sợ thai nhi không yên, nên cũng không dám tới gần Kỳ!

Kỳ nhàm chán ngồi nghịch hoa, lơ đãng quay đầu, chứng kiến vẻ mặt dê già của Lận và Tề Thị Vân, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên! Hôn đản!

Có hải tử đã làm hấn buồn bực lắm rồi, thế mà hết lần này đến lần khác, cái đứa nhóc trong bụng kia còn giầy vò hấn, ngay cả đi cũng phải có cả đám người đằng sau. Đã thế hai tên kia còn thường xuyên răn dạy hạ nhân phải chú ý thân thể hấn, cứ như sợ người khác không biết hấn bụng to không bằng, nghĩ tới đây, tâm tình tốt đẹp của Kỳ không khỏi trở nên âm u.

Chân cũng đã bắt đầu sưng to, bỗng Kỳ nhớ tới vẻ mắt sắp chảy nước miếng của hai người kia, bực mình chỉ muốn cầm chén nước hắt vào bọn họ.

“Lận...” Kỳ mỉm cười gọi.

“Hà?” Lận giật mình vội vàng trả lời.

“Chân ta đau.”

“Để ta xoa cho người.” Có bảo bảo nên máu khó lưu thông đây mà, Lận lập tức chạy tới.

“Ta cũng giúp một tay.” Tề Thị Vân thấy Lận tích cực như vậy, không cam lòng mà chạy theo.

Thế là mỗi người một chân cứ thế mà làm.

“A... ah...”

“Ah... ưm... ở đó...”

“Thoải mái quá... a...”

Kỳ mở miệng rên rỉ, tựa hồ công phu xoa bóp của hai người rất giỏi...

Tề Thị Vân và Lận đầu đầy mồ hôi, nếu không phải đang ngồi xổm, thì sợ rằng cái thứ phía dưới kia đã sớm hiện hình rồi. Vẻ mặt thoải mái của Kỳ lại càng thêm quyến rũ hai người bọn họ, xong hết rồi, chịu không nổi nữa rồi.

“À...”

Hai người nhìn nhau, đồng thời mở miệng: “Bọn ta ra ngoài một chút...”

Vừa nói vừa vọt vào phòng tự an ủi, trong đầu nhớ lại vẻ mặt thờ dốc của Kỳ, cả hai cười khỏ, không ngờ chỉ mới xoa bóp chân, mà Kỳ đã kêu quỵến rũ như vậy...

Nhìn bóng lưng hai con sói chạy như điên đằng xa, rồi lại nhìn dấu vết hồng hồng trên chân, Kỳ làu bàu: “Kỹ thuật xoa bóp tệ hại!” Lần sau nhất định không để bọn họ xoa bóp nữa, thật là, đau chết đi mất.

## 101. Quyển 2 - Chương 101: Phiên Ngoại 4: Đặt Tên

“Người nghĩ đặt tên cho đứa nhỏ này là gì?” Lận nhìn Kỳ đang lười biếng nằm dài, đột nhiên lên tiếng hỏi Tề Thị Vân.

“Hả? Tên... còn không biết là nam hay nữ mà?” Phục hồi tinh thần, Tề Thị Vân nghiêm túc hỏi lại.

“Cứ nghĩ trước đi...” Lận tươi cười đáp, còn nhe hàm răng trắng phau làm Tề Thị Vân chói mắt mà phải lấy tay che mắt lại.

“Ừm, nếu là con trai... Ngâm Phong cùng Y Phong đều có một chữ phong, hay là cứ đặt cái gì Phong đi.”

“Diệp Phong?”

“Không ổn... nghe cứ na ná như là “dã phong” ý... Người tính làm một gia đình toàn người điên hả?”

\*Dã phong: dã là “cũng”, phong là “điên”

“Thế người chọn thử xem...” Đế vương bị đả kích mà liếc mắt xem thường nhìn Lận.

“Tề Phong... Tề phượng vu hoàng, thấy sao?” Lận đắc ý nói.

“...Thế có khác gì “tề phong” đâu...”

\*Tề phong: tề là “như nhau, đồng thời”, phong là “điên” => điên như nhau =))

“Bỏ đi, thế nếu là con gái thì sao...”

“Linh Phong?”

“Ngọc thụ lâm phong á?”

“Cái đầu người, là chữ linh bên cạnh chữ thủy ấy...”

“...”

“...”

Sau giờ ngo, hai người miệng khô lưỡi nóng, tình trạng sức cùng lực kiệt...

“Thôi đi... không chọn nữa, lần sau tiếp tục. Người toàn khiêu khích ta...” Tề Thị Vân liếc Lận một cái.

“Gì chứ, người thì khác gì.”

“Bất quá, chọn một chữ đặt trước chữ Phong... phải thật cẩn thận...”

“Ừ.”

Nhìn hai người liên tục gật đầu, Kỳ không nhịn được mà hỏi: “Chẳng lẽ chọn một cái tên có chữ Phong tệ lắm sao?” Chữ đó rất hay mà...

“Không, đương nhiên không phải... Chữ Phong quả thật rất hay, là bọn ta tài sơ học thiển thôi...”

Lận cắt đứt lời y, nói: “Tài sơ học thiển là người... Ta nhất định sẽ nghĩ ra một cái tên xứng với chữ Phong cho mà xem...”

Tề Thị Vân rất muốn cãi lại, nhưng ngại Kỳ ở đây, nên đành miễn cưỡng cố nặn ra một nụ cười nhăn nhó.

Thế là, tên của hài tử đã được xác định một nửa...

~Toàn văn hoàn~

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-ngviet>*